

Ліягона

**Покликані
на служіння:
час настав, с. 20**

**Рішення з Книги Мормона
для скрутних часів, с. 30**

**Якого вовка ти
годуватимеш? с. 52**

**Сімейний захід:
зворотний відлік часу
до конференції, с. 63**

© ЕЛСПЕТ ЯНГ, КОПИЮВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

Вона робить охоче своїми руками, Елспет Янг

Лідія продавала кармазин у місті Тіятір. Як чесотна жінка, описана в Приповістях, Лідія працювала “охоче своїми руками” (Приповістях 31:13). Вона була серед тих, хто слухав апостола Павла і чие “серце [Господь] відкрив, щоб уважати на те, що Павло говорив” (Дії 16:14). Після того як вона і її домочадці охристілися, вона запросила Павла прийти в її дім і далі їх навчати (див. Дії 16:15).

Лягона, вересень 2012

ПОСЛАННЯ

- 4** **Послання Першого Президентства: Нести євангелію від серця до серця**
Президент Генрі Б. Айрінг
- 7** **Послання візитного вчителювання: Особливі потреби та надане служіння**

СТАТТІ

- 12** **Розвивати віру в Христа**
Старійшина
Д. Тодд Крістофферсон
Наша віра може стати чимось більшим за простий принцип дії

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: фотографія Роберта Кейсі. Четверта сторінка обкладинки: фотографію люб'язно надано Грантом і Террі Уайтсайдами.

- 16** **Ділитися євангелією, ділячись собою**
Стефані Дж. Бернс і
Дарсі Дженсен
Коли кожен з нас стає наверненим, наш стиль життя є способом ділитися євангелією.
- 20** **Літні місіонери: відгукнутися на заклик пророка**
Кендра Крандалл Вільямсон
Щоб подолати перепони на шляху до місіонерського служіння, необхідно застосувати віру, але це приносить великі благословення.
- 30** **Як учні Христа живуть у часи війни і жорстокості**
Девід Брент Марш
- 35** **І час врожаю настане**
Майкл Р. Морріс
Коли ми слухняні, Божі благословення неодмінно прийдуть.

РУБРИКИ

- 8** **Блокнот квітневої конференції**
- 9** **Заради зміцнення молоді: Мудро розпоряджатися свободою волі**
- 10** **Ми говоримо про Христа: Любити своїх ворогів**
Ім'я не вказується
- 26** **Наші домівки, наші сім'ї: Зосередженість на храмі приносить благословення**
Джошуа Дж. Перкі
- 38** **Голоси святих останніх днів**
- 74** **Церковні новини**
- 79** **Ідеї для домашнього сімейного вечора**
- 80** **До нових зустрічей: Яка моя цінність?**
Адам С. Олсон

42

**42 Вони свідчили нам:
Ви світло для світу**
Адріан Очоа

48

46 По суті

**48 Дотримуватися балансу
в своєму житті**

Старійшина М. Рассел Баллард
Ці вісім принципів допоможуть вам зберігати баланс у незбалансованому світі.

51 Плакат: Мудро розпоряджайтеся часом

**52 Заради зміцнення молоді:
Свобода вибору та підзвітність**

Старійшина Шейн М. Боуен

54 Благословенний прикладом друзів

Старійшина О. Вінсент Хелек
Показуючи хороший приклад, ми можемо досягнути далекосяжних наслідків.

57 Наймогутніша армія

Х. Деніел Уолке Каналес
Я знав, що хотів служити. Але чи слід мені служити в армії чи в армії Бога?

58 Місце для нас

64

59 Як я навчився читати

Старійшина Ларрі Р. Лоуренс
Уміння читати допомогло мені знайти євангелію.

60 Друг-місіонер

Джейн Мак-Брайд Чоейт
Чи можна ділитися євангелією так само легко, як і запросити друга до Початкового товариства?

62 Наша сторінка

**63 Генеральна конференція:
зворотний відлік часу**
Скористайтеся вправою, щоб підготуватися до конференції.

**64 Початкове товариство
вдома: Десять заповідей
навчають мене любити
Бога і Його дітей**

**66 Привіт! Я—Тимофій з
Києва, Україна**

Чед Е. Фарес
Тимофій запросив трьох друзів на день відкритих дверей храму.

**68 Історії про Ісуса: Ісус
відвідує нефіційців**

Даяна Л. Мангум

70 Для молодших дітей

**81 Фігурки персонажів
з Книги Мормона**

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: вона прийшла в "Початкове товариство".

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Пол Б. Пайпер

Консультанти: Шейн М. Боуен, Крейг А. Кердон,
Бредлі Д. Фостер, Крістоффель Голден молодший, Ентоні
Д. Перкінз

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Керівник редакційного відділу: Вінцент А. Вон

Керівник відділу графіки: Аллан Р. Лойборг

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічники головного редактора: Дженіфер Л. Грінвуд,
Адам С. Олсон

Заступники редактора: Сюзен Берретт, Раян Карр

Редколегія: Бріттані Бітті, Девід А. Едвардс, Метью
Д. Фліттон, Ларен Портер Гонт, Керрі Кастен, Ліа Мак-
Кланган, Мелісса Меррілл, Майкл Р. Морріс, Саллі Дж.
Оуджерк, Джошуа Дж. Перкі, Чед Е. Фарес, Джен
Пінбороу, Пол Ванденберге, Марісса А. Віддісон, Мелісса
Зентено

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Скотт Ван Кемпен

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Старші дизайнери: С. Кімбол Ботт, Коллін Хінклі,
Ерік П. Джонсон, Скотт М. Муй

Склад видавництва: Коллет Небекер Оне, Конні
Боуторп Брідж, Говард Дж. Браун, Джулі Бурдетт, Брайан
В. Двіджі, Кетлін Говард, Деніс Кірбі, Джинні Дж. Нільсон,
Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайті
liahona.lds.org; **поштою до Liahona, Rm. 2420, 50 E.**
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
або електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуано, словенською,
тагальською, таїтянською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2012 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності за
адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St.,
Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна адреса:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

September 2012 Vol. 15 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Більш докладно в режимі ОН-лайн Liahona.Lds.org

ДЛЯ ДОРОСЛИХ

Читайте надихаючі історії про літніх місіонерів, які долають труднощі заради служіння на місії (див. с. 20). Див. фотографії і свідчення більшої кількості літніх місіонерів з різних місць на liahona.lds.org.

ДЛЯ МОЛОДІ

На с. 52 ви знайдете першу із серії статей про норми в новій брошурі *Заради зміцнення молоді*. Знайдіть додаткові матеріали про всі норми на youth.lds.org.

ДЛЯ ДІТЕЙ

Спробуйте застосувати вправу "Зворотний відлік часу до генеральної конференції" на с. 63 і знайти інші вправи про генеральну конференцію на lds.org/general-conference/children.

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Баланс, 48, 51

Благословення, 35

Візитне вчителювання, 4

Віра, 12, 20

Воскресіння, 68

Генеральна конференція, 8, 41, 63

Грамотність, 59

Завіти, 12

Заповіді, 64

Індивідуальна цінність, 80

Ісус Христос, 68

Книга Мормона, 30, 68, 81

Лихо, 30

Любов, 10

Мир, 38

Місіонерська робота, 4, 12, 16, 20, 39, 40, 41, 42, 46, 57, 60

Молитва, 48, 58

Навернення, 26, 54, 59

Норми, 40

Покаяння, 30

Послух, 30, 35, 64

Початкове товариство, 70

Праця, 35

Приклад, 42, 54

Прощення, 10

Самозабезпечення, 35

Свідчення, 47

Свобода волі, 9, 51, 52

Сім'я, 26, 40, 66

Служіння, 7, 20, 44

Смерть, 26, 30, 38

Храмова робота, 26

Храмовий одяг, 47

Президент
Генрі Б. Айрінг
 Перший радник у
 Першому Президентстві

Нести ЄВАНГЕЛІЮ ВІД СЕРЦЯ ДО СЕРЦЯ

Бог помістить підготовлених людей на шляху Його підготовлених служителів, які хочуть ділитися євангелією. Так відбувалося і у вашому житті. Наскільки часто це стається залежить від підготовки вашого розуму й серця.

У мене є друг, який кожного дня молиться, аби зустріти людину, готову почути євангелію. Він носить з собою Книгу Мормона. Увечері перед короткою поїздкою він вирішив не брати книгу з собою, а натомість поклав інформаційну картку. Але вже перед самим виходом з дому він відчув духовне спонування: “Візьми з собою Книгу Мормона”. Він поклав її до сумки.

Коли під час поїздки одна знайома жінка сіла поруч з ним, він подумав: “Може, вона і є тією людиною?” Та жінка знову була разом з ним, коли вони поверталися. Він подумав: “Як мені заговорити про євангелію?”

У цей час жінка запитала: “Наскільки я знаю, ви платите у своїй церкві десятину?” Він ствердно відповів. Жінка сказала, що також має платити десятину у своїй церкві, але не робить цього. Потім вона запитала: “А що ви можете мені сказати про Книгу Мормона?”

Мій друг розповів, що ця книга, перекладена Джозефом Смітом, є Писаннями, ще одним свідченням про Ісуса Христа. Здавалося, що вона зацікавилася, тож він узяв свою сумку і сказав: “Я відчув спонування взяти цю книгу з собою. Мабуть для вас”.

Вона почала читати її. Коли вони прощалися, вона сказала: “Нам потрібно більше про це поговорити”.

Чого не міг знати мій друг, але що *дійсно* знав Бог— так це те, що вона шукала церкву. Бог знав, що вона спостерігала за моїм другом і не могла зрозуміти, чому його церква допомагає йому бути таким щасливим. Бог знав, що вона запитає про Книгу Мормона, і що вона захоче, аби її навчали місіонери. Вона була підготовлена. Мій друг також. Ми з вами також можемо бути підготовлені.

Підготовка, якої ми потребуємо, стосується нашого розуму й серця. Ця жінка почула і запам’ятала слова про Книгу Мормона, про відновлену Господню Церкву і про заповідь платити десятину Богові. І вона відчула, як у її серці зароджується свідчення про істину.

Господь сказав, що за допомогою Святого Духа Він відкриє істину нашому розуму і серцю (див. УЗ 8:2). Більшість людей, з якими ми зустрінемося, вже розпочали таку підготовку. Вони чули або читали про Бога і Його слова. Якщо їхні серця достатньо м’які, вони вже відчули, хоча й не дуже сильно, підтвердження істини.

Та жінка була підготовлена. Так само і мій друг, святий останніх днів, який добре знав Книгу Мормона. Він отримав свідчення, що вона істинна, і він відчув спрямування Духа, взяти з собою примірник книги. Його розум і серце були підготовлені.

Бог готує людей до отримання вашого свідчення про відновлену істину. Він вимагає вашої віри, а потім ваших дій, щоб безстрашно ділитися тим, що стало таким дорогоцінним для вас і для тих, кого ви любите.

Підготуйтеся до цього, кожного дня наповнюючи свій розум євангельськими істинами. Якщо ви дотримуетесь заповідей і шануєте свої завіти, то сповнитесь свідченням Духа і сильніше відчуєте, як Спаситель любить вас і тих людей, яких ви зустрічаєте.

Виконуючи свою частину, ви все частіше отримуватимете радість від зустрічі з тими людьми, які готові почути ваше свідчення про істину—донесене від серця до серця, від вашого—до їхнього. ■

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Ви можете почитати це послання з сім'єю і обговорити передостанній абзац, де президент Айрінг обговорює способи зміцнення свідчення інших людей. Поговоріть із сім'єю про те, як важливо ділитися свідченням, коли ми ділимося євангелією. Дітям у сім'ї може бути корисно розіграти в ролях, як вони будуть свідчити друзям.

МОЛОДІ

Як знати, що сказати

Якщо вам здається, що ви недостатньо багато знаєте про євангелію, щоб ділитися нею з іншими, нехай вас втішать ці слова:

“Підносьте свої голоси до цього народу; вимовляйте думки, які Я вкладатиму у ваші серця, і ви не осоромитеся перед людьми;

Бо буде дано вам у той самий час, так, у ту саму мить, що вам слід казати” (УЗ 100:5–6).

“Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив” (Іван 14:26).

Це величні обіцяння, але щоб отримати їх, нам слід виконати свою частину роботи. У цьому посланні президент Айрінг навчав нас: “Підготуйтеся [ділитися євангелією], кожного дня наповнюючи свій розум євангельськими істинами”. Що ви можете робити, аби наповнювати свій розум євангельськими істинами?

ДІТЯМ

Підготуйся, щоб ділитися євангелією

Президент Айрінг каже, що під час підготовки до того, аби ділитися євангелією, дуже важливо наповнити наш розум євангельськими істинами, так, як це роблять діти, зображені нижче.

Погляньте на малюнки в нижньому ряду і знайдіть, що їх відрізняє від малюнків, розташованих вгорі.

Що ще ви можете робити, аби підготуватися розповідати про євангелію?

З молитвою вивчіть поданий матеріал і, якщо це доречно, обговоріть його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя.

Особливі потреби та надане служіння

“Інші люди завжди мають потреби,— сказав Президент Томас С. Монсон,— і кожен з нас може зробити що-небудь, щоб допомогти комусь. ...Якщо ми не губимо себе у служінні іншим, то наше життя має небагато сенсу”¹.

Як візитні вчительки ми можемо щиро любити сестру, яку відвідуємо, і більше про неї дізнаватися. Служіння тим, кого ми відвідуємо, буде природним наслідком нашої до них любові (див. Іван 13:34–35).

Як ми можемо дізнаватися про духовні й мирські потреби наших сестер, щоб служити їм, коли виникатиме потреба? Як візитні вчительки ми маємо право на отримання натхнення, коли молимося про тих, кого відвідуємо.

Важливо також підтримувати постійний контакт з нашими сестрами. Особисто відвідати, зателефонувати, написати записку зі словами підбадьорення, надіслати електронне послання, сісти поруч, сказати щирий комплімент, звернути на неї увагу в церкві, допомогти в час хвороби чи нужди і послужити іншим чином—все це допомагає нам пильнувати і зміцнювати одна одну².

Візитних вчительок просять звітувати про благополуччя й будь-які особливі потреби сестер та про надане їм служіння. Такі звіти і наше служіння сестрам допомагають нам показувати, що ми дійсно послідовники Христа³.

З Писань

Іван 10:14–16; 3 Нефій 17:7, 9; Мороній 6:3–4

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Що я сьогодні зробив для когось?”, *Ліягона*, лист. 2009, с. 85.
2. Див. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 9.5.1.
3. Див. *Довідник 2*, 9.5.4.
4. Мері Елен Смут, у *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 129.
5. *Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), с. 88.

Що я можу зробити?

1. Чи прагну я отримати особисте натхнення, аби знати, як задовольнити духовні й матеріальні потреби кожної сестри, яку мені призначили відвідувати?
2. Як сестри, яких я пильную, знатимуть, що я піклуюся про них і їхні сім’ї?

Віра, сім’я,
допомога

З нашої історії

Служіння одне одному завжди було серцевиною візитного вчителювання. Внаслідок неперервного служіння між нами виникають доброта і дружба, які не обмежуються лише щомісячними візитами. Найбільше значення має наша турбота.

“Я хочу благодіяти сестер не перейматися телефонними дзвінками чи візитами раз на квартал або місяць”, —казала Мері Елен Смут, 13-й генеральний президент Товариства допомоги. Натомість вона просила нас “зосередитися на зміцненні тендітних душ”⁴.

Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985) навчав: “Життєво необхідно, щоб ми служили одне одному в царстві”. Однак він зазначав, що не все служіння має бути героїчним. “Так часто наше служіння складається лише зі слів підбадьорення або надання допомоги у мирських завданнях, але які славетні наслідки можуть бути у ...малих, але продуманих діянь!”⁵

Блокнот квітневої конференції

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав, ... чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали квітневої генеральної конференції 2012 року, ви можете звертатися до цієї сторінки (та Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні останніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ІСТОРІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Моє перше церковне покликання

Ми з моєю сім'єю ходили до філії Церкви у Франкфурті, Німеччина. У нашій невеличкій філії ми були благословенні великою кількістю чудових людей. Серед них був президент нашої філії, брат Ландшульц. ...

Якось в неділю президент Ландшульц запитав мене, чи можна поговорити зі мною. ...

[Він] запросив мене до маленької класної кімнати—у нашому будинку зборів не було кабінету президента філії—і там попросив мене служити президентом кворуму дияконів.

“Це важливе покликання”,—сказав він і потім приділив час, щоб пояснити чому. Він пояснив, чого він та Господь очікували від мене і як я міг отримати допомогу.

Не пам'ятаю багато з того, що він казав, але добре пам'ятаю свої відчуття. Священний, божественний Дух наповнював моє серце у той час, як він говорив. Я міг відчувати, що це Спасителева Церква. І я відчував, що покликання, яке він просив мене прийняти, прийшло через натхнення від Святого Духа. Я пам'ятаю, що коли виходив з тієї крихітної класної кімнати, то почував себе набагато вищим, ніж коли заходив. ...

... Я відчував, що це честь, і бажав служити якнайкраще, щоб не розчарувати ні мого президента філії, ні Господа.

Додаткові джерела по цій темі: Путівник по Писаннях, “Покликання, Покликаний Богом, Покликання”, scriptures.lds.org; Генрі Б. Айрінг, “Підніміться до свого покликання”, *Ліягона*, лист, 2002, сс. 75–78.

Зараз я бачу, що коли президент філії давав мені це покликання, він міг зробити це формально. Він міг просто сказати мені в коридорі чи протягом наших зборів священства, що я мав бути новим президентом кворуму дияконів.

Замість цього, він приділив мені час і допоміг мені зрозуміти не лише *що* вимагалось у моєму покликанні та новій відповідальності, але, що набагато важливіше, *чому*. ...

...Для мене це приклад того, наскільки мотивуючу силу має провідництво у священстві, яка пробуджує дух і надихає діяти.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Служіння в священстві—Чому”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 58.

Питання для обдумування:

- Як ми зміцнюємо себе та інших, приймаючи церковні покликання?
- Що ви можете робити, аби підготуватися і прийняти церковне покликання, навіть якщо ви зайняті?

Свої думки ви можете записати в щоденник або обговорити їх з іншими людьми.

Щоб почитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

МУДРО РОЗПОРЯДЖАТИСЯ СВОБОДОЮ ВОЛІ

Одна з найважливіших істин, яку ми можемо засвоїти з юності,—це та, що істинна свобода і тривале щастя є наслідком вияву нашої свободи волі в дотриманні Божих заповідей¹. На сторінках 52–53 цього номера старійшина Шейн М. Боуен, сімдесятник, звертає особливу увагу на цей принцип.

“Ви маєте можливість отримати все, що є у Батька. Вибір—за вами”,—каже він молоді.

У світі, сповненому злочестивості і небезпеки, батьки відіграють найважливішу роль у підготовці своїх дітей до прийняття правильних рішень і подолання спокус. Дійсно, Господь заповідав батькам “виховувати [їхніх] дітей у світлі та істині” (УЗ 93:40).

Церква забезпечила батьків ресурсами, щоб допомагати їхнім дітям навчатися і жити за цією нормою. Наведені далі позиції можуть стати в пригоді.

Рекомендації для навчання молоді

- Прочитайте зі своїм підлітком розділ про свободу вибору й підзвітність у брошурі *Заради зміцнення молоді*. Це дасть вам можливість обговорити цю норму і відповісти на запитання, які можуть виникати у вашого сина чи доньки.
- Прочитайте статтю старійшини Боуена на сторінках 52–53 в цьому номері журналу. Ви можете навести історію про вигодовування правильно вибраного вовка, що допоможе вашому підлітку зрозуміти важливість прийняття правильних рішень.
- Зайдіть на сайт youth.lds.org, клацніть на “For the Strength of Youth” під “Youth Menu,” а потім клацніть на “Agency and

Accountability”. Там ви знайдете посилання на Писання, відеофільми, запитання і відповіді та статті.

- Ви можете провести домашній сімейний вечір або домашній духовний вечір, присвячений тому, як важливо бути відважним і відстоювати свої вірування².

Рекомендації для навчання дітей

- У цьому місяці рубрика “Початкове товариство вдома” присвячена прийняттю рішення дотримуватися заповідей (див. сторінки 64–65 цього номера). Прочитайте історію всією сім’єю і попросіть дітей звернути увагу на кількість рішень в оповіданні. Поясніть, що Небесний Батько дозволяє нам приймати рішення, щоб ми навчалися і зростали. Розкажіть, чого ви навчилися, приймаючи рішення.
- Виконайте вправу ВП в рубриці “Початкове товариство вдома”. Потім поговоріть про наслідки прийняття правильних рішень. Поділіться своїм свідченням про благословення, які ви отримали, коли приймали правильні рішення.
- Додаткові ідеї щодо того, як навчати свободі волі та підзвітності, можна знайти в *Настановах для проведення спільних заходів у 2012 році* в рубриці за січень (в режимі он-лайн lds.org/service/serving-in-the-church/primary/sharing-time-2012). ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Заради зміцнення молоді*, (брошура 2011 р.) с. 3.
2. Див. Томас С. Монсон, “Мати сміливість вистояти наодинці”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 60.

УРИВКИ З ПИСАНЬ НА ТЕМУ СВОБОДИ ВОЛІ

Повторення закону 11:26–28; 30:15–20

Ісус Навин 24:14–15

2 Нефій 2

Геламан 14:30–31

Мороній 7:15–19

Учення і Завіти 58:26–28; 101:78

Мойсей 4:3–4

ВНУТРІШНЕ ЗЦІЛЕННЯ

“Більшість із нас ще не досягла [Христового] рівня співчуття, любові і прощення. Це нелегко. Це вимагає більшої самодисципліни, ніж ми здатні виявляти. Однак коли ми докладаємо зусиль, то починаємо розуміти, що є джерело зцілення, що саме Христос володіє могутньою силою зцілювати, що, прагнучи бути Його справжніми служителями, ми повинні не лише застосовувати цю силу зцілення заради надання допомоги іншим, але, і це, мабуть, більш важливо, спрямовувати її на себе”.

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008), “The Healing Power of Christ,” *Ensign*, Nov. 1988, 59.

Любити своїх ворогів

Ім'я не вказується

Я знав про Господню заповідь любити інших, у тому числі наших ворогів, але коли дивився на солдата, то не любив його.

Я зростав у окупованій країні. Солдати-окупанти погано ставилися до мого народу. Багато людей у моєму місті було арештовано, побито, поранено чи навіть убито солдатами без явної причини. Одного разу, коли мені було 16 років, солдати прийшли в університет, де я навчався, і вистріляли в голову одному зі студентів. Упродовж двох годин вони не дозволяли відвезти його до лікарні. Того дня в моєму серці зародилася ненависть до тих солдат. Я не міг пробачити їм біль, якого вони завдавали моєму народові, й не міг забути вигляд того студента.

Коли в 25 років я приєднався до Церкви, мені було важко відвідувати богослужіння через такі обмеження, як контрольно-пропускні пункти, комендантська година та інше. Мені доводилося ризикувати життям, щоб якось прокрастися повз них і прийняти причастя та побути в товаристві святих останніх днів. Я був єдиним членом Церкви у сім'ї та в моєму місті, і це було важко. Я хотів бути з членами

Церкви, однак майже кожного тижня мене не пропускали солдати.

Одного Суботнього дня, коли я намагався пройти через контрольно-пропускний пункт, солдат сказав, що мені не дозволяється проходити й наказав повертатися додому. Я поглянув на солдата і згадав слова Спасителя: “Любіть ворогів своїх” (див. Матвій 5:43–44).

Я тоді зрозумів, що не *люблю* того солдата. Ненависть, яку я відчував підлітком, зникла після того, як я приєднався до Церкви, однак я не любив своїх ворогів. Спаситель Ісус Христос дав нам цю заповідь, однак моє серце не могло любити тих солдатів-окупантів. Багато днів це не давало мені спокою, особливо тому, що в той час я готувався піти до храму.

Одного дня я натрапив на такий уривок з Писань: “Моліться Батькові з усією енергією вашого серця, щоб вас було сповнено цією любов'ю, яку Він дарував усім, хто є істинними послідовниками Його Сина, Ісуса Христа” (Мороній 7:48). Я відчував, що Мормон

промовляв особисто до мене і показував мені, як любити.

Я вирішив звернутися по допомогу до Небесного Батька. Я постився і молився, щоб Він допоміг мені полюбити своїх ворогів. Довгий час я не відчував жодних змін, але я не знав, що Небесний Батько поступово змінював моє серце. Десь через рік, коли я намагався пройти крізь один з контрольно-пропускних пунктів, солдат сказав, що мені заборонено проходити. Цього разу в мене були інші відчуття. Коли я подивився у вічі того солдата, то відчув до нього неймовірну любов. Я відчув, як сильно Небесний Батько любить його, і я побачив у ньому Божу дитину.

Зараз я знаю, як і Нефій, що Господь не дає нам заповідей, якщо не приготував шлях до того, щоб ми виконали те, що Він нам заповідав (див. 1 Нефій 3:7). Коли Христос давав нам заповідь любити наших ворогів, Він знав, що з Його допомогою це можливо. Він може навчити нас любити інших, якщо ми довіряємо Йому і вчимося на Його величому прикладі. ■

“Як завжди, Христос є нашим прикладом. Своїми вченнями та своїм життям Він показав нам шлях. Він пробавав нечестивих, грубих і тих, хто бажав завдати Йому болю і нашкодити Йому” (Дітер Ф. Ухтдорф, “Милостиві отримують милість,” Ліягона, трав. 2012, с. 76).

ЯК МИ НАВЧАЄМОСЯ ПРОЩАТИ ІНШИХ?

Президент Джордж Альберт Сміт (1870–1951) допомагає відповісти на це запитання в 23-му розділі книги *Учення Президентів Церкви*:
Джордж Альберт Сміт (2011):

- “Перш ніж ми досягнемо слави нашого Батька і матимемо благословення, які сподіваємося отримати через свою вірність, ми повинні будемо жити за законами терпіння і прощати тим, хто завинив перед нами, і звільняти своє серце від будь-якого почуття ненависті до них”.
- “Коли ми приймаємо причастя Господньої вечері, ... давайте очищати своє серце від будь-яких недобрих почуттів одне до одного і до наших братів і сестер з інших віросповідань”.
- “Нехай з нами перебуває Дух Учителя, щоб ми могли прощати всім людям, як це Він наказав, і прощати не лише своїми вустами, а від всієї глибини нашого серця, і прощати кожну провину, яка могла бути вчинена проти нас”.

Кого вам треба пробачити? З молитвою знайдіть належний час і місце, щоб поговорити з цією людиною (чи людьми), і виявіть свою любов та прощення.

Старійшина Д. Тодд
Крістофферсон

З Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

РОЗВИВАТИ ВІРУ В Хри́ста

Є багато того, що ми можемо робити, аби впливати й поглиблювати свій дар віри, який ми отримали через Святого Духа.

Апостол Павло, ймовірно, дав найбільш відоме визначення віри: “Віра—то підстава сподіваного, доказ небаченого” (Євреям 11:1). Алма додає, що це те, на що ми сподіваємося, чого не бачимо, але “що є істинним” (Алма 32:21).

Віра в Ісуса Христа—це переконаність і впевненість у (1) тому, що Він є Єдинопородженим Сином Божим, (2) у Його нескінченній Спокуті і (3) у Його буквальному Воскресінні—та у всьому, що ці фундаментальні істини несуть з собою.

Павло вносить віру до свого переліку духовних дарів (див. 1 Коринтянам 12:9). Віра дійсно приходить через Духа, однак у Біблійному словнику зазначається, що “хоча віра є даром, її слід розвивати і прагнути, доки вона не виросте з крихітної насінинки у велике дерево”. Є багато того, що ми можемо робити, аби впливати й поглиблювати свій дар віри, який ми отримали через Святого Духа.

Віра приходить через слухання слова Божого

Перші паростки віри в Ісуса Христа з’являються через слухання слова

Божого—євангелії Ісуса Христа. Коли те вчення викладають і отримують через Святого Духа, “Духа істини” (див. УЗ 50:17–22), сіється насіння віри в Христа. Павло навчав цього римлян, коли пояснював, що всі можуть отримати дар віри: “Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове” (Римлянам 10:17). Іншими словами, віра з’являється, коли ми слухаємо послання, що є словом, тобто євангелією, Христа.

Мормон, описуючи священнослужіння ангелів, каже нам, що завжди було так, що віра приходить через слухання євангелії:

“І обов’язок їхнього [ангелів] священнослужіння у тому, щоб закликати людей до покаяння та здійснювати і виконувати роботу, щодо завітів Батька, які Він склав з дітьми людськими, щоб підготувати шлях серед дітей людських, проголошуючи слово Христа обраним посудинам Господа, щоб вони могли приносити свідчення про Нього.

І чинячи так, Господь Бог готує шлях, щоб решта людей могла мати віру в Христа, щоб Святий Дух міг мати місце в їхніх серцях згідно з силою Його; і так виповнює

Віра дійсно приходить через Духа, однак у Біблійному словнику зазначається, що “хоча віра є даром, її слід розвивати і прагнути, доки вона не виросте з крихітної насінки у велике дерево”.

Батько завіти, які Він склав з дітьми людськими” (Мороній 7:31–32).

Наділені повноваженнями “приносити свідчення про Нього”, місіонери покликаються, рукопокладаються і отримують повноваження через апостольські ключі і владу. Таким чином вони стають “обраними посудинами Господа”. Інакше кажучи, як уповноважені Господні посланці вони, навчаючи і складаючи свідчення силою Святого Духа, познайомлять з вірою в Христа ті душі, які чують їх.

Слово, яке ми проголошуємо, слово, яке породжує віру в Христа, є євангелією, або доброю новиною, Ісуса Христа. Простіше кажучи, добра новина в тому, що смерть не є кінцем існування і наше відокремлення від Бога є тимчасовим. У нас є Спаситель, Ісус Христос, святий Син Бога, Який Своєю Спокутою подолав смерть і пекло, аби всі воскресли і всі, хто каються й христяться в Його ім’я, могли завжди перебувати в небесному царстві Бога.

Віра приходить через покаяння

Покаяння відіграє надзвичайно важливу роль у розбудові віри в Христа. Коли людина отримує слово Христа, у неї виникає віра, необхідна для покаяння, а покаяння, у свою чергу, живить зростаючу віру. Мормон проголошує: “І [Христос] сказав: Покайтесь ви, всі кінці землі, і приходьте до Мене, і христяться в Мое ім’я, і майте віру в Мене, щоб вас було спасенно” (Мороній 7:34).

Наприклад, мудрий місіонер радитиметься і молитиметься зі своїм напарником, шукаючи натхнення щодо шляху покаяння, яким має пройти кожний зацікавлений. Місіонери спланують свої уроки відповідним чином. Вони з молитвою визначатимуть, до чого саме запрошувати зацікавленого під час кожної зустрічі. Вони будуть проводити свої уроки на основі того, до чого запрошують, підбираючи ті вчення, які слухачеві необхідно зрозуміти, аби прийняти їх запрошення.

Місіонери визначають, як викладати ті вчення, аби вони були найпростіше і найпереконливіше викладені для тієї конкретної людини. Вони плануватимуть способи й засоби того, як залучити всі наявні ресурси, у тому числі й допомогу членів Церкви, щоб зацікавленому було легше дотримуватися всіх зобов’язань діяти відповідно до обговорюваного принципу чи заповіді. Такий вид місіонерського навчання і свідчення є способом проведення зацікавленого через процес покаяння.

Віра приходить завдяки завітам

Ще однією важливою складовою покаяння є хрищення зануренням у воду, внаслідок якого ми беремо на себе ім’я Христа. У багатьох віршах у Писаннях ідеться про “хрищення на покаяння” (див. Дії 19:4; Алма 5:62; 7:14; Мороній 8:11; УЗ 35:5–6). Ці фрази підтверджують, що хрищення водою є заключним, тобто вінцевим кроком у процесі покаяння. Зречення гріхів у поєднанні з нашим завітом слухатися завершує наше покаяння. В дійсності покаяння залишається незавершеним без

цього завіту. З ним завдяки благодаті Ісуса Христа ми маємо право на відпущення гріхів шляхом хрищення Духом (див. 2 Нефій 31:17). Більше того, завіт хрищення діє в обидва боки—в минуле і в майбутнє. Кожного разу, коли ми щиро каємося, цей завіт заново набирає сили, і ми знову гідні отримати прощення гріхів.

Як впливають ці обряди й пов'язані з ними завіти на зміцнення віри? Віра в Христа є важливою умовою для укладання божественних завітів, але й завіти також зміцнюють віру людини так, як ніщо інше. За завітом великий Бог небес дозволяє Собі бути зобов'язаним кожному з нас особисто (див. УЗ 82:10). Якщо ми дотримуємося завітів з Ним, Він зобов'язаний надати нам місце у Своєму царстві, і, згідно вищих завітів,—піднесення в тому царстві. Він є Богом, Який має всю силу і не може брехати. Отже, ми беззастережно віримо, що Він дотримається Своїх обіцянь, даних нам. Згідно із нашими завітами, укладеними з Богом, ми можемо мати настільки сильну віру в Христа, що вона допоможе нам подолати будь-які труднощі чи випробування і знати, що в кінці нам гарантовано спасіння.

Віра може зміцнюватися

Те, що я сказав про зміцнення віри в Христа серед людей, навчених місіонерами, стосується всіх нас. Наша віра в Христа народжується Духом, коли ми слухаємо слово Бога, якого навчають Його уповноважені служителі, як ті, хто зараз живуть, так і ті, хто вже пішли з життя. Коли ми будуємо на такій основі, наша віра зміцнюється молитвами віри, що стали складовою нашого повсякденного життя—а іноді й щогодинного життя.

Постійне бенкетування словами Христа у Книзі Мормона та в інших Писаннях збільшує і поглиблює нашу віру, яка бере свій початок у слові. Покаяння, що ґрунтується на вірі, дає життю нашу віру, в той час як удосконалюється наша слухняність. Покаяння додає більше сили нашому хрищенню водою і Духом, щоб уможливити відпущення гріхів, вчинених не лише до хрищення, але і після хрищення. Подібне до Христового служіння нашим ближнім є важливою

частиною дотримання завітів, що плекає віру в Христа. З часом ми починаємо помічати, як благословення, обіцяні за послух Богові, дійсно приходять у наше життя, і наша віра стверджується та зміцнюється.

Віра також є принципом сили

Те, що я описував досі, стосується рівня віри, яка складається з духовної впевненості і спонукає до хороших справ, а понад усе, до послуху принципам і заповідям євангелії. Це і є істинна віра в Христа і рівень, на якому ми маємо зосереджуватися, навчаючи наших зацікавлених.

Однак є рівень віри, який не лише керує нашою поведінкою, але і дає нам силу змінювати те, що є, і уможливлювати ті події, які інакше не відбулися б. Я кажу про віру не лише як про принцип дії, але і як про принцип сили. Павло стверджував, що саме вірою пророки “царства побивали, правду чинили, одержували обітніці, пащі левам загороджували, силу огненну гасили, утікали від вістря меча, зміцнялись від слабости, хоробрі були на війні, обертали в розтіч полки чужоземців [і] жінки діставали померлих своїх із воскресіння” (Євреям 11:33–35). Усе це величні події—але, в певному розумінні, вони не є величнішими за подолання сильної залежності чи подібної перепони на шляху до навернення і хрищення.

Ключ до отримання нами сили через віру—це навчатися, запитувати і діяти відповідно до волі Бога. “Христос сказав: Якщо ви матимете віру в мене, то матимете силу робити все, що я вважаю за доцільне” (Мороній 7:33).

Він однак застерігає: “А якщо ви попросите те, що не є доцільним для вас, це обернеться на ваше засудження” (УЗ 88:65).

Ваша особиста віра в Христа зростатиме надзвичайним чином, якщо ви кожного дня будете прагнути пізнати й виконувати волю Бога. Віра, яка вже є принципом дії для вас, тоді перетвориться також і на принцип сили. ■

З виступу на семінарі для нових президентів місій у Прово, шт. Юта, 23 червня, 2011 р.

Ділитися євангелією, ділячись собою

*Найкращий спосіб ділитися
євангелією—це жити за нею.*

Стефані Дж. Бернс і Дарсі Дженсен

Дехто з нас абсолютно невимушено ділиться євангелією. Але багатьом з нас робити це не так просто. Насправді, ми можемо навіть боятися розповісти про євангелію друзям, сім'ї чи сусідам, хоча й знаємо, як важливо це робити.

Більше того, іноді, думаючи про місіонерську роботу, ми надто зосереджуємося на методі, заході чи кінцевому результаті, а не на тому, щоб зосередитися на допомозі людині. Проблема в тому, що коли, докладуючи зусилля, ми забуваємо про людину, ці зусилля можуть сприйматися як примусові або нещирі.

Може бути кращий спосіб.

І цей спосіб полягає в тому, щоб стати більш наверненим до євангелії—кожному з нас—і дати можливість прикладу нашого життя і дружньому спілкуванню відкрити шлях. Чим більше наверненими ми стаємо, тим комфортніше ми відчуваємо себе у своїй релігії і зростає наше бажання зробити так, щоб і інші відчули радість від благословень євангелії. Коли це відбувається, ми починаємо розповідати про євангелію більш невимушено.

Насправді, ми можемо навіть не усвідомлювати, що ділимося євангелією. Коли ми переходимо на вищий рівень сповнених віри послідовників Христа, то важко не помічати вплив, який це справляє на наші вчинки, мову й навіть вираз обличчя. “Ваші добрі справи будуть помічені іншими,— каже старійшина Расселл М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятих Апостолів.— Ваші очі можуть випромінювати світло

Господа. З цим сяйвом ви будете більш підготовлені до запитань”¹.

Живе свідчення

У книзі *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* сказано: “Спаситель указав шлях. Він подав досконалий приклад і повелів нам стати такими, як Він (див. 3 Нефій 27:27)”². Коли члени Церкви пізнають Христа і прагнуть розвивати Його якості у своєму житті через силу Його Спокути, вони більше уподібнюються до Христа і таким чином отримують більшу здатність приводити до Нього інших людей³.

Одна новонавернена зі штату Вайомінг, США, каже, що зацікавилася євангелією лише завдяки можливості проводити час з членами Церкви. “Неможливо було забути ту радість, яка завжди їх супроводжувала, і мої почуття під час спілкування з ними,—розповідає вона.— Вони не проповідували мені про Бога словами. Вони проповідували всім своїм еством: стилем життя, прийнятими рішеннями, своїми діями і вмінням реагувати. Коли я дивилася на них, то казала собі: “Саме так я хочу жити. Саме таким я хочу бачити своє життя”.

Коли ми більше звикаємо до впливу євангелії на наше життя, то говорити про цей вплив стає легше, бо нам є про що сказати, і ми можемо розповісти про те, що послання зробило для нас.

Міріам Кріскуоло з Італії зрозуміла, що навіть після

встановлення міцних дружніх стосунків із сусідкою вона все ще не знала, як заговорити про євангелію. “Ми проводили багато часу разом, але я не наслідувалася розповісти своїй новій подрузі про євангелію, хоча й знала, що це мій обов’язок”,—розповідає вона.

Але коли розмова про євангелію виникає сама собою, тоді починає щось відбуватися. Міріам згадує: “Саме моя дочка, коли показувала проект Початкового товариства, викликала зацікавленість моєї подруги. “Що таке Початкове товариство”,—запитала вона. Після того запитання у неї з’явилося ще сотня інших. Я дізналася, що вже роками моя подруга щось шукає. Я сказала, що той мир розуму, який вона шукає, можна знайти в нашій Церкві.

Пізніше вона приєдналася до Церкви. Вона стала відповіддю на мої молитви про те, як знайти спосіб

СКАЖИ ТРОХИ БІЛЬШЕ

“Багато років тому ми сім’єю жили і працювали серед людей, які в переважній більшості були не нашої віри. Коли вони запитували, як пройшли наші вихідні, ми ... намага[лися] поділитися деякими духовними подіями нашої сім’ї протягом вихідних. Що, наприклад, сказав промовець від молоді про норми з брошури *Заради зміцнення молоді*, або як ми були зворушені словами юнака, який вирушав на місію”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Очікування на дорозі до Дамаску”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 76.

ведення місіонерської роботи і показати моїм дітям, як її можна виконувати”.

Спочатку треба подружитися

Як і Міріам, ми іноді відчуваємо, що обов’язані ділитися евангелією, і це відчуття обов’язку може спонукати до вимушених, неприємних дискусій. Крім того, відчуття обов’язку може пригнічувати нас і зменшувати нашу здатність ефективно пояснювати евангельські принципи.

Найвірогідніше, що нагода успішного ведення місіонерської роботи виникне тоді, коли члени Церкви будуть хорошими, щирими друзями іншим людям. Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Якщо ми не приховуємо свого членства у Церкві з самого початку, ... друзі та знайомі приймуть той факт, що це частина нашого ества”⁴.

Ми будемо більш успішними місіонерами, підключаючи евангелію до вже існуючих дружніх стосунків, замість того, щоб ґрунтувати дружні стосунки з думкою про те, щоб розповісти про евангелію. Еліана Вергес де Лерда, член Церкви в Аргентині, познайомилася зі своєю подругою Анабель, коли їм обом було по шість років. Дружба зміцніла, коли вони разом пішли до школи. Увесь той час Еліана ніколи не приховувала, що була членом Церкви.

“Мені було дуже приємно говорити з Анабель про евангелію, хоча ми й не належали до однієї віри”, — каже вона.

Коли дівчаткам було по 14 років, Анабель погодилася послухати місіонерів, але вирішила, що не буде хреститися.

Еліана була розчарована, але це не стало на заваді їхній дружбі, так само як і не зупинило їх розмов про евангелію. Через кілька років Еліана запросила Анабель відвідувати разом з нею семінарію. Під час уроку Анабель дуже сильно відчула Духа. Коли через кілька днів Еліана готувалася йти до храму, Анабель сказала їй: “Я обіцяю, що

наступного разу піду з тобою”. Невдовзі Анабель охристілася.

Навернення Анабель не відбулося за кілька днів. Знадобилися роки. Процес став можливим завдяки тому, що Еліана, насамперед, була її другом—незалежно від того, чи була Анабель зацікавлена в тому, щоб прийняти евангелію.

Слухати з любов’ю

Дружба, така, як у Еліани і Анабель, часто починається з розуміння, що люди поділяють спільні інтереси, норми або щось інше. Така дружба поглиблюється, коли вони діляться своїм досвідом, почуттями і любов’ю. І, звичайно ж, любов є центральною частиною відновленої евангелії.

Ми, члени Церкви, можемо виявляти Христову любов, проводячи час з нашими друзями на заходах, на служінні та під час розмов з ними. В дійсності, багато людей шукають саме такого друга.

Кажучи про нашу взаємодію з іншими людьми, старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, радив: “Навіть більш важливим за розмову є слухання. Ці люди—це не безжиттєві об’єкти, замасковані під статистику хрищень. Вони—діти Бога, наші брати і сестри, і їм потрібне те, що ми маємо. Будьте щирими. Будьте уважними. Запитайте цих друзів, що

для них має найбільше значення. ... А тоді слухайте. ... Я обіцяю вам: *що-небудь* з того, що вони скажуть, *завжди* висвітлить євангельську істину, про яку ви зможете свідчити і про яку тоді зможете більше навчати”⁵.

Нам не потрібно бомбардувати наших друзів євангелією. Нам лише потрібно бути хорошими друзями і не боятися ділитися євангельськими поняттями, коли з'являється нагода. Сатана використовує страх, щоб не дати членам Церкви ділитися своїм свідченням. Це потужне відчуття може бути паралізуючим. Президент Ухтдорф зазначав: “Деякі краще б штовхали ручний візок через прерії, ніж підняли тему віри і релігії з їхніми друзями. ... Вони переймаються тим, як їх сприймуть, або тим, як це може зашкодити їхнім стосункам”. Далі він продовжує: “Так не повинно бути, тому що ми ділимося прийнятним посланням—посланням радості”⁶.

Пророк Мормон навчав: “Досконала любов нехтує всяким страхом” (Мороній 8:16). Якщо ми живемо за євангелією повніше, ми можемо прогнати страх, замінивши його милосердям—чистою любов'ю Христа—виявляючи його нашим друзям, сім'ї та сусідам. Ця любов збільшить наше природне бажання ділитися євангелією⁷.

Невимушено ділитися євангелією

Дітям Небесного Батька потрібно мати перспективу, яку пропонує євангелія. Життя членів Церкви, які живуть за євангельськими принципами, є свідченням Христової любові. Коли члени Церкви докладають всіх зусиль, щоб стати такими, як Ісус Христос, розвивають міцні дружні стосунки і виявляють милосердя, тоді вони невимушено діляться євангелією, бо вона є частиною їхнього ества. Працюючи над тим, щоб показати іншим, ким вони є, члени Церкви можуть знайти втіху і провід у Спасителевих словах, звернених до Його учнів: “Я ж молився за тебе, щоб не зменшилась віра твоя; ти ж колись, як навернешся, зміцни браттву свою!” (Лука 22:32). ■

ПОСИЛАННЯ

1. Рассел М. Нельсон, “Будь зразком для вірних”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 48.
2. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), с. 121.
3. Див. *Проповідуйте Мою євангелію*, с. 121.
4. М. Рассел Баллард, “Створення домівки, де проповідають євангелію”, *Ліягона*, трав. 2006, с. 86.
5. Джеффі Р. Холланд, “Моїми ви свідками будете”, *Ліягона*, лип. 2001, с. 16.
6. Дітер Ф. Ухтдорф, “Очікування на дорозі до Дамаску”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 76.
7. Див. Барбара Томпсон, “Стережіться щілини”, *Ліягона*, лист. 2009, с. 120.

СИЛА КАМПАНІЇ “Я—МОРМОН”

Розпочата у 2010 році кампанія “Я—мормон”—це легкий і ефективний спосіб, що дозволяє членам Церкви ділитися своїми почуттями про те, у що вони вірять. До кампанії підключено

телебачення і реклама на білбордах у багатьох містах США, а також матеріали, розміщені он-лайн. На сайті Mormon.org святі останніх днів розповідають історії зі свого життя і відповідають на десятки запитань, таких

як: “Чи є мормони християнами?” і “Що мормони думають про Біблію?”

Рошелл Теллмейдж з Техасу, США, розповідає: “Я молилася про те, щоб виконувати місіонерську роботу й отримала телефонний дзвінок від людини, яка запитувала, чи буду я зацікавлена в цій новій

програмі на сайті Mormon.org.

Оскільки мої хлопчики інваліди, більшість листів до мене на сайті надійшло від людей, які також є інвалідами або від сімей, де є інвалід. Найцікавіший випадок був з Мією. Вона живе в Осло, Норвегія, і прикута до інвалідного візка. Вона проглядала сайт Mormon.org, щоб знайти щось про фізичні вади, й натрапила на відео. Побачене її по-справжньому зворушило. Вона зв'язалася з місіонерами, ми листувалися все літо, а в середині серпня вона охристілася. Для нас обох є дивом те, що Господь зміг поєднати нас через океан”.

ВІДГУЖНУТИСЯ

Літні місіонери по всьому світу розповідають про великі винагороди тим, хто подолав перепони, аби служити на місії.

Кендра Крандалл Вільямсон

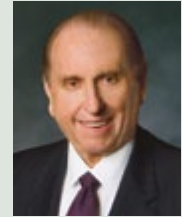
Чанта і Саунтара Лонграта жили в своєму домі в Каліфорнії, США, розмірковуючи над тим, що їм робити. Вони підготували своїх чотирьох дітей до служіння на місії, а тепер знали, що прийшла їхня черга. Прийняти рішення було важче, ніж вони сподівалися: вони так сумуватимуть за онуками! Також були певні проблеми зі здоров'ям. А що робити з

домом і всією власністю, поки їх не буде?

Лонграта не єдині, хто має подібні занепокоєння щодо служіння на місії. Насправді, старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, визначив чотири категорії перепон, які виникають у роботі літніх місіонерів: страх, сімейні клопоти, пошуки відповідного місця служіння на місії і фінанси¹.

Подолання цих перепон вимагає великої віри. Цю рису Лонграта продемонстрували

НА ЗАКЛИК ПРОРОКА

“Нам потрібно багато, ще більше літніх подружніх пар. ... Зробіть все, щоб залишити свій дім і віддатися служінню на місії повного дня. У вашому житті небагато є таких моментів, коли б ви насолоджувалися приємними відчуттями і задоволенням, які приходять від служіння разом на місії повного дня, коли ви віддаєтеся роботі Господаря”.

Президент Томас С. Монсон, “Коли ми знову зустрічаємося разом”, Ліягона, лист. 2010, с. 6.

тоді, коли почули звернення Президента Томаса С. Монсона у жовтні 2010 року на генеральній конференції із закликом про необхідність більшої кількості місіонерів. “Ми так сильно відчували Духа,—згадують вони.— Ми хотіли йти за пророком, тож подали документи для служіння на місії”.

Лонгратів покликали служити гуманітарними місіонерами в Лаос, країну, де вони народилися, вирости й одружилися. Їхні страхи зникли під час підготовки до служіння: сім'я їх

Вгорі зліва: Літні місіонери, служачи в Солт-Лейк-Сіті, Юта, допомагають біженцям з різних країн перебраться в їхні нові домівки. Серед них сім'я Нтабвоба з Руанди, яка недавно запечаталася в храмі.

Чанта і Саунтара Лонграт, які переїхали до Каліфорнії, США, показують на Лаос—країну, де вони народилися, вирости і зараз служать на місії.

Сондра Джоунс служила жінкам на Маршаллових островах (зліва разом з чоловіком Нелдоном).

підтримала, проблеми зі здоров'ям було вирішено, і вони здали свій будинок в оренду. Вони відчували впевненість, роблячи те, що заповідав Спаситель: “Приходь, та й іди вслід за Мною, узявши хреста” (Марк 10:21).

Літні люди можуть служити на місії в багато способів і в багатьох місцях. Як показують наступні історії, служачи на місії повного чи неповного дня, як подружні пари, так і одинаки, у своїй країні чи за кордоном,

Марта Мартін (верхня справа) служила на місії повного дня в центрі працевлаштування у Пуеблі, Мексика.

літні люди можуть з вірою долати перепони, що виникають на їхньому шляху.

Подолати страх

“Страх перед невідомим або страх, що у нас недостатньо духовних навичок чи знання необхідної мови може відбити бажання служити. Однак Господь сказав: “Якщо ви будете готові, ви не злякаєтесь” (УЗ 38:30). Ваше життя—це ваша підготовка. ... Просто рушайте і будьте собою”².

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятих Апостолів

Страх може звести місіонерську роботу нанівець. Деякі люди бояться, що у них немає відповідних навичок і знань, аби служити. Інші переймаються тим, як жити в іншій частині світу або працювати з людьми, яких вони не знають.

Сестра Марта Марін з Веракруса, Мексика, мала подолати певні страхи під час служіння місії повного дня в центрі працевлаштування в Пуеблі, Мексика. Вона не дуже вміло користувалася комп'ютером, а це є важливим для роботи в центрі працевлаштування. Однак завдяки допомозі й підтримці її напарниці та інших людей, з якими вона працювала, Марта здобула необхідні навички. “Ця перепона перетворилася на благословення,—каже вона.— Я знаю, що не самотня у цій роботі”.

Сестру Сондру Джоунс з Юти, США, покликали служити на Маршаллові острови разом з Нелдоном, її чоловіком. “Я була налякана до смерті, думаючи про те, у що я вв'язалася. Я ніколи не почувала себе впевнено, навчаючи євангелії”,—розповідає вона. Після перших думок про те, що їй нічого дати, вона вирішила зосередитися на своїх талантах і вміннях. Сондра полюбила людей на Маршаллових островах і служила їм, як могла: підстригала волосся та навчала їх шити.

За її підрахунками, упродовж 18 місяців

вона зробила приблизно 700 стрижок. Щиро ділячись своїми талантами, Сондра змогла служити й розвивати стосунки з сотнями людей: членами Церкви, зацікавленими та іншими членами громади.

Вирішення сімейних питань

“Який більший дар можуть піднести дідусь і бабуся своїм нащадкам, ніж сказати словом і ділом: “У нашій сім’ї ми служимо на місії!”³

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Думка про те, що треба залишити дітей, які переживають труднощі, або підростаючих онуків, здається багатьом людям нестерпною. І все ж, місіонери помічають, що їхнє служіння зміцнює їх сім’ї так, як вони ніколи не сподівалися.

Раймонд і Гвен Петерсен з Вайомінгу, США, відслужили чотири місії. Від’їзд на другу місію—вдруге на Самоа—спочатку був випробуванням для дітей, які не розуміли, навіщо їхнім батькам служити на *ще одній* місії.

Сім’я швидко помітила, які великі благословення принесло те служіння. “Усі вони процвітали!—каже сестра Петерсен.— Одне подружжя, яке не могло мати дітей, було благословлено народженням хлопчика, а в іншій сім’ї сталося дивовижне зцілення від раку. Ще в одній сім’ї з важкою дитиною намітився прогрес, а для решти то був найкращий рік у веденні бізнесу”.

Вся сім’я зміцнилася у вірі завдяки їхній старанній праці. “Зараз чотири наші онуки служать на місії і кажуть, що ми їх надихнули на служіння,—каже сестра Петерсен.— Що може бути більшою винагородою?”

Пошуки відповідного місця служіння на місії

“Мене постійно дивує, як Святий Дух співставляє якості і потреби кожного місіонера і подружньої пари з дуже

Раймонд і Гвен Петерсен служили дві місії серед самоанських святих останніх днів.

різноманітними обставинами місіонерського служіння по всьому світі”⁴.

Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Служіння літніх місіонерських подружніх пар необхідне в центрах працевлаштування, офісах місій, центрах сімейної історії, храмах і центрах для відвідувачів та інших місцях. Ті, хто надсилає документи, можуть подавати запит, де вони хотіли б служити, але в кінцевому

Джордж і Гайн Чейз служили директорами гуманітарного служіння в Папуа Нова Гвінея.

ЗМІНИ В МІСІОНЕРСЬКИХ ПРАВИЛАХ ДЛЯ ЛІТНІХ ЛЮДЕЙ

- Подружні місіонерські пари можуть вибирати, скільки служити: 6, 12, 18 чи 23 місяці.
- Ліміт витрат на оплату за житло для літніх місіонерських пар становитиме 1400 американських доларів за місяць.
- Літні місіонери можуть приїздити додому для важливих сімейних подій (до 10 днів) за власний кошт.

Більш докладна інформація знаходиться на сайті <http://lds.org/church/news/changes-in-senior-missionary-rules>

підсумку покликання приходить від Господа через Його пророка. Господь знає відповідне місце служіння на місії для кожної незаміжньої сестри чи подружжя, які мають таке бажання.

Джордж і Гайн Чейз з Нової Зеландії зрозуміли, що їхнє місіонерське покликання було саме для них. Вони були приємно здивовані, коли так багато їхніх професійних та сімейних талантів допомагали їм виконувати гуманітарну роботу в Папуа Нова Гвінея.

Старійшина Чейз був теслею і міг допомагати оцінювати й організовувати такі проекти, як викопування водяних колодязів. Сестра Чейз 18 років працювала офіс-менеджером. “Мої адміністративні та комп’ютерні навички були безцінними”, — каже вона. Разом зі старійшиною Чейзом вони поєднали свої таланти, щоб проводити семінари з працевлаштування, допомагати місцевим жителям навчатися розподіляти час, організаторським здібностям, провідництву, гігієні та вмінню спілкуватися.

Разом Чейзи використовували досвід, здобутий у церковних покликаннях, і перед

усім—досвід батьківства. Коли Чейзи працювали над розподілом шкільного приладдя й покращенням догляду за немовлятами, їхній батьківський досвід допоміг їм оцінити труднощі в місцевих сім’ях і школах.

Фінансове забезпечення

“Порадьтеся з рідними і єпископом чи президентом філії. Якщо слуги Господа будуть знати ваші матеріальні умови, ви зможете отримати вічні благословення служіння на місії повного дня”⁵.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

Багато подружніх пар бояться, що у них немає достатньо грошей, щоб служити на місії. Вони думають про свої витрати на проживання, медичне обслуговування, оренду житла й не знають, як усе це оплатити. Провідники Церкви з розумінням ставляться до цих реальних проблем і внесли зміни до правил, які полегшують ці тягарі (див. вставку зліва). Але перш за все вирішення фінансових питань вимагає віри, ретельного планування і певних жертв.

Леонард і Вера Чісанго із Зімбабве пережили певні труднощі навіть незважаючи на ефективне планування. Вони готувалися до служіння на місії упродовж усього подружнього життя, і вони знали, що зможуть прожити на пенсію та інвестиції під час першої місії в Йоганнесбургському Південноафриканському храмі. Але під час їхнього служіння несподівано стався великий економічний спад, і їхні інвестиції значно втратили в ціні.

За допомогою сім’ї подружжя Чісанго продовжувало служити. Благословення за ту жертву були винагородою: бізнес їхнього сина йшов добре, дочку підвищили на роботі, й діти навчилися співпрацювати, щоб матеріально допомагати батькам.

Багато літніх місіонерів свідчать, що благословення за служіння набагато перевищують матеріальні затрати. Старійшина Петер

Петер і Келлі Саклі служили в офісі Гонконзької території.

Саклі, канадський місіонер, який зі своєю дружиною Келлі служив у офісі території у Гонконгу, висловив почуття багатьох: “Я змінив оплачувану роботу на благословенну роботу”.

Подолання труднощів шляхом зміцнення віри

“Багато смиренних святих останніх днів бояться, що вони не готові до місіонерської роботи. Але таких майбутніх місіонерів Господь запевнив: “Віра, надія, милосердя й любов, з оком, єдиноспрямованим до слави Бога, роблять його правомочним для цієї роботи”⁶.

Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Щоб подолати чотири перепони, які заважають служити літнім місіонерам, старійшина Хейлз запропонував простий спосіб: “Майте віру. Господь знає, де ви потрібні”⁷. Віра долає страх, зміцнює сім’ї, допомагає літньому місіонеру знайти відповідне місце для служіння і допомагає вирішити фінансові питання.

Багато років тому така віра зростала у юної польської дівчинки Станіслави Габель. Пізніше в житті завдяки вірі вона прийняла відновлену євангелію, а потім, уже дорослою, служила у центрі сімейної історії в Юті.

Служіння відкрило сестрі Габель мало-відомий секрет: “Місія допомагає зберігати молодість”. Вона усміхається і каже: “Коли ви забуваєте про свої труднощі, то навчаєтеся бути вдячними. Ви навчаєтеся ставати подібними до Христа, служачи іншим людям, а це є підготовкою до життя з Небесним Батьком. Місія може змінити життя літніх людей”.

Саме так і відбувається, а також із життями тих, кому вони смиренно служать. ■

Літні місіонери служать багатьма способами по всьому світу. Зайдіть на сайт iahona.lds.org, щоб почитати більше їхніх історій.

Леонард і Вера Чісанго служили в Йоганнесбурзькому Південноафриканському храмі (справа).

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Роберт Д. Хейлз, “Місіонерські подружні пари: час служити”, *Ліягона*, лип. 2001, сс. 28–31.
2. Роберт Д. Хейлз, *Ліягона*, лип. 2001, с. 29.
3. Джеффри Р. Холланд, “Усі ми на службі”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 46.
4. Річард Г. Скотт, “Настав час служити на місії”, *Ліягона*, трав. 2006, с. 89.
5. Роберт Д. Хейлз, “Подружні місіонерські пари: благословення від жертвування і служіння”, *Ліягона*, трав., 2005, с. 40.
6. Рассел М. Нельсон, “Літні місіонери і євангелія”, *Ліягона*, лист. 2004, с. 81.
7. Роберт Д. Хейлз, *Ліягона*, лип. 2001, с. 31.

“Мабуть, немає кращого способу висловити вдячність Всемогутньому, як послужити на місії повного дня.”

Старійшина Леонард Чісанго, Зімбабве

Станіслава Габель допомагає відвідувачам Сімейно-історичної бібліотеки в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта.

ЗОСЕРЕДЖЕНІСТЬ НА ХРАМІ ПРИНОСИТЬ БЛАГОСЛОВЕННЯ

“Тож стосовно стану душі між смертю і воскресінням. Ось, це повідомив мені ангел, що духи всіх людей, як тільки вони залишають смертне тіло, так, духи всіх людей, чи то вони добрі, чи злі, переносяться додому до того Бога, який дав їм життя”.

Алма 40:11

Немає величнішої роботи за розбудову вічної сім'ї. І ця робота здійснюється у храмі Господа.

Джошуа Дж. Перкі

Співробітник редакції церковних журналів

Важко сказати, що у своєму житті ми переживаємо з такою ж гостротою, як втрату близької людини. В житті єпископа Річарда Родрігеса і його дружини Рут сталася така втрата. Однак з очима, які бачать, і з вухами, якічують, та завдяки храмовим обрядам вони пережили це випробування з вірою, що наблизило їх до Спасителя, до щастя і до миру.

Як справитися з втратою

Річард і Рут познайомилися, коли працювали на цементному заводі в Асогесі, невеличкому місті в Андах, неподалік Куенки, Еквадор. Річард був наверненим до Церкви. Кілька років тому він приєднався до неї разом з мамою та братом. На той час Рут не була членом Церкви.

“Коли я зустрів Рут, то вже не зміг її залишити”,—каже він, усміхаючись.

Вони одружилися у 1996 році. Усього через кілька місяців помер батько Рут.

“Через його смерть я впала у глибоку депресію,—розповідає Рут.— Неможливо забути про втрату близької людини. Ви завжди відчуваєте цю втрату”.

У 2001 році померла мати Річарда. І знову втрата спричинила глибокий сум. Однак з роками Річард став більш зрілим у знанні та свідченні про євангелію. Завдяки цьому йому відкрилася втішна перспектива.

“Завдяки євангелії,—розповідає він,—я трохи зрозумів про те, що відбувається з моєю мамою. Я поділився уривком з книги Алма 40:11 з Рут і пояснив, що відбувається з духом, коли він залишає тіло. То було великим втішенням для нас обох”.

Цінувати свободу волі

Однак Рут все ще не виявляла зацікавленості до Церкви, хоча привітно ставилася до членів Церкви та місіонерів. “Я просто не відчувала необхідності змінювати свою релігію”,—каже вона.

Річард вирішив не підганяти справу. “Кожного разу, коли ми говорили про Церкву, розмова закінчувалася погано,—розповідає він.— І коли я тиснув на неї, все йшло погано.

Тож я перестав це робити. Я не хотів її примушувати”.

Восени 2001 року місіонери запросили Рут на службу хрищення. Її рішення прийняти запрошення все змінило.

Під час служби сестра, яка христилася, поділилася свідченням. “Вона розповідала про чудеса, які відбувалися в її житті з того часу, коли вона дізналася про Церкву—чудо зцілення, благополуччя і сили”,—пригадує Рут.— Та сестра жила практично сама, однак у неї було те свідчення”.

Рут не розуміла, як жінка, яка долала такі великі труднощі, могла мати таку віру. Це запитання і згода прийняти запрошення на службу хрищення зворушили серце Рут і підготували її до отримання свідчення від Духа.

“Саме тоді я прийняла рішення охриститися. Пізніше, коли ми з Річардом залишилися наодинці, я сказала: “Річарде, як ти поставишся до того, що я у грудні охрищуся?” Більше нічого не потрібно було казати. Я вже була знайома з Церквою і євангелією. Однак мені ще потрібно було прослухати бесіди з місіонерами”.

“Бог готує серця людей,—додає Річард.— Щось ми можемо робити самостійно. Я робив багато чого, однак нічого не сталося, поки Рут не була готова”.

Рут погоджується: “Мені треба було подолати багато труднощів, коли ми

“Щастя в сімейному житті найпевніше досягають, коли воно засновано на вченнях Господа Ісуса Христа.

“Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.

Вгорі: Річард і Рут Родрігес зі своїми дітьми (зліва): Марія Юдіт, Хорхе, Річард молодший і Фредді. Вони були запечатані у Гуаякільському Екваторському храмі (справа).

одружилися. Коли я нарешті пододала ті труднощі, саме тоді я зрозуміла, що не потрібно чекати ще одного дива в житті. Саме тоді я була готова до хрищення”.

Долати випробування з вірою

Хрищення Рут у грудні 2001 року змінило фокус в житті всієї сім’ї. З тією зміною прийшла духовна сила і благословення, які ведуть їх до сьогодні.

“Ми запечаталися у храмі 28 червня 2003 року,—розповідає Річард.— Завдяки цьому в наше життя прийшло багато благословень. Наші двоє старших дітей були до нас запечатані, а двоє наступних—народилися у завіті. Наші діти є благословенням”.

Річард розповідає, що вірне служіння у Церкві принесло в сім’ю злагоду: “Ми з

“Божественний план щастя надає можливість продовження сімейних стосунків після смерті. Священні обряди й завіти, які можна отримати у святих храмах, дають можливість людям повернутися в присутність Бога, а сім’ям—об’єднатися навічно”.

“Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.

дружиною разом несемо тягарі. У нас були труднощі та випробування, але ми змогли разом їх подолати. У нас однакові вірування. Оскільки ми запечатані у храмі, то знаємо, що, витерпівши з вірою, ми зможемо отримати Господню допомогу”.

Зосередженість на храмі змінює приход

Коли Рут охристілася, було лише 25 членів Церкви у підрозділі, який на той час називався філія Асогес. Зараз це приход, у якому на причасні збори часто приходять більше 75 чоловік.

“Зміцнюючи сім’ї, ви зміцнюєте кожного окремо,—каже Рут.— Коли члени Церкви дотримуються заповідей і слухаються того, чого навчають провідники, ми зміцнюємо наші сім’ї і приходи. Це так, ніби кожна сім’я є цементом, що тримає приход разом, аби він міг зростати”.

Як єпископ, Річард сприяє зміцненню сімей шляхом укладання і дотримання храмових завітів і частого храмового поклоніння. Виявом особливої уваги до цього питання є храмові поїздки приходом до Гуаякільського Еквадорського храму, що знаходиться на відстані п’ятигодинної подорожі.

“Ми їздимо всім приходом якомога частіше,—каже Рут.— Наша мета—щоб кожна сім’я запечаталася у храмі”.

“Поїздки до храму з метою запечаткування допомогли сім’ям зростати духовно,—додає Річард.— У останні роки запечаталося багато сімей. А зараз вони готують імена своїх родичів для виконання обрядів за предків. Ті, хто це робить, беруть на себе більше зобов’язання перед євангелією Ісуса Христа і знайшли більше щастя. Храм змінив бачення членів Церкви”.

Зосередженість на храмі змінює кожного окремо

Завдяки священному особистому досвіду сім’я Родрігес здобула могутнє особисте

свідчення про храмові завіти і виконання вікарної роботи за предків.

“Ми виконали роботу за моїх дядьків і тіток—братів і сестер мого батька,—розповідає Рут.— Ми відчули, що самі маємо виконувати роботу за нашу сім’ю. Я знаю, що вікарна робота, яку ми виконуємо,—істинна. Я відчуваю великий спокій завдяки роботі, яку ми змогли виконати для наших предків. Це була дуже особлива робота”.

Річард свідчить: “Я люблю виконувати храмову роботу для тих, хто чекає. Це робота на все життя. Це те, що ми хочемо робити”.

Відвідування храму змінило їхню сім’ю. “Коли ми були запечатані у храмі, все радикально змінилося,—розповідає Рут.— Наша духовна сила зросла”.

Річард погоджується: “Для нашої сім’ї це означає більшу сімейну єдність, знання того, що сімейні узи, які, в кінцевому підсумку, є початком і кінцем усього, дають нам сили йти вперед. У житті завжди є випробування. Але з тим баченням, яке дає нам храм, ми можемо протистояти майбутньому по-іншому. Маючи змогу ділитися благословеннями—особливо допомагати іншим сім’ям робити так само,—ми отримуємо велику радість у житті. Я відчуваю, що у нашому домі всі стали більш відповідальними”.

Річард вважає, що рішення сім’ї підготуватися до поїздки в храм, отримати обряди, запечататися, а потім повернутися для виконання вікарної роботи для предків було одним з найбільших благословень. “Коли ми виявляємо віру і приймаємо відновлену євангелію Ісуса Христа, а особливо ідемо до храму для отримання запечатувальних та спасительних обрядів завдяки священству, життя людей змінюється,—каже він.— Людина, яка отримує храмові завіти, вже не буде такою, як раніше”. ■

ДІЯТИ САМОСТІЙНО

“Загалом усі Божі створіння поділено на такі, що діють, і такі, що знаходяться під дією (див. 2 Нефій 2:14). Як діти Небесного Батька ми маємо дар свободи волі—здатність і сили самостійно діяти. Обдаровані вибором, ми є тими, хто діє, і, головним чином, повинні діяти, а не лише бути під дією, особливо коли прагнемо “знання... через навчання і також через віру (УЗ 88:118)”.

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Пильнувати з повною витривалістю”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 42.

ЯК учні Христа ЖИВУТЬ У ЧАСИ ВІЙНИ І ЖОРСТОКОСТІ

*Принципи з
Книги Мор-
мона допома-
гають нам
жити з вірою
і надією у не-
спокійні часи.*

*Вгорі: Нефій чотири дні був зв'язаний, доки Ламан і Лемуїл не покаялися і не відпустили його (див. 1 Нефій 18:9–21).
Справа: Жодного з 2000 юнаків у війську Геламана не було вбито під час битви (див. Алма 56:44–57).*

Девід Brent Марш

Відділ священства

Ми живемо у часи, коли поширені війни і жорстокість. У новинах щодня з'являються сюжети про ці жахливі події. Господній пророк, Президент Томас С. Монсон, сказав: “Ми прийшли на цю землю у неспокійні часи”¹. Він підтверджує слова Президента Гордона Б. Хінклі (1910–2008): “Ми живемо в час, коли жорстокі люди роблять жахливі й огидні справи. Ми живемо в пору війни”².

Хоча це сувора реальність, нам не слід цьому дивуватися. У Писаннях сказано, що в останні дні Сатана “пішов воювати” (Об’явлення 12:17) з вірними і що “мир буде забрано з землі” (УЗ 1:35).

Бог бачив наперед наші дні й покликав пророка Джозефа Сміта явити Книгу Мормона, щоб допомогти нам (див. УЗ 1:17, 29; 45:26). З 239-ти розділів Книги Мормона у 174-х (73 відсотки) йдеться про війну, тероризм, вбивства, політичні і таємні змови, загрози, родинні змови та інші небезпечні дії.

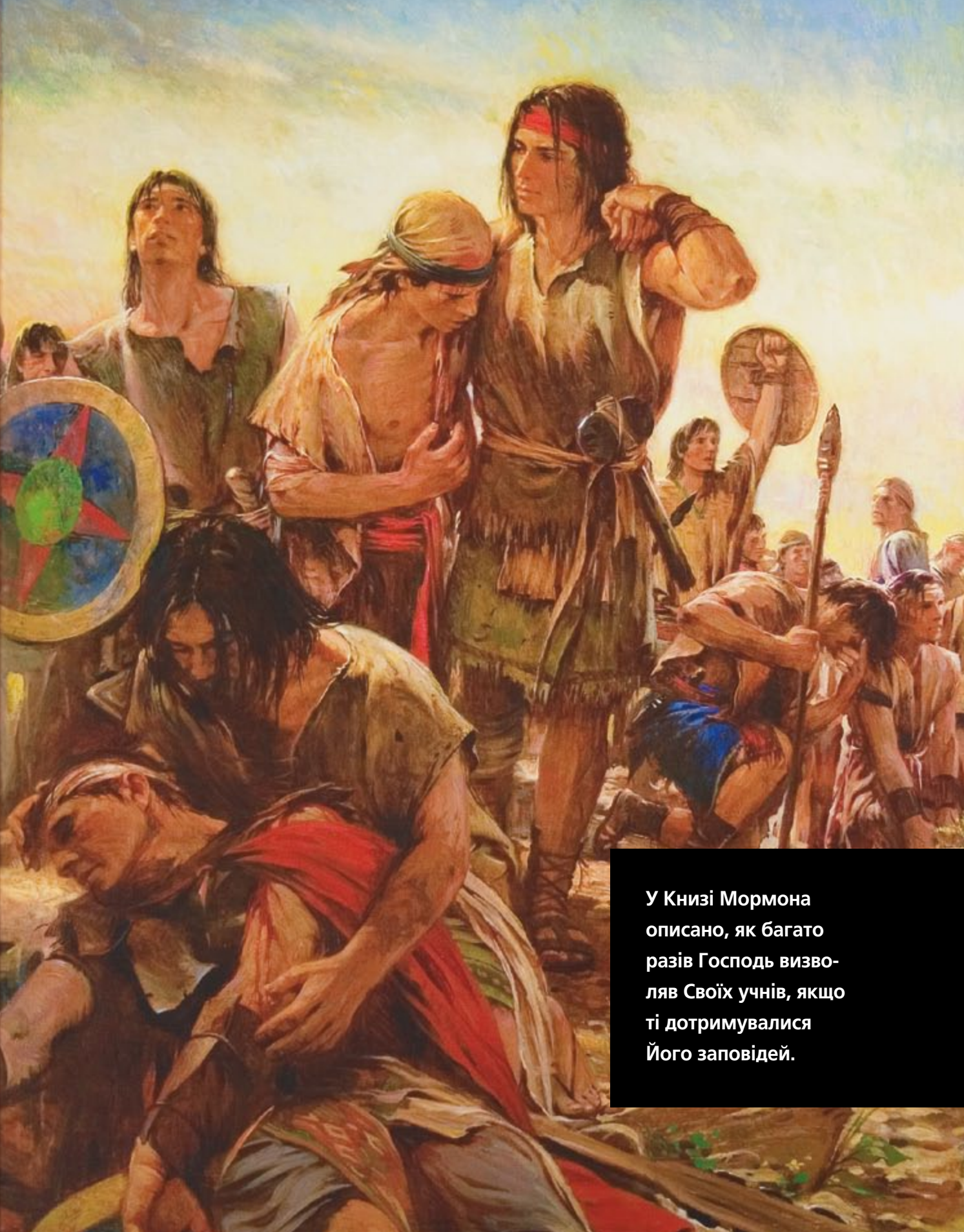
Чому літописці Книги Мормона описали так багато війн? Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994) дав відповідь на це питання: “З Книги Мормона ми дізнаємося,

як учні Христа жили у часи війни”³. Наступні думки можуть допомогти нам жити у неспокійні часи.

Слухняність веде до визволення

Багато разів у Книзі Мормона Господь визволяв Своїх учнів, якщо ті дотримувалися Його заповідей⁴. Нефій навчав: “Лагідні милості Господа огортають усіх, кого Він обрав, через їхню віру, щоб зробити їх сильними і навіть надати їм рятівну силу” (1 Нефій 1:20). Далі Нефій описав, як Господь визволив його батька від людей, що намагалися його вбити, вивів їхню сім’ю з Єрусалима, який мало бути зруйновано, спас його і його братів від спроби Лавана вбити їх, і врятував його, коли Ламан і Лемуїл вдалися до насильства (див. 1 Нефій 2:1–3; 3:28–30; 4; 7:16–19; 18:9–23).

Алма сказав своєму сину Шиблону: “Я б хотів, щоб ти запам’ятав, що наскільки ти будеш покладати довіру свою на Бога, настільки тебе буде визволено від твоїх випробувань, і твоїх бід, і твоїх скорбот” (Алма 38:5). Мормон також зазначив, що “тих, хто був вірним у виконанні заповідей Господа, було визволено в усі часи” (Алма 50:22). Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, ще раз

У Книзі Мормона
описано, як багато
разів Господь визво-
ляв Своїх учнів, якщо
ті дотримувалися
Його заповідей.

БОГ ЗАХИСТИТЬ НАС

“Бог буде з нами. Він пильнуватиме нас. Він захистить нас ... якщо ми будемо вірними, відданими і слухняними та дослухатимемося до Його слів”.

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008), “*God Will Protect Us in These Perilous Times,*” *Church News*, Feb. 22, 2003, 3.

підтвердив цей принцип такими словами: “Послух дає можливість Богові безперешкодно проливати благословення. Він благословить Своїх слухняних дітей, звільнивши їх від залежності й страждання”⁵.

У Книзі Мормона також показано, що навіть кілька праведних людей можуть принести мир і безпеку цілому місту (див. Геламан 13:12–14).

Війна може бути закликком до покаяння

Коли ми забуваємо про Бога, Він закликає нас згадати про Нього. Спочатку Він милосердно звертається до нас, наприклад, через особисті спонукання і пророків. Але, якщо ми не реагуємо, Він вдається до більш суворих заходів. Іноді Він допускає, щоб ставалися війни і насильство, як один з Його крайніх засобів, аби допомогти нам повернутися до Нього⁶.

Мормон сказав: “І таким чином ми бачимо, що доки Господь не покарає Свій народ багатьма скорботами, так, доки Він не вразить їх смертю, і жахом, і голодом, і всілякою пошестю, вони не згадують про Нього” (Геламан 12:3). Війна може бути нагадуванням про те, що слід покаятися і повернутися до Бога.

Бог полегшує страждання під час війни

Якщо Божим учням доводиться страждати від наслідків війни, Бог полегшує їхні страждання. Коли Алму і його послідовників було приведено у залежність, вони одразу ж звернулись до Господа (див. Мосія 23:27–28), і Він, не зволікаючи, сказав їм у відповідь: “Я також полегшу тягарі, які покладені на ваші плечі, щоб ви навіть не відчували їх на своїх спинах, навіть коли ви у залежності; ... щоб ви могли знати з впевненістю, що Я, Господь Бог, відвідаю Мій народ в їхніх скорботах” (Мосія 24:13–14).

Яків сказав тим, хто був чистим серцем

Деяких з учнів, таких як Авінадій (його зображено на малюнках вгорі та внизу), було покликано постраждати або померти, щоб свідчити проти злочестивих.

у його дні: “Дивіться на Бога з твердістю розуму, і моліться Йому з надзвичайною вірою, і Він заспокоїть вас у ваших стражданнях, і Він захищатиме вашу справу, і настане справедливий вирок на тих, хто прагне вашого знищення” (Кн. Якова 3:1).

Сучасні пророки підтверджують цю істину. Старійшина Джозеф Б. Віртлін (1917–2008), з Кворуму Дванадцятих Апостолів, навчав: “Хоча [Бог] не завжди втручається у хід подій, Він пообіцяв вірним, що вони матимуть спокій, навіть у їхніх випробуваннях і стражданнях”⁷.

Президент Бенсон сказав: “Хоча іноді часи стають небезпечними, ... якщо ми тільки покладаємо свою довіру на Бога та дотримуємося Його заповідей, нам не слід боятися”⁸.

Деяких людей покликано свідчити проти злочестивості

Хоча учні Христа можуть бути врятовані від війни, декого з них покликано постраждати або померти, щоб бути свідками проти злочестивих. Це сувора реальність, яку буває нелегко сприйняти чи зрозуміти. Старійшина Ніл А. Максвелл (1926–2004), з Кворуму Дванадцятих Апостолів, нагадав нам про те, що “вірні не будуть повністю захищеними від подій на планеті”⁹. Президент Хінклі припустив, що дехто з нас “можливо навіть будуть покликані страждати”¹⁰.

Книга Мормона містить кілька розповідей про нелюдське ставлення та жорстокість, щоб допомогти нам зрозуміти, чому учні Господа і, зокрема, пророки, а також безвинні жінки і діти іноді страждають і помирають під час війни. Наприклад, злочестиві священники царя Ноя зв'язали пророка Авінадія “і бичували його шкіру хмизом, так, аж до смерті”. Перед смертю Авінадій свідчив: “Якщо ви вб'єте мене, ви проллете невинну кров, і це також

предстане як свідчення проти вас в останній день” (Мосія 17:10, 13).

У Книзі Мормона описане ще одне жахливе вбивство, коли злочестиві законники і судді з Амонійги спалили жінок і дітей новонавернених. Алму і Амалека привели на місце, де мученики приймали смерть, і змусили дивитися на це безжалісне нищення.

“Коли Амалек побачив муки жінок і дітей, яких поглинав вогонь, він також мучився; і він сказав Алмі: Як ми можемо бути очевидцями цього жахливого видовища? Тому давай простягнемо наші руки, і застосуємо силу Бога, яка є в нас, і врятуємо їх від полум'я”.

Алма відповів: “Дух стримує мене, щоб я не простирив мою руку; бо знай, Господь приймає їх до Себе, в славі; і Він дозволяє, щоб вони могли зробити це, або щоб люди могли зробити це з ними, згідно з закам'янілістю їхніх сердець, так щоб вирок, які Він винесе проти них у Своему гніві, були справедливими; і кров невинних буде стояти як свідчення проти них, так, і волатиме могутньо проти них в останній день” (Алма 14:10–11).

Праведні, які помирають на війні, входять до покою Господа

Коли ми оплакуємо втрату відданих Господу близьких людей, Книга Мормона запевняє нас, що вони увійшли до покою Господа і знайшли щастя. Мороній наголошує на цьому такими словами: “Бо Господь допускає, щоб праведних було вбито, щоб Його правосуддя і вирокі зійшли на злочестивих; отже, вам не треба гадати, що праведних загублено через те, що їх убито; але знайте, вони входять до покою Господа Бога свого” (Алма 60:13).

У Книзі Мормона написано, що після битви, коли “тіла багатьох тисяч ... розсипаються в купах на лиці землі”, і серед них тіла деяких відданих учнів Христа, ті, хто

Етер (вгорі) та Мороній (сторінка 34) бачили, як війни знищили їхні цивілізації (див. Етер 13:13–14; Мороній 1:1–4).

залишилися живими, “дійсно оплакують втрату своїх рідних, [і] усе ж таки вони втішаються і радіють надією, і навіть знають, згідно з обіцяннями Господа, що [ті] встануть, щоб жити праворуч від Бога, в щасті, яке ніколи не скінчиться” (Алма 28:11–12).

Князь миру

Книгу Мормона було явлено, щоб благословити тих, хто живе у часи війни і жорстокості. Описані в ній події і вчення приносять надію, сповнюють серце віхою і дають можливість побачити божественну перспективу. Ми дізнаємося, що завдяки слухняності Богові визволено багатьох людей, що війна може бути закликком повернутися до Бога і що Бог полегшує страждання Своїх учнів, які змушені страждати. Ми також дізнаємося, що праведні, яких покликано померти під час війни чи від насильства, свідчитимуть проти злочестивих і що ці учні увійдуть до покою Господа.

Зрештою Книга Мормона навчає нас, як мир може запанувати в серцях і домівках учнів Христа, і в їхніх країнах. Вона є чудовим знаряддям, щоб привести нас до Ісуса Христа, Князя миру. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Сила священства,” *Ліягона*, трав. 2011, с. 66.
2. Гордон Б. Хінклі, “Жити у повноту часів”, *Ліягона*, січ. 2002, с. 6.
3. Ezra Taft Benson, “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” *Liahona*, Nov. 1986, 7.
4. У Книзі Мормона є принаймні 56 уривків, в яких розповідається про те, як Господь визволив людей від війни та інших небезпечних обставин.
5. Рассел М. Нельсон, “Дивіться в майбутнє з вірою”, *Ліягона*, трав. 2011, сс. 34–35.
6. Існує принаймні 35 уривків з Писань, 11 з яких у Книзі Мормона, в яких говориться про те, що Господь допускає, аби ставалися війни та стихійні лиха, щоб допомогти нам пам’ятати про Нього.
7. Джозеф Б. Віртлін, “Знаходячи безпечну гавань”, *Ліягона*, лип. 2000, с. 71.
8. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1950, 146.
9. Ніл А. Максвелл, “Оточені руками Його любові”, *Ліягона*, лист. 2002, с. 17.
10. Гордон Б. Хінклі, “Час, в який ми живемо”, *Ліягона*, січ. 2002, с. 86.

ЧОМУ СТАЮТЬСЯ ВІЙНИ І НАСИЛЬСТВО?

Книга Мормона ясно свідчить про те, що війну породжує злочестивість. Коли несправедні люди прагнуть влади над іншими або суспільство дозволяє злочестивості безупинно поширюватися, це призводить до війн, конфліктів і насильства.

КОЛИ НЕПРАВЕДНІ ЛЮДИ ПРАГНУТЬ ВЛАДИ

Амлісій програв на спірних, але легітимних виборах і, незважаючи на це, не полишив свого прагнення владарювати над іншими. Якимось чином він переконав своїх прихильників висвятити його на царя. Тоді він наказав своїм новим підданим розв’язати війну, щоб зруйнувати Божу Церкву і підкорити собі весь народ. Тисячі людей постраждали від невинного насильства, оскільки одна людина прагнула влади над іншими. (Див. Алма 2).

Ламанійський полководець Зерагемна підбурював свій народ проти нефійців, щоб привести їх у залежність. Розпочалась війна і неможливо було злічити їхніх померлих, наскільки було їх багато. (Див. Алма 43:6–8, 37; 44:21).

Нефійський розкольник Амалікія в особистому прагненні влади вдався до брехні, насильства і розв’язав війну. Він привів нефійців у залежність і вони страждали від війни і насильства протягом наступних п’яти років. (Див. Алма 46–48).

КОЛИ СУСПІЛЬСТВО ДОЗВОЛЯЄ ЗЛОЧЕСТИВОСТІ ПОШИРЮВАТИСЬ

Нефій навчав, що різні групи людей було “знищено від покоління до покоління за їхні беззаконня” (2 Нефій 25:9). Полководець Мороній запевнив свій народ, що їх не буде знищено, доки вони самі не накликають це на себе своїми власними провинами (див. Алма 46:18). Мороній зазначив: “Бо саме чвари і суперечки [нефійців], так, їхні вбивства і їхні пограбування, їхнє ідолопоклонство, їхня розпуста і їхні мерзоти, які були поміж ними, принесли на них їхні війни і їхні знищення” (Алма 50:21).

ФОТОГРАФІЇ СІМ'Ї ЗРОБЛЕНІ МАЙКЛОМ Р. МОРРИСОМ

І ЧАС ВРОЖАЮ НАСТАНЕ

Майкл Р. Морріс

Співробітник редакції церковних журналів

Для Оскара Філіппоні та його сім'ї робота в полі ніколи не була легкою. Вітер, засуха, поломки техніки, слабкий попит на ринках та інші виклики, здавалось, іноді наче змовлялися, щоб протидіяти найкращим зусиллям родини.

“Кожного дня тут, у *чакра*—на нашій землі— ми повинні шукати натхнення і одкровення, щоб жити з того, що дає нам земля”,—каже Оскар, який працює фермером на 40 гектарах землі в Лоуер Чубут Рівер Уоллей, розташованій у південній Аргентинській провінції Чубут. “Щодня ми стикаємось з викликами”.

Одним з найбільших викликів для сім'ї Філіппоні є те, що вони не завжди знають, коли їхні невтомні зусилля принесуть плоди. Однак вони пізнали, що важка праця і наполегливість зрештою винагороджуються сповна.

“Праця в полі не винагороджує ваші зусилля кожного дня чи кожного тижня,—пояснює Оскар. —Ми працюємо кожного дня, окрім неділі,—щотижня, щомісяця—і не завжди бачимо, як ця праця приносить нам гроші, тому нам потрібно мати економічні плани. Іноді

Родина Філіппоні пізнала, що закон врожаю, як в фізичному, так і в духовному сенсі, вимагає наполегливості, терпіння і молитов.

Оскар Філіппоні та члени його сім'ї не завжди знають, коли їхні невтомні зусилля принесуть плоди. Однак вони пізнали, що важка праця і наполегливість зрештою винагороджуються сповна.

пройдуть місяці або навіть рік, перш ніж ми насолодимся результатами нашої праці. Ми повинні завжди пам'ятати, що робота, яку ми виконуємо зараз, потім принесе нам врожай”.

Зі своєю дружиною Ліліаною і двома їхніми дітьми, Деніелом і Марією Селесте, Оскар вирощує люцерну і розводить худобу.

“Іноді у нас є гроші, а іноді немає, оскільки все витрачається на обслуговування ферми,—каже він. —Іноді виходять з ладу машини. Іноді ми не можемо продати наших тварин, коли вони готові на продаж. Але якщо ми розмірковуємо і молимося, залишаємося терпеливими і не втрачаємо надії, то протягом одного-двох днів все вирішується само по собі. Хтось приходить і каже: “Че,¹ у тебе є худоба на продаж?” Питання розв'язане і ми рухаємось далі. Працювати у полі важко, але завдяки нашим щоденним зусиллям, ми отримуємо все необхідне”.

Орієнтири

Деніел каже, що завдяки роботі в полі, він щодня має можливість замислюватися над благословеннями і викликами з перспективи євангелії. “Яке це благословення розмовляти з Господом і зосереджувати увагу на впливі Духа, коли тебе не відволікають шум, музика чи реклама”,—каже він про роботу в полі.

“Легко бути членом Церкви, коли живеш у такому місці, як оце, в оточенні рідних на природі,—додає Ліліана. —Це допомагає мені пам'ятати, що ми залежимо від Господа і що все, що ми маємо, отримуємо завдяки Йому. Майже все, що ми робимо тут, уособлює якийсь принцип євангелії. Оскар завжди повертається в дім з цікавими думками, на які його надихає робота на фермі чи з худобою”.

Наприклад, коли Оскар оре поле, він

КОЛИ ГОСПОДЬ ПІДБИВАЄ СВОЇ ПІДСУМКИ

“У двох фермерів були поля, розташовані по сусідству.

Один з них ніколи не працював на своєму полі в неділю і його сусід докоряв йому за це. Він казав: “Твоя пшениця росте не так гарно, як моя. Чому ти не працюєш в неділю?”

Інший фермер відповідав: “Я хочу чинити за словом Господа. Я хочу отримати Господні благословення”.

Якось одного жовтневого дня вони стояли біля огорожі. [Сусід] сказав: “Лише поглянь. Подивись на моє поле. Воно чудове, колосся високе, повне збіжжя на колосі, а твоє поле виглядає дещо занедбанним. Ти не дбав про нього, як я про своє. Порівняй мій врожай зі своїм. Що ти зараз скажеш про благословення, які сподівався отримати”.

Фермер, [який дотримувався святості Суботнього дня], замислився на кілька хвилин і сказав: “Господь підбиває Свої підсумки не у жовтні”.

Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, Mine Errand from the Lord (2008), 193.

вибирає собі орієнтир—дерево або валун вдалині— завдяки якому він може рівно орати рядок. “Не має значення, якщо на його шляху зустрінуться перешкоди,—каже Ліліана. Він не може відхилитися від курсу, оскільки хоче, щоб рядки були рівними”.

Оскар додає: “Якщо я озирнуся назад, щоб побачити наскільки рівний мій рядок, я зіб’юся з курсу. Тому я зосереджую свою увагу на орієнтирі і просуваюсь вперед”.

Як у *чафра*, каже він, так і в Церкві. “Щоб залишатися на курсі в нашому житті, ми повинні дивитися на Господа, читати Писання і дотримуватися заповідей. Якщо ми дозволяємо собі відволікатися, то втрачаємо наші орієнтири і наші шляхи стають викривленими”.

Духовний врожай

Сім’я Філіппоні відвідує філію Церкви в сусідньому Гаймані. У цьому містечку, заснованому емігрантами з Уельсу в 1870-х роках, налічується 6000 мешканців, і члени Церкви мають безліч нагод тримати своє світло високо піднятим. “Ми повинні щодня бути якомога кращими, оскільки люди завжди дивляться на нас”,—каже Ліліана.

Щоб зацікавити людей евангелією, потрібен час і цей процес може бути повільним. Подібно до фізичного закону врожаю, духовний закон врожаю вимагає терпіння. Але завдяки наполегливості цієї сім’ї у житті за принципами евангелії, люди дізнаються про норми святих останніх днів і ставляться до них з повагою.

Раніше, коли Оскар був урядовим службовцем, він постійно відкидав пропозиції випити кави, чаю та алкоголю. “Минуло кілька років,—каже він,—і співробітники стали делікатнішими, почали підтримувати мене і запитували: “Якого лимонаду тобі налити?” Іноді вони навіть цікавилися Церквою. Оце і є врожай”.

Особливо рясним є духовний врожай пізнання і життя за принципами евангелії у самій сім’ї.

Врожай—це благословення, що приходять завдяки служінню Оскара патріархом Трельюського Аргентинського Північного колу, Ліліани—президентом Товариства допомоги філії та іншого служіння у численних різних покликаннях, здійснюваного членами сім’ї протягом багатьох років.

Врожай—це благословення від дотримання

святості Суботнього дня та життя за законом десятичини. “Небесні отвори дійсно відчиняються—якщо не відразу, тоді через процес постійного послуху”,—каже Оскар.

Врожаем було те, що всі діти в сім’ї Філіппоні закінчили школу і всі чотири сини відслужили на місії повного дня. Завдяки освіті та служінню на місії вони змогли отримати роботу і стали провідниками, чого в іншому випадку могло б не статися.

Врожаем були запитання до Марії Селести, отримані від однолітків, які хочуть дізнатися про служіння її брата на місії повного дня, її релігійні вірування і те, чому вона уникає вечірок, що починаються пізно ввечері в суботу.

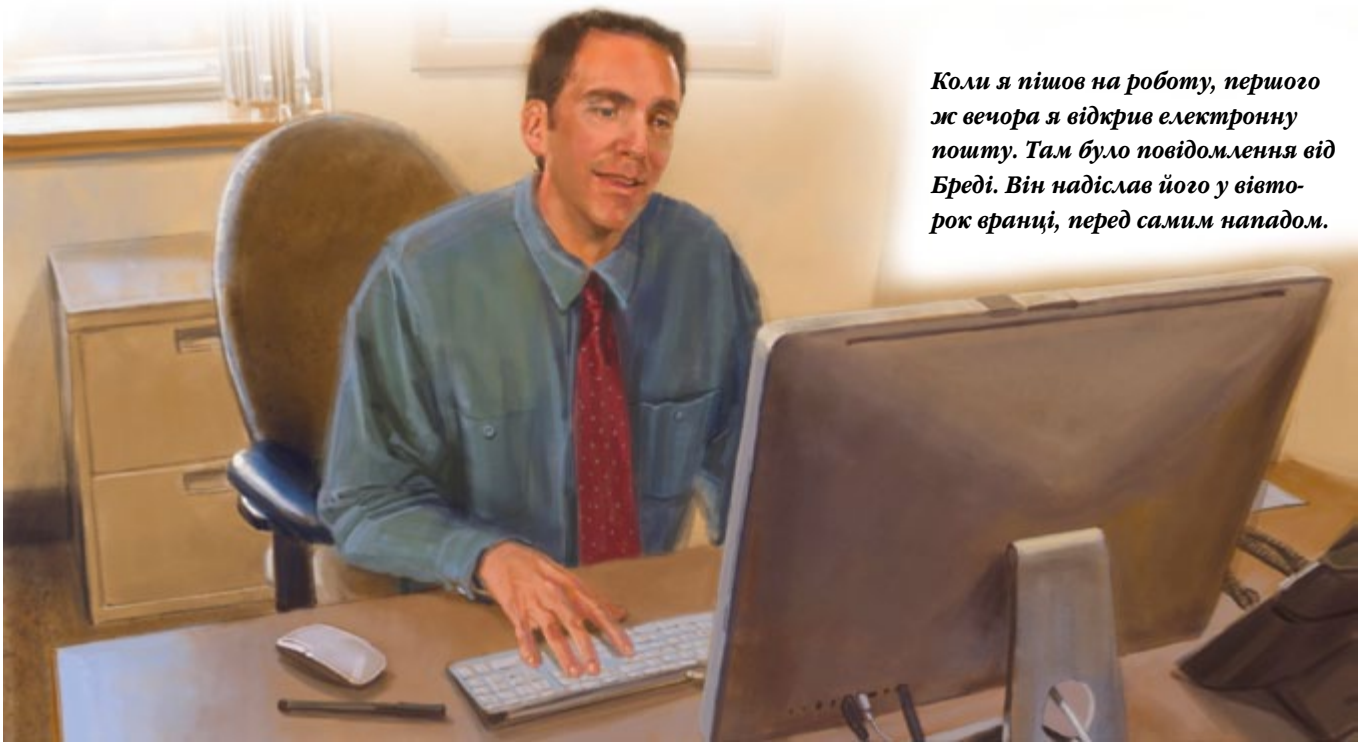
І врожаем є нашіптування і заспокійливий вплив Святого Духа, який допоміг сім’ї уникнути трагедії одного пізнього вечора, коли вони думали, що в їхній дім вдерлися грабіжники. Деніел прокинувся, коли почув звуки і приготувався захищати їхній будинок, але гаданим грабіжником виявився сусід, у якого зламалась машина, і який прийшов по допомогу.

“Я зрозумів, що це Дух заспокоїв мене, щоб ми розв’язали ситуацію, не вдаючись до надмірних заходів,—каже Даниїл. —Потім ми молилися і дякували Небесному Батькові за те, що не сталося нічого поганого”.

Коли ми дійсно віддаємо себе в руки Богові, кажуть члени сім’ї Філіппоні, Він благословляє нас, задовольняючи наші потреби, і ми стаємо знаряддями в Його руках. Це процес, який вимагає наполегливості, терпіння і молитви. Він також вимагає великої віри і праці. Але у призначений Господом час буде врожай. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Аргентинське слово, що означає “друг”, “приятель” чи “товариш”.

Коли я пішов на роботу, першого ж вечора я відкрив електронну пошту. Там було повідомлення від Бреді. Він надіслав його у вівторок вранці, перед самим нападом.

ВІН ДАВ МИР МОЇЙ ДУШІ

Коли сталися напади 11 вересня 2001 року, мій брат Бреді працював у Пентагоні, проходячи престижну післядипломну практику з менеджменту у військово-морській розвідці. У той час я працював у шт. Айдахо, США, і коли того ранку я подивився новини і дізнався про те, що сталося, то подзвонив своєму начальнику, щоб повідомити його, що кілька днів не виходитиму на роботу.

Кілька членів моєї сім'ї зібралися у м. Вашингтон, округ Колумбія, у танцювальній залі готелю, визначеній урядовцями, як місце проведення брифінгу, де вони зможуть надавати сім'ям поточну інформацію про рятувально-пошукові роботи. Ми чекали день за днем, щоб дізнатися, чи був Бреді серед жертв. Все навколо було сповнене духом нездоланного горя і безнадійності. І все ж, незважаючи на це, наша сім'я об'єдналась і ми молилися про те,

що незалежно від того, що б не сталося, ми не втратимо нашої віри.

Приблизно через тиждень після нападів, 17 вересня, ми отримали підтвердження, що Бреді загинув.

Не знаю, чи ставив я коли-небудь запитання: "Чому я?" Але безперечно я запитував: "Чому *він*?" З дитинства я любив його, захоплювався ним і прагнув бути схожим на Бреді. Мене також непокоїло: "Чому *зараз*?" Протягом кількох тижнів Бреді планував приїхати до Айдахо, щоб провести час із сім'єю. Він мав приїхати у четвер, 13 вересня, рівно через два дні після своєї смерті.

Коли я повернувся до Айдахо і пішов на роботу, першого ж вечора я відкрив електронну пошту, щоб переглянути свою професійну кореспонденцію. Я не робив цього з 10 вересня. Там було повідомлення від Бреді. Він надіслав його у вівторок вранці, перед самим нападом. В ньому він писав про нашу

майбутню зустріч і всі розваги, які ми планували здійснити. Наприкінці, замість свого імені, він просто написав "Мир".

Бреді ніколи не завершував так свої електронні листи, але я вважаю однією з лагідних милостей Господа, що він так зробив. Не думаю, що Бреді знав, що має статися, але мені приємно, що його останніми словами—його останнім словом—до мене було *мир*.

Навіть зараз, коли минуло понад десять років, я інколи перечитую те повідомлення. Щоразу, коли я роблю це, то згадую, що саме через євангелію ми можемо знайти обіцяний Спасителем мир: "Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається" (Іван 14:27).

Звичайно, я все ще сумую за Бреді, але завдяки євангелії, я не втратив свою віру в цього

випробуванні. За допомогою Спасителя я зміг просуватися вперед з надією і миром. ■

Керсон Хоуелл, шт. Юта, США

ЗАПИТАЙТЕ МОРМОНА

У Фінляндії всі юнаки віком понад 18 років повинні служити в армії від 6 до 12 місяців. Коли мене призвали на службу, з'ясувалося, що погляди та поведінка багатьох моїх товаришів по службі суперечать моїм принципам. Тому я зробив деякі кроки, щоб залишатися ближче до Духа—я молився принаймні двічі на день і читав Писання.

Спочатку я нервував, бо не знав, як реагуватимуть мої товариші по службі, але їм до цього, здавалося, не було діла, тож я заспокоївся. Минув певний час і якось інші солдати поцікавилися, що я читаю. Я відповів їм прямо: “Книгу Мормона”. Звичайно, їхнє наступне запитання було, чи я святий останніх днів. Я відповів ствердно і протягом певного часу це питання більше не піднімалося.

Згодом кілька моїх товаришів по службі стали розпитувати мене про Книгу Мормона—її походження, вміст тощо. Пізніше вони ставили різні запитання, від мети життя до принципів Церкви. Моя релігія стала невід'ємною складовою наших бесід і про неї згадували майже в усіх ситуаціях.

Один з солдатів, чиє ліжко було поруч з моїм, спитав, чи може він почитати мою Книгу Мормона. Звичайно ж, я відповів: “Так”. Іншого разу, коли один з сусідів по

кімнаті повернувся з похорон свого друга, він сказав, що через ці похорони він замислився над багатьма питаннями щодо життя і його мети. Він запитав мене, якими є вірування Церкви з цих питань. У нас була довга бесіда про мету життя, Спокуту, Сотворіння та інші євангельські теми. Згодом інші сусіди по кімнаті зацікавилися ученнями і нормами Церкви.

Протягом решти часу, коли ми були разом, у нас було багато бесід, які, здавалось, завжди торкалися вчень Церкви. Мої сусіди по кімнаті назвали ці бесіди сесіями “Запитай мормона”. Згодом, після того як ми завершили курс молодого бійця, один з сусідів по кімнаті сказав мені, що вирішив більше не лягтися.

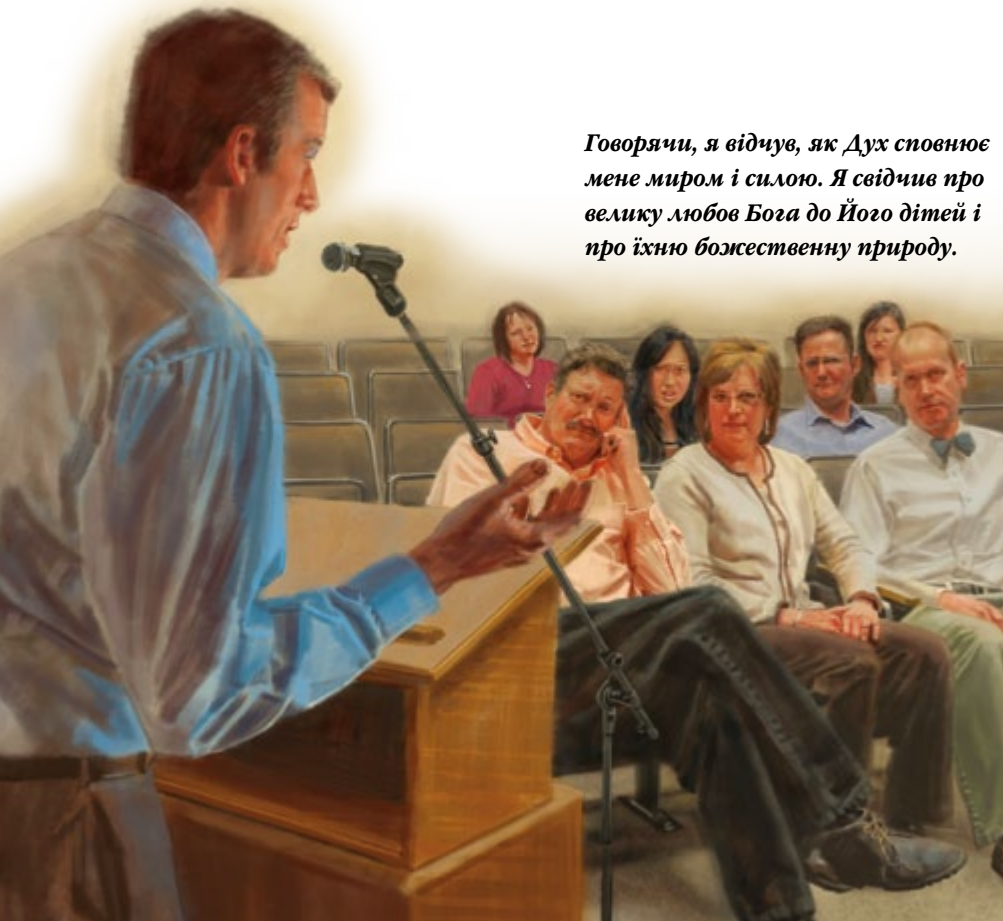
Протягом всієї служби в армії я побачив, що чим більш відкрито я говорив про своє членство у Церкві та чим більш віддано дотримувався євангельських вчень, тим більш відкритими до мене були інші, і тим більше у мене з'являлось нагод ділитися євангелією.

Я вдячний за благословення і нагоди говорити про євангелію протягом служби в армії. Я свідчу, що якщо ми сміливо відстоюємо наші цінності, то отримуємо як благословення нагоди виконувати місіонерську роботу. І якщо ми дозволимо світлу євангелії вільніше сяяти у нашому житті, то можемо захистити себе від темряви і мати позитивний вплив на навколишній світ. ■

Кері Копонен, Уусімаа, Фінляндія

Один з солдатів, чиє ліжко було поруч з моїм, спитав, чи може він почитати мою Книгу Мормона. Звичайно ж, я відповів: “Так”.

Говорячи, я відчув, як Дух сповнює мене миром і силою. Я свідчив про велику любов Бога до Його дітей і про їхню божественну природу.

слова пророка Джозефа Сміта: “Життєрадісно робимо все, що в нашій владі; а тоді стіймо з найглибшою впевненістю, щоб побачити Боже спасіння і руку Його, яку буде явлено” (УЗ 123:17).

Говорячи, я відчув, як Дух сповнює мене миром і силою. Я свідчив про велику любов Бога до Його дітей і про їхню божественну природу, чудовий потенціал і вічну цінність. Я навчав, що Божі заповіді є проявом Його любові, бо вони вказують шлях до більшого щастя. І я проголосив, що Ісус Христос може зціляти рани, спричинені природою і вихованням.

Я не встиг й помітити, як сплили відведені мені 30 хвилин. Я повільно відійшов від подіуму, зібрав свої папери і подивився вгору. Священна тиша сповнила всю кімнату. Дехто усміхався, а інші плакали. Вчителі, які мали інші погляди, подякували мені за сміливість і переконаність. Одна з колег визнала, що коли я промовляв, її серця торкнувся “особливий дух”. Інші сказали мені, що вони ніколи не чули такого чуйного і шанобливого виголошення своїх переконань і що мої слова допомогли їм побачити, що слід змінити у навчальній програмі школи.

Господар, Який заспокоїв люту бурю, наказавши: “Мовчи, перестань” (Марк 4:39), зробив це знову—цього разу для мене!

Завдяки цій події я пізнав, що ми ніколи не залишаємося на самоті, коли відстоюємо істину. Господня допомога завжди поруч. Він обіцяв: “Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а

ЧИ ЗАСПОКОЇТЬ ВІН МОЇ БУРІ?

Працюючи вчителем п'ятого класу в приватній школі у шт. Массачусетс, США, я зустрівся з адміністраторами, щоб обговорити навчальну програму, в якій були певні речі, що суперечили принципам документу “Сім'я: Проголошення світові”. Однак мої намагання відстоювати істини щодо шлюбу й сім'ї і сприяти об'єктивності, повазі та розумінню призвели до бурі непорозуміння, висміювання і переслідувань.

Іноді я почувався подібно до апостолів, які під час бурі, поки Ісус спав, перетинали у човні Галилейське море. Я відчував, що моя віра, подібно до їхньої почала слабшати, і я також запитував: “Учителю, чи

Тобі байдуже, що [я гину]” (Марк 4:38). Я вірю, що Ісус у давнину дійсно заспокоїв бурю і хвилі, але коли мої випробування ставали дедалі сильнішими, мені ставало важче вірити, що Він заспокоїть мої шторми.

Одного дня адміністратор школи попросив мене пояснити мої занепокоєння всім викладачам і персоналу на загальних навчальних зборах. Коли я готувався до цієї презентації, мої особисті молитви, вивчення Писань та відвідування храму ставали все більш і більш щирими і я відчув, як Дух скеровує мене, щоб я знав, що сказати.

Коли настав час виступити перед колегами, мене сповнила мужністю

Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас” (УЗ 84:88).

Від усього серця я свідчу, що Він є Бог-Визволитель. Я знаю цю істину, оскільки Він врятував мене. Він вгамував мої бурі. ■

Нік Джентайл, шт. Юта, США

СВОЮ ВІДПОВІДЬ Я ОТРИМАЛА НА КОНФЕРЕНЦІЇ

У 2006 році я відвідувала заняття з антропології в Католицькому коледжі. Наш учитель доручив нам провести дослідження щодо однієї з релігій і доповісти про неї на занятті. Зрештою я вирішила обрати темою своєї презентації Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів, адже я була членом Церкви 21 рік. Я знала, що це буде рідкісна і дивовижна нагода поділитися тим, у що я вірю, з 40 колегами та друзями.

Протягом двох місяців, відведених на підготовку презентації, я прагнула знайти простий спосіб представлення дорогих для мене вчень так, щоб мої одногрупники їх зрозуміли. Я не була впевнена, на чому слід зробити наголос і як мені це зробити. Коли до виступу з презентацією залишався лише один тиждень, я все ще не знала, що робити. У розпачі я молилась і благала Господа про допомогу.

Свою відповідь я отримала на генеральній конференції, що проходила на тих вихідних. Під час квітневої конференції 2006 року

президент Джеймс Е. Фауст (1920–2007), другий радник у Першому Президентстві, зробив виступ, що називався “Відновлення всього”¹. Я відчула, як Святий Дух підтверджує, що істини, якими поділився Президент Фауст,—і спосіб, у який він поділився ними—були зразком, який я могла наслідувати, виступаючи зі своєю презентацією.

Після конференції я завантажила примірник виступу з Інтернету і використала його як основу для підготовки слайд-презентації, з якою мала виступити наступного тижня.

Через всі запитання, поставлені моїм вчителем і одногрупниками, моя презентація про Церкву тривала 40 хвилин.

Мені виділили 20 хвилин, але через всі запитання, поставлені моїм вчителем і одногрупниками, презентація тривала 40 хвилин—тобто ціле заняття.

Коли я завершила виступ, наш учитель зазначив, що ще ніхто з його студентів ніколи не робив такої прекрасної презентації. Він поставив мені гарну оцінку і сказав, що єдиною причиною, з якої я отримала не найвищу оцінку, була відсутність неупередженості з мого боку.

Пізніше я поділилася з вчителем посиланням на веб-сторінку *Ліягони*, де він міг би знайти виступ президента Фауста та інші, що могли б стати йому у пригоді. Я також дала йому примірник Книги Мормона і попросила його читати її, запропонувавши йому поговорити зі мною після цього.

Я з вдячністю дізналася, що презентація вплинула також і на кількох студентів. Протягом року я бачила докази того, які зміни вона принесла в їхнє життя. Один з них навіть запросив місіонерів відвідати його вдома, що дало нам прекрасну нагоду продовжити нашу розмову про євангелію Ісуса Христа.

Я вдячна за надану мені можливість поділитися своїми віруваннями з моїми одногрупниками. Але, що більш важливо, я вдячна, що пізнала, що Господь дає відповіді на наші щирі молитви словами сучасних пророків і апостолів. ■

Сара Магнуссен Фортес, Сан-Паулу, Бразилія

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Джеймс Е. Фауст, “Відновлення всього”, *Ліягона*, трав. 2006, сс. 61–62, 67–68.

Адріан Очоа

Другий радник у
Генеральному прези-
дентстві Товариства
молодих чоловіків

ВИ СВІТЛО для СВІТУ

Колишні місіонери часто на-
зивають своє служіння най-
кращими роками свого життя.
Чому це так?

Можливо тому, що вони раді-
ють, коли бачать, як ще одна душа
приходить до Спасителя (див. УЗ
18:15). Можливо завдяки тим узам,
що пов'язують їх із зацікавленими
Церквою, наверненими, членами
Церкви, напарниками та президен-
тами місії. Безперечно все це так,
але, на мій погляд, це також пов'я-
зано зі світлом Спасителя, яке вони
відчувають—і світлом, яким вони
діляться, здійснюючи служіння і
виголошуючи свідчення.

Ми знаємо, що Спаситель сказав,
що Він є Світлом для світу (див.
Іван 9:5; 12:46). Але у Проповіді на
горі Він сказав те саме про Своїх
послідовників:

“Ви світло для світу. Не може
сховатися місто, що стоїть на вер-
ховині гори.

І не запалюють світильника, щоб
поставити його під посудину, але
на свічник,—і світить воно всім у
домі.

Отак ваше світло нехай світить
перед людьми, щоб вони бачили
ваші добрі діла, та прославляли

Отця вашого, що на небі” (Матвій
5:14–16).

Ділитися нашим світлом—тобто
віддзеркалювати світло Спасителя
(див. 3 Нефій 18:24)—це те, що ми
можемо робити все своє життя, і це
те, що нам слід розпочати робити
у юні роки. Під час служіння на
місії повного дня і виконання місі-
онерської роботи протягом всього
свого життя, ми можемо насліду-
вати приклад трьох людей, які, на
мій погляд, найкраще уособлюють
цю роботу: Алми, пророка Джозефа
Сміта і Спасителя. Усі троє глибоко
вплинули на моє розуміння важли-
вості місіонерської роботи, явля-
ючи світло Спасителя світові.

Алма: Бути покiрливими

Учення Алми були дуже важ-
ливими для мене, коли я прагнув
служити на місії. Хоча моя бабуся
запевнила, що мене було хрищено
у восьмирічному віці, я зрідка від-
відував церкву в юності. Місіонери
познайомилися зі мною, коли я
був молодим дорослим і, почавши
думати про Церкву, став вивчати
Писання. Мою увагу привернула
розповідь Алми про примус до
покiрливості замість особистого

вибору бути покiрним (див. Алма
32:13–15). Я почувався дещо нез-
ручно через свої недоліки, але після
серйозних міркувань вирішив, що
служіння на місії вимагає значних
змін. Я вже почав працювати і мав
власний бізнес, і я хотів одружитися
зі своєю дівчиною (яка, до речі,
зараз моя дружина). Чи міг я зали-
шити все це, щоб служити Господу?

Я вирушив у відлюдне місце і
присвятив час—значний час—щоб
молитися і спілкуватися зі своїм Не-
бесним Батьком. Упокоривши себе,
я визнав, що Небесний Батько хотів,
щоб я служив. Я вирішив дослуха-
тися до Його слова і, роблячи це, я
відкрив для себе істинність обіцяння
Алми: “Той, хто дійсно упокорю-
ється сам, і кається у своїх гріхах, і
втерпить до кінця, той буде бла-
гословенним—так, набагато більше
благословенним, ніж ті, хто змуше-
ний бути покiрливими” (Алма 32:15).

І хоча мені було більше 26 років,
я пішов до свого єпископа, який
допоміг мені підготуватися. Я подав
свої документи на місію і очікував
кілька місяців. Зрештою мені за-
телефонували і повідомили, що я
не підходжу для служіння на місії
повного дня, але можу служити,

Коли ми беремо участь в місіонерській роботі, ми можемо черпати натхнення з прикладів Спасителя, Алми і Джозефа Сміта.

займаючись зв'язками з громадськістю. Я вже мав досвід роботи у цій сфері. Це був чудовий час. Я пройшов навчання і згодом брав участь у бесідах в засобах масової інформації, невдовзі після того, як Церкву в Мексиці було офіційно визнано урядом країни. Я допомагав колам навчати фахівців колів зі зв'язків з громадськістю і налагодив стосунки з урядовцями. Ця нагода служити принесла мені більші благословення, ніж я можу описати, і такий спосіб, який я ніколи не міг би собі уявити. Вона багато в чому змінила моє життя на краще.

Ваше місіонерське служіння буде єдиною найважливішою справою, що підготує вас до решти вашого життя. Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) обіцяв потенційним місіонерам: “Час, проведений на місії, якщо ці роки витрачені на віддане служіння, принесе більш відсотки за інвестиціями, ніж два будь-які інші роки вашого життя. ... Якщо ви служите на місії віддано і добре, ви станете кращим чоловіком, ви будете кращим батьком, кращим студентом, кращим працівником”¹. Якщо ви не старші граничного віку для служіння на місії повного дня,

БАГАТО НАГОД ДЛЯ СЛУЖІННЯ

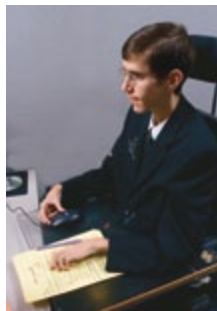
Взяти участь у місіонерському служінні можуть не лише ті, хто здатні служити на місії, де проповідують євангелію. Серед дорослої молоді є багато тих, хто не може служити на такій місії через фізичні, розумові чи емоційні проблеми. Ці молоді чоловіки і жінки роблять багато добрих справ у церковних організаціях по всьому світу, як місіонери церковного служіння.

Місіонери церковного служіння

потрібні по всьому світу, щоб служити в центрах сімейної історії, єпископських коморах, на консервних заводах, у центрах зі сприяння працевлаштуванню, організаціях зі служіння громаді,

в засобах масової інформації та виконувати різноманітну церковну роботу. Чоловіки і жінки місіонерського віку, які не в змозі служити на місіях, де займаються проповіданням, можуть порадитися з батьками і провідниками, щоб розглянути можливості щодо місії церковного служіння. Хоча місії церковного служіння дуже відрізняються за умовами і тривалістю служіння, в залежності від можливостей місіонера, вони вимагають справжньої роботи, справжнього служіння і справжніх жертв, щоб зробити свій внесок у розбудову Божого царства на землі.

За докладнішою інформацією щодо місій церковного служіння, будь ласка, звертайтеся на сайт www.lds.org/service/missionary-service.

підготуйтеся до служіння вже зараз. Благословення, які ви отримаєте, набагато перевищуватимуть усі зроблені вами жертви.

Я знаю, що ви можете стикнутися з випробуваннями, коли міркуватимете про служіння на місії. Супротивник робить усе можливе, щоб перешкодити просуванню роботи Господа. Якщо ви непевні щодо того, чи варто вам служити на місії, я закликаю вас упокоритися, а тоді стати навколішки і запитати Небесного Батька. Він

явив Свою волю мені, і я знаю, що Він зробить те саме й для вас.

Джозеф Сміт: Набувати бачення вічної перспективи

Від Джозефа Сміта я навчився, що зосередження уваги на вічній перспективі може збільшити вашу здатність бути слугою Господа. Мене завжди дивувало, як він зміг витерпіти все, що йому довелося знести, зокрема випробування і переслідування. Але я зрозумів, що завдяки тому, що Джозеф бачив далі завіси, він знав, що це земне існування є лише незначним етапом нашої вічної подорожі. Я подумав, що б сталося зі мною, якби я розумів те, що знав він, і обмірковуючи це, я дійшов

висновку, що коли ми зосереджуємося на тому, що є тут і зараз, наше бачення обмежується. Коли ми маємо перед очима вічну перспективу, то розуміємо, наскільки вона надзвичайно важлива для того, щоб ми з відданістю допомагали іншим, рятували людей і свідчили про відомі нам істини.

Якби ми, подібно до Джозефа, дивилися на все з вічної перспективи, з наскільки більшим бажанням і завзяттям ми б ділилися євангелією у нашому повсякденному житті? Ділитися нашим світлом, віддзеркалюючи світло Спасителя—це справа, що не повинна бути обмежена служінням на місії повного дня. Коли ви відкриті й сприйнятливі, ви можете ділитися Світлом Христа з людьми, що навколо вас, розповідаючи про те, хто ви є, як член Церкви, і у що ви вірите. Коли протягом життя ви переїжджаєте з одного місця на інше і спілкуєтеся з багатьма різними людьми, я захожую вас знайомитися зі своїми сусідами, одногрупниками та співробітниками, що сповідують інші релігії. Дотримуйтеся поради старійшини М. Рассела Балларда ділитися євангелією он-лайн, зокрема через веб-сайти соціальних медіа, блоги та сайти, на яких діляться відеоматеріалами².

Хоча ми можемо навчати інших про євангелію за допомогою тематичних бесід, іноді все, що необхідно для того, щоб хтось зацікавився євангелією—це праведний приклад і прагнення ділитися своїм свідченням через спосіб свого життя. Коли ви живете гідно Духа і дозволяєте своєму світлу сяяти, тоді люди “побачать ваші добрі діла, та

прославлятимуть Отця вашого, що на небі” (див. Матвій 5:16).

Спаситель: Зосереджувати увагу на інших

І зрештою Спаситель, Який є нашим взірцем в усьому, навчив мене надто не перейматися собою, але зосередитися на спасінні інших. Усе Його життя було присвя-

чене служінню іншим. Іноді, коли ми думаємо про те, щоб ділитися євангелією з людьми, що належать до інших конфесій, нас непокоїть, що вони подумують про нас або як вони реагуватимуть. Думаючи про місіонерське служіння повного дня, ми часто надто непокоїмося про дохід або навчання чи стосунки—це слушні і важливі речі, але все ж вони можуть зачекати. Самому Спасителю не було “де й голови прихилити” (Матвій 8:20). Він навчав Своїх послідовників “шука[ти] ... найперш Царства Божого” і “все це” їм додасться (Матвій 6:33).

Те ж саме стосується і нас. Коли ми прагнемо наслідувати і віддзеркалювати Світло для світу, благословення прийдуть у світ і зрештою й до нас особисто. Хай же нашим бажанням буде не приховувати світло, але сяяти протягом всього свого життя. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Gordon B. Hinckley, “Of Missions, Temples, and Stewardship,” *Ensign*, Nov. 1995, 52.
2. Див. М. Рассел Баллард, “Ділитися євангелією за допомогою Інтернету”, *Ліягона*, червень 2008, Н1.

ВІДГУКУЮЧИСЬ НА ЗАКЛИК ПРОРОКА

Якщо початкові сесії генеральної конференції зосереджені на тому, про що думає пророк, то стає очевидним, що Президент Томас С. Монсон думає про місіонерську роботу.

У квітні 2011 року він доповів про кількість місіонерів і місій по всьому світу, а потім сказав: “Місіонерська робота є джерелом життєвої сили царства. Я хочу запропонувати всім, хто спроможний, зробити щедрі пожертвування до Головного місіонерського фонду Церкви”¹.

У жовтні 2010 р. він сказав:

“Я повторюю те, про що пророки вже довго навчали: кожний гідний, здатний до служіння молодий чоловік

повинен підготуватися, щоб служити на місії. Місіонерське служіння є обов’язком священства, виконання якого Господь чекає від нас, кому було так багато дано. Молоді чоловіки, я закликаю вас готуватися до місіонерського служіння. Тримайте себе в чистоті й непорочності, будьте гідними представляти Господа. Стежте за своїм здоров’ям і набирайте сил. Вивчайте Писання. Де це можливо, беріть участь в семінарії чи інституті релігії. Ознайомтеся з місіонерським посібником *Проповідуйте Мою євангелію*.

Слово до вас, молоді сестри: хоч на вас і не лежить такий самий обов’язок священства, як на молодих чоловіках,—служити на місії повного дня,—ви також робите цінний внесок як місіонерки і ми раді вашому служінню”².

І у жовтні 2009 року він сказав: “Я прошу, щоб ваша віра і молитви тривали заради тих територій, де наш вплив обмежено і де нам не дозволено вільно ділитися євангелією в цей час. Дива можуть статися, якщо ми робитимемо це”³.

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Ми знову зібралися на конференцію”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 6.
2. Томас С. Монсон, “Коли ми знову зустрічаємося разом”, *Ліягона*, лист. 2010, сс. 5–6.
3. Президент Томас С. Монсон, “Вітаємо на конференції”, *Ліягона*, лист. 2009, с. 6.

Якщо люди запитують,
чому ми посилаємо
**місіонерів у
християнські
країни, що я
маю їм відповісти?**

Для багатьох людей, які не належать до нашої Церкви, фраза “місіонерська робота” означає подорож до віддаленої країни, де, наприклад, можна навчати нехристиян про християнство і виконувати гуманітарну роботу. Тож коли вони дізнаються, що наша Церква виконує “місіонерську роботу” у них по сусідству, вони можуть

здивуватися навіщо.

Послання, яким діляться наші місіонери, призначене для всього світу, тому ми посилаємо їх по всьому світу. Ми віримо, що повноту евангелії Ісуса Христа було відновлено, в тому числі й Христову Церкву і владу священства, необхідну для виконання обрядів, таких як хрищення. Лише у цій Церкві є повнота відновленої евангелії. Оскільки всім людям

необхідно почути це послання, зокрема і в тих місцях, де християнство вже давно є традиційною релігією, ми посилаємо місіонерів до всіх людей. ■

Коли недоречно ділитися духовним досвідом?

Ділитися нашим духовним досвідом з тими, хто готовий його почути—це чудовий спосіб зміцнювати віру та свідчення інших людей. Якщо ви, наприклад, відчуваєте спонукання розповісти про відповідь на молитву, інші матимуть більше віри в те, що й на їхні молитви може прийти відповідь. Але якщо у вас був незвичайний або дуже особистий духовний досвід,

буде мудрим не ділитися ним, якщо Святий Дух не спонукає вас до цього.

Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав:

“Я побачив, що надзвичайні, вражаючі духовні почуття не даються нам дуже часто. І коли вже даються, то даються для нашого особистого настановлення, навчання або вправлення. ...

Я твердо вірю в те, що немудро постійно розповідати про незвичайний духовний досвід. Його потрібно плекати й ділитися лише тоді, коли Дух спонукатиме скористатися ним, щоб благословити інших людей. ...

Я вірю, що ми маємо пам'ятати про нього і обмірковувати його у своєму серці”¹. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Boyd K. Packer, “The Candle of the Lord,” *Tambuli*, July 1983, 31.

Люди іноді запитують мене про храмовий одяг, іноді роблячи це з неповагою. Що я маю їм сказати?

Перш за все, коли люди говорять з неповагою про храмовий одяг, для вас буде цілковито доречним ввічливо попросити їх виявляти більше поваги, оскільки цей одяг є для нас священним.

Ви також, можливо, захочете звернути увагу на те, що віруючі та священники у багатьох інших релігіях носять особливе вбрання, яке є символом їхньої особистої віри або їхнього офіційного обов'язку, тому той факт, що наша релігійна практика включає в

себе носіння особливого одягу насправді не є незвичайною.

Щоб пояснити значущість храмового одягу, ви можете сказати, що він є простою, скромною натільною білизною, яка надається дорослим членам Церкви під час особливих церемоній у наших храмах. Під час цих церемоній ми зобов'язуємося жити так, як того хоче від нас Ісус Христос, і храмовий одяг є постійним фізичним нагадуванням про це особисте, духовне зобов'язання. Завдяки

цьому храмовий одяг може допомогти захистити нас від спокуси і зла. ■

Старійшина
М. Рассел Баллард
З Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

Дотримуватися БАЛАНСУ В СВОЄМУ ЖИТТІ

Ці вісім порад можуть допомогти вам долати багато життєвих викликів і не бути збентеженими.

Коли ми долаємо складні й різноманітні за своєю природою виклики повсякденного життя — а це справа нелегка — можуть порушуватися баланс і гармонія, яких ми так прагнемо. Багато чудових людей дуже старанно намагаються зберігати баланс, але інколи вони відчувають себе збентеженими і переможенними.

У мене є кілька порад, які, сподіваюсь, будуть корисними для тих з вас, кого непокоїть як збалансувати життєві потреби. Ці поради є дуже простими; їхню суть можна легко прогледіти, якщо не бути уважними. Вам буде потрібна глибока відданість і особиста дисципліна, щоб застосувати їх у своєму житті.

1. Визначте пріоритети

Подумайте про своє життя і визначте для себе пріоритети. Регулярно виділяйте певний час, щоб у спокої глибоко задуматися про те,

куди ви йдете, і що вам потрібно зробити, щоб прийти туди. Ісус, Який є для нас прикладом, часто “відходив на місце самотнє й молився” (Лука 5:16). Час від часу нам також потрібно це робити, щоб відновити себе духовно, як це робив Спаситель.

Щодня записуйте, що ви хотіли б зробити у цей день. Складаючи план на день, перш за все пам’ятайте про священні завіти, в які ви вступили з Господом.

2. Ставте цілі, які вам по силі досягнути

Ставте такі цілі на найближчий час, які вам по силі досягнути. Ставте цілі, які є добре збалансованими — їх має бути не надто багато, але й не мало, вони мають бути не надто важкодосяжними, але й не надто легкодосяжними. Записуйте досяжні для вас цілі і працюйте над їх досягненням відповідно до їхньої важливості. Моліться про боже-ственне скерування, коли будете ставити цілі.

3. Мудро плануйте бюджет

Кожна людина протягом життя стикається з фінансовими викликами. Завдяки мудрому плануванню

бюджету, контролюйте ваші реальні потреби і ретельно визначайте, чи належить до них безліч всього того, чого ви прагнете у житті. Пророк Яків сказав своєму народу: “Отже, не витрачайте гроші на те, що не має цінності, а труд свій — на те, що не може задовольнити” (2 Нефій 9:51).

Не забувайте завжди сплачувати повну десятину.

4. Зміцнюйте стосунки

Підтримуйте тісні стосунки з батьками, родичами і друзями. Вони допоможуть вам дотримуватися балансу у вашому житті. Зміцнюйте стосунки з членами сім’ї і друзями шляхом щирого і чесного спілкування.

Гарні сімейні стосунки можна налагодити завдяки щирому, ніжному, вдумливому спілкуванню. Пам’ятайте, що часто погляд, підморгування, кивок головою або дотик промовлятимуть гучніше за слова. Почуття гумору та вміння уважно слухати також є невід’ємними складовими позитивного спілкування.

5. Вивчення Писань

Досліджуйте Писання. Вони є одним з найкращих джерел, завдяки якому ми підтримуємо зв’язок

з Духом Господа. Вивчення Писань стало для мене одним зі шляхів набуття особистого міцного знання про те, що Ісус є Христос. Президенти Езра Тефт Бенсон (1899–1994) і Гордон Б. Хінклі (1910–2008) закликали членів Церкви зробити вивчення Книги Мормона щоденною звичкою і справою всього життя.

Порада апостола Павла до Тимофія є гарною рекомендацією для кожного з нас. Він писав: “Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності” (2 Тимофію 3:16).

6. Дбайте про себе.

Багатьом людям, і зокрема мені, важко знайти час для достатнього відпочинку, для вправ і розслаблення. Для цих заходів ми повинні запланувати собі час у щоденному розкладі, якщо хочемо жити здоровим і врівноваженим життям. Гарний зовнішній вигляд збільшує наше почуття власної гідності та самоповаги.

7. Живіть за євангелією

Пророки постійно навчали, що в сім'ях слід навчати одне одного євангелії, бажано на щотижневих домашніх сімейних вечорах. Якщо не приділяти уваги цьому сімейному правилу, ми можемо поступово відійти від нього. Ми не повинні втрачати цієї особливої нагоди “навчати одне одного ученням царства” (див. УЗ 88:77), які спрямуватимуть сім'ї до вічного життя.

Сатана завжди докладает зусиль, щоб зруйнувати наші свідчення, але він не матиме сили спокушати

нас чи шкодити нам понад нашу спроможність чинити опір, коли ми вивчаємо євангелію і живемо за її заповідями.

8. Часто моліться

Моя остання пропозиція—часто моліться особисто і сім'ями. Завдяки постійним, щирим молитвам ви можете знати, які правильні рішення вам приймати кожного дня.

Пророк Алма наголосив на важливості молитви такими словами: “Упокоріться перед Господом і прикликайте Його святе ім'я, і пильнуйте, і моліться постійно, щоб вас не можна було спокусити понад те, що ви можете витримати, і таким чином щоб вас вів Дух Святий, щоб ви ставали покірними, лагідними, смиреними, терплячими, сповненими любові і всього довготерпіння” (див. Алма 13:28). Коли я перебуваю в гармонії з Духом, то бачу, що можу значно легше збалансовувати все у своєму житті.

Залишайтеся зосередженими і робіть все якнайкраще

До цих пропозицій можна додати й інші. Однак я вірю, що коли ми зосереджуємося на кількох основних цілях, то більш вірогідно будемо в змозі впоратися з багатьма викликами життя. Пам'ятайте, якщо у нашому житті є надто багато чогось, тоді ми можемо втратити баланс. Водночас, коли ми приділяємо замало уваги тому, що є важливим, може статися те саме. Цар Веніямин радив “щоб усе це робилося з мудрістю і за порядком” (Мосія 4:27).

Часто відсутність чіткого спрямування і цілей може призвести до

витрати надаремно нашого часу й енергії і спричинити дисбаланс у нашому житті. Незбалансоване життя дуже схоже на незбалансоване колесо машини. Якщо у машини є таке колесо, управляти нею стає важко і небезпечно. Коли колеса досконало збалансовані, їхати безпечно і комфортно. Так само і з життям. Подорож земним життям буде безпечнішою для нас, якщо ми прагнемо залишатися у балансі. Нашою головною метою повинно бути здобуття “безсмертя і вічного життя” (див. Мойсей 1:39). Коли це наша мета, тоді чому б не прибрати з нашого життя те, що відволікає і поглинає наші думки, почуття та життєві сили, не допомагаючи нам сягнути цієї мети?

Нещодавно одна з моїх дочок сказала: “Тату, іноді мене непокоїть, чи зможу я колись її досягти?” Відповідь, яку

я дав їй, є такою ж самою, як я даю вам. Просто робіть все якнайкраще кожного дня. Виконуйте основне і, перш ніж ви усвідомите, ваше життя сповниться духовним розумінням і ви отримаєте підтвердження того, що ваш Небесний Батько любить вас. Коли людина знає це, тоді в житті з'являється мета і воно сповнюється сенсом, і стає легше дотримуватися балансу. ■

З виступу на квітневій генеральній конференції 1987 року.

Коли ми зосереджуємося на кількох основних цілях, ми більш вірогідно будемо в змозі впоратися з багатьма викликами життя.

МУДРО РОЗПОРЯДЖАЙТЕСЯ ЧАСОМ

*“РОБІТЬ ВИБІР НА КОРИСТЬ БАГАТЬОХ
ДОБРИХ СПРАВ ЗА ВЛАСНОЮ ВОЛЕЮ”*

(Заради зміцнення молоді [2011], с. 3).

Свобода вибору ТА ПІДЗВІТНІСТЬ

**Старійшина
Шейн М. Боуен**

Сімдесятник

Є така історія про старого індіанця черокі, який навчав свого онука, як треба жити. “Всередині мене йде битва”,— сказав він хлопчику.

“Це жахлива битва—битва між двома вовками. Одним із них є зло: це гнів, заздрість, смуток, жалкування, жадібність, гордовитість, жаль до себе, почуття вини, обурення, почуття власної неповноцінності, неправда, чванливість, зверхність та егоїстичність”.

Він продовжив: “Другим є добро: це радість, спокій, любов, надія, світло, смирення, доброта, доброзичливість, чуйність, щедрість, істина, співчуття і віра. Та ж сама битва йде всередині тебе—і всередині будь-якої іншої людини”.

Онук подумав хвилинку, а тоді запитав свого дідуся: “Який вовк переможе?”

Старий черокі відповів просто: “Той, якого годуєш”.

Свобода вибору і доземне життя

Колись дуже давно, коли ми всі були в присутності нашого Небесного Батька, відбулася Велика нарада. На цій нараді наш Батько, Який бажає, аби ми мали таку ж радість і щастя, які є в Нього, представив Свій план, за яким ми могли прийти на землю, одержати фізичне тіло та на власному досвіді пізнати гіркоту і радість цього

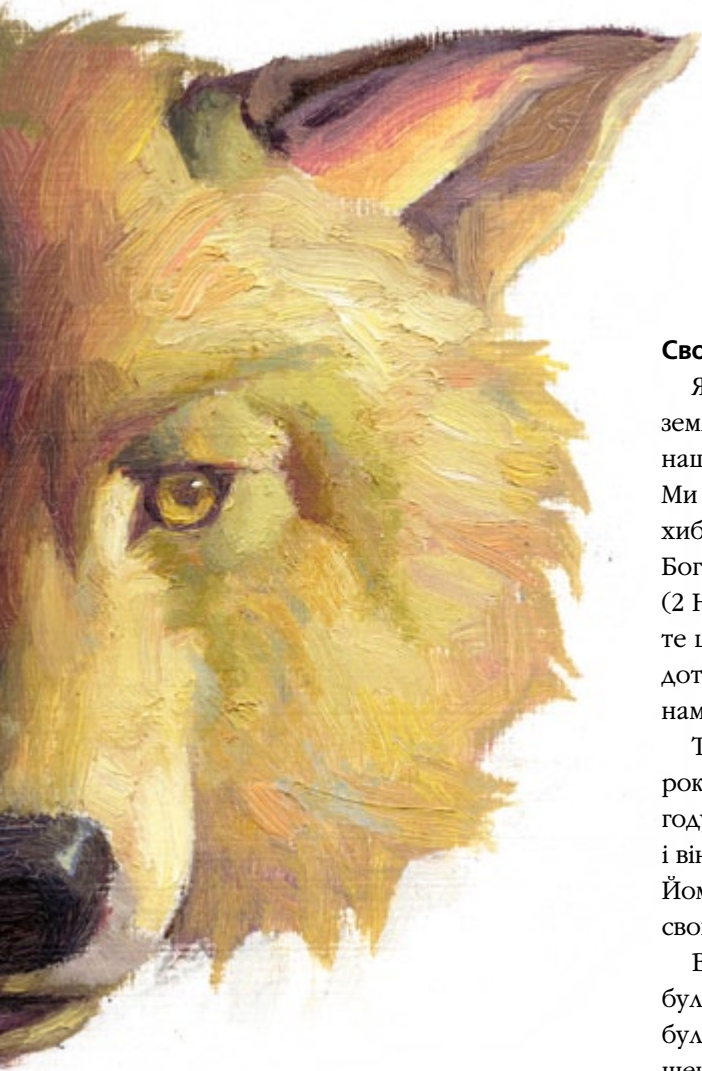

життя. Ми могли обрати те, щоб дотримуватися Його заповідей і стати схожими на Нього, або обрати те, щоб не дотримуватися Його заповідей і позбавити себе радості й обіцяних Ним благословень.

У центрі плану Батька стояло наше право вибору. Цей дар називається свободою вибору, здатністю вибирати. Супутником свободи вибору завжди є підзвітність. Кожен із нас несе особисту відповідальність за вибір, який ми робимо.

Коли Небесний Батько запитав, хто може здійснити цей план, Люцифер запропонував викупити все людство на своїх умовах, за якими свободою вибору було б знехтувано і він отримав би всю славу. Це порушило б вічний план щастя Батька.

Ісус Христос запропонував Себе в якості Спасителя в плані Батька. Він обрав підкоритися плану Батька. Ми покладаємо свою

віру на нашого старшого брата Ісуса Христа, знаючи, що Його місія була необхідною для того, аби ми могли повернутися до царства нашого Батька.

Що сталося з Люцифером? Батько сказав: “Отже, через те, що Сатана повстав проти Мене, і прагнув знищити свободу вибору людини, яку Я, Господь Бог, дав їй, і також щоб Я дав йому Свою владу; владою Мого Єдинонародженого Я вчинив так, щоб його було скинуто вниз;

І він став Сатаною, так, саме дияволом, батьком усієї брехні, щоб обманювати, і осліпляти людей, і вести їх у полон за його волею, саме всіх тих, хто не прислухається до Мого голосу” (Мойсей 4:3–4).

Через те, що свобода вибору є вічним принципом і Небесний Батько не порушує її, Він втратив третину Своїх дітей, які обрали йти за Сатаною.

Свобода вибору і смертне життя

Якою ж тоді є мета життя на цій землі? Одна з головних цілей—довести нашу вірність (див. Авраам 3:24–25). Ми спроможні відрізнити правильне від хибного. Ми маємо силу, дану нам від Бога “діяти ..., а не бути під впливом” (2 Нефій 2:26). Зрештою, ми отримуємо те царство, якого бажаємо відповідно до дотриманих нами заповідей, отриманих нами обрядів і виконаних нами завітів.

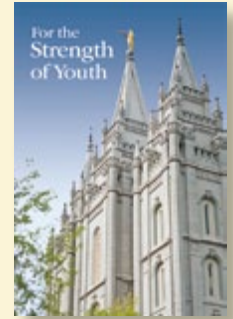
Тобто, як пояснив мудрий старець чєрокі, він сам вирішував, якого вовка йому годувати. У нього була свобода вибору і він один відповідатиме за свій вибір. Йому доведеться жити з наслідками свого вибору.

Ви—молодь шляхетної крові. Вас було послано на землю, коли тут вже була повнота євангелії. Вас було охрищено і конфірмовано, аби ви могли отримати, якщо бажаєте, Святого Духа своїм постійним супутником. Ви уклали завіти хрищення. А ви, молоді чоловіки, уклали додаткові завіти священства.

Ви вільні вибрати вічне життя, якщо тримаєте себе чистими і гідними увійти в Божий святий храм і отримати обряди, які дозволять вам повернутися в присутність Батька. Ви можете вибрати благословення вічного життя, щоб жити так, як живе Бог, протягом усієї вічності з вашою сім’єю. Ви маєте можливість отримати все, що є у Батька. Вибір—за вами.

Мудро користуйтеся даною вам Богом свободою вибору. ■

У наступних випусках буде більше статей, присвячених нормам з нового буклету Заради зміцнення молоді.

КЛЮЧОВІ ПОНЯТТЯ СВОБОДИ ВИБОРУ

“Право керувати цим життям є одним з найбільших дарів Бога для вас. ...

Ви відповідальні за вибір, який робите. ...

Хоча ви вільні у виборі своїх вчинків, ви не вільні у виборі їх наслідків”.

Заради зміцнення молоді (2011), с. 2.

БЛАГОСЛОВЕННИЙ ПРИКЛАДОМ ДРУЗІВ

*Таким же чином, як друзі вплинули на моє життя,
ви своїм прикладом можете привнести світло
євангелії в життя своїх друзів.*

**Старійшина
О. Вінсент Хелек**
Сімдесятник

Нещодавно я зустрівся з другом, якого знав зі старших класів. Ми говорили про нашу першу зустріч, про радість, яка приходить від життя за євангелією, і про те, який вплив можуть мати друзі на наше життя. Насправді, я і приєднався до Церкви завдяки прикладу своїх друзів.

Вперше я приїхав до Сполучених Штатів з Американського Самоа у віці 10 років, тому що мій батько бажав для своїх дітей кращої освіти, ніж та, яку він міг запропонувати. Я жив у Сіетлі, штат Вашингтон, з дядьком і тіткою. В 14 років я переїхав до Каліфорнії. Моя бабуся, в якій я жив, була храмовим працівником у храмі Лос-Анджелес, Каліфорнія; але я не був членом Церкви.

Під час навчання у старших класах я був у складі учнівської ради і звернув увагу на кількох членів ради, які виділялися серед решти групи. Вони з повагою ставилися до інших, їхня мова була чистою, одяг охайним, вони мали почуття власної гідності і якесь світло навколо себе, що привернуло мою увагу. Ми стали друзями, і вони запросили мене піти з ними на Спільні заходи. Мені подобалися веселі, корисні заходи і Дух, який я там відчував, то ж я почав приходити туди постійно. Лише через кілька тижнів мої друзі познайомили мене з місіонерами і розповіли про Книгу Мормона. Невдовзі мене було охрищено і я розпочав вивчення Книги Мормона, яке триває все моє життя.

Мої друзі дотримувалися поради, яка знаходиться в 1 Тимофію 4:12: “Будь зразком для вірних у слові, у [розмові], у любові, у дусі, у вірі, у чистості!” Подібно до моїх друзів, ми можемо впливати на добро своїм повсякденним життям за євангелією. Якщо спосіб нашого життя відображає наші норми і вірування, люди,

які підготовлені отримати євангелію, це помітять і захочуть дізнатися більше.

Наприклад, згадайте історію Алми з Книги Мормона. Алма мав комфортне життя як священик при дворі царя Ноя. Коли Авінадій приніс своє свідчення, Алма повірив йому і, незважаючи на велику небезпеку для себе, записав слова Авінадія і ділився з іншими знанням про Спасителя (див. Мосія 17:2–4).

“І сталося, що через багато днів уже добра кількість їх зібралася разом у місці, що називалося Мормон, щоб почути слова Алми. Так, усі зібралися разом, хто повірив його слову, щоб почути його. І він вчив їх, і проповідував їм покаяння, і викуплення, і віру в Господа” (Мосія 18:7; див. також вірші 1–6).

Пізніше, коли Алма молодший створював проблеми для Церкви, ангел відповів на молитви Алми: “Господь почув молитви Свого народу, а також молитви Свого слуги, Алми, твого батька; бо він молився з великою вірою за тебе, щоб ти міг бути

Алма молодший і його друзі стали великими місіонерами і своїм прикладом позитивно вплинули на життя тисяч людей.

приведений до пізнання істини” (Мосія 27:14). Алма молодший і його друзі покалися, вони стали великими місіонерами і своїм прикладом позитивно вплинули на життя тисяч людей.

“І таким чином вони були знаряддям у руках Бога у приведенні багатьох до пізнання істини, так, до пізнання їхнього Викупителя.

І які благословенні вони! Бо вони сповіщали мир; вони сповіщали добру новину добра; і вони проголошували людям, що Господь царює” (Мосія 27:36–37).

Мої друзі показали мені гарний приклад і тоді, коли вони вирішили служити на місії. Хоча мені довелося зіткнутися з певними перешкодами, я прийняв рішення, що також хотів би служити на місії. Це рішення вплинуло на решту мого життя. Коли я служив у місії Апіа, Самоа, місіонери виконували більшість обов’язків провідників священства, і я побачив, що Церква на островах потребує зміцнення. Я вирішив зробити свій внесок—повернутися до Самоа після закінчення місії та здобуття освіти.

Після закінчення коледжу ми з дружиною переїхали до Самоа, де ми рослили

наших дітей і працювали над зміцненням Церкви і громади. Мій батько, не член Церкви, активно займався місцевим бізнесом і громадськими справами. У нього був такий девіз: “Якщо це варто зробити, це варто зробити правильно”. Завдяки тому, що мої брати і сестри, і я знайшли євангелію і якнайкраще жили за нею, він побачив позитивні зміни в нашому житті. У 2000 році Президент Гордон Б. Хінклі (1910—2008) зупинявся в домі мого батька на зворотному шляху з церемонії освячення храму Сува, Фіджі. Під час цього візиту Дух торкнувся серця мого батька, і в мене був привілей охрестити його у віці 82 років. Він пізнав велику радість у євангелії і не соромився в останні дні свого життя сміливо ділитися нею з іншими.

Я знаю про важливість бути прикладом для віруючих, а також про щастя, яке це приносить в наше життя і життя інших людей. Завдяки гарному прикладу моїх друзів і любові пророка, моя сім’я і я були благословенні радістю, яку приносить євангелія.

Кожного дня ми своїми вчинками впливаємо на інших людей. Не забуваймо ж допомагати іншим і ділитися істиною цього вірша з Писань, аби можна було принести щастя і в їхнє життя: “Пам’ятайте, пам’ятайте, що на камені вашого Викупителя, Який є Христос, Син Бога, ви повинні побудувати свій фундамент; так, щоб коли диявол пошле вперед свої могутні вітри, так, свої стріли у вихорі, так, коли весь його град і його могутня буря вдарить по вас, воно не матиме сили над вами, щоб втягнути вас до безодні нещастя і нескінченного горя, завдяки каменеві, на якому ви збудувалися, який є надійним фундаментом, фундаментом, що на ньому якщо люди будують, вони не можуть упасти” (Геламан 5:12). ■

Наймогутніша армія

Я планував стати військовим. Але коли я думав про своє майбутнє, то згадував запитання моєї матері: “Коли ти плануєш служити на місії повного дня?”

Х. Деніел Уолке Каналес

Ше змалку мене зачарували історії церковних провідників, які служили в збройних силах. Багато з них були героями війни і величезним прикладом доблесті і смирення в своїх рідних країнах. Їхній досвід надихнув мене піти на військову службу в моїй країні.

Коли мені було 13 років, я вступив до школи, яка славилася своєю суворою військовою дисципліною і піхотинською підготовкою. Мій графік був дуже насиченим. Часто під кінець дня я був настільки виснаженим, що моє вивчення Писань і участь у семінарії здавалися неможливими.

На початку другого року перебування в цій школі я склав плани на своє життя: після того, як у віці 18 років закінчу школу, я піду одразу до офіцерської школи і закінчу її через чотири роки в якості офіцера Гватемальської армії. Здавалося,

усі мої бажання і мрії ставали реальністю.

Якось я розповів своїй мамі про мої плани, і вона запитала: “Коли ти плануєш служити на місії повного дня?” З того дня і надалі її запитання спливало в моїй голові щоразу, коли я думав про своє майбутнє.

Я все ще дотримувався суворого графіку, але почав більше перейматися своєю духовною підготовкою. Я розпочав відвідувати семінарію, працювати з місіонерами повного дня і брати участь в церковних заходах. За порадою мого старшого брата, який служив місіонером повного дня, я також почав читати Книгу Мормона.

Коли я проходив навчання парашутистів-десантників, кожного дня програма була дуже напруженою.

Ми поверталися до своєї казарми майже повзком, але я завжди знаходив сили почитати Книгу Мормона. Щоденне вивчення Писань зміцнювало мій дух і допомагало мені продовжувати навчання.

Якось ввечері кілька моїх друзів зібралися навколо мого ліжка, щоб запитати про Книгу Мормона і Слово мудрості. Мені випала нагода проявити себе якомога кращим воїном—таким, хто захищає істину і приносить свободу своїм твердим і переконливим свідченням про Книгу Мормона.

Коли мені було 19 років, я знову вступив до армії—армії Бога, наймогутнішої з усіх армій. Я мав привілей стояти пліч-о-пліч з доблесними старійшинами і сестрами Сіону в батальйоні місії Пуебла, Мексика. Підперезані зброєю Бога, ми проголошували евангелію і з мужністю й силою боролися за свободу.

Ми боремося проти війська темряви, але перемога належить Богові. Я хочу і надалі бути сміливим воїном на службі в нашого Царя. У нас є могутня зброя: Книга Мормона, Святий Дух і повнота евангелії. Нас ведуть до перемоги сучасні пророки. Якщо ми будемо навчатися і підготуємо себе до пришестя нашого Спасителя Ісуса Христа, Він дасть нам вінці честі в цілестіальній славі. ■

Місце для нас

МОЛИТВА ЗА ПРОГРАМОЮ “ОСОБИСТИЙ РОЗВИТОК”

Амалія Каміла Вільте

Усе моє життя батьки навчали мене молитися, але, підростаючи, я промовляла свої особисті молитви лише на ніч. Я гадала, що цього достатньо—доки не перейшла до Товариства молодих жінок.

Коли мені дали брошуру “Особистий розвиток”, я продивилася всі цілі. Одна з цілей посправжньому привернула мою увагу: у завданні на засвоєння цінності “віра” говорилося про те, що я повинна молитися як вранці, так і ввечері. “Навіщо вранці?”— запитала я себе. Це для мене буде неможливо”.

Час ішов, а я так і не виконувала цієї цілі. Але я була налаштована це робити, і хоча мені це нелегко давалося, я довірилася Господу.

Спочатку здавалося, що нічого не змінилося. Але щось всередині мене почало змінюватися. Здавалося, я почувалася більш впевненою в усьому, що робила. Припинилися маленькі конфлікти, які я мала зі своєю сім’єю. Коли я рано вставала, щоб іти до церкви, я не почувалася виснаженою. Натомість у мене було велике бажання йти.

Якось був такий день, коли я думала, що не матиму достатньо часу зробити все, що мені було потрібно. Коли я прокинулася того дня, я помолилася—хоча й без особливої впевненості—щоб щось змінилося. Я була вражена тим, що сталося: я змогла зробити все, що було потрібно! Мені було соромно, що я не повністю довіряла Господу, але я була дуже щаслива, що Він відповів на мою молитву.

Тепер я молюся кожного ранку і вечора, і моє життя дійсно змінилося.

Я знаю, що Небесний Батько завжди чує нас і відповідає на наші молитви. Нам потрібно лише мати віру в Нього. Він ніколи нас не залишить. Він поруч. Нам потрібно лише наблизитися до Нього. Я знаю, що обіцяння “стукайте—і відчинять вам” є істинним (Матвій 7:7). Ми повинні просто ставати на коліна, молитися і довіряти Його розкладу, а не нашому. Я вдячна Йому за програму “Особистий розвиток” і за прекрасний дар молитви.

МІЙ УЛЮБЛЕНИЙ ВІРШ З ПИСАНЬ

УЗ 64:10

Це мій улюблений вірш з Писань, тому що ми всі робимо помилки. Ніхто не є досконалим, окрім Ісуса Христа, то ж ми повинні навчитися пробачати одне одного, коли припускаємося помилок.

Цедрік Г., 16 років,
Лусон, Філіппіни

НАДІШЛІТЬ НАМ СВОЮ ІСТОРІЮ

Чи маєте ви практичний досвід застосування порад, поданих у таких темах буклету *Заради зміцнення молоді?*

- Музика і танці
- Фізичне та психо-емоційне здоров’я
- Покаяння
- Дотримання Суботнього дня

Будь ласка, надішліть вашу розповідь он-лайн на сайт liahona.lds.org або електронною поштою на адресу liahona@ldschurch.org, вказавши в рядку для теми—“Заради зміцнення молоді”. В електронному листі зазначте ваше ПІБ, дату народження, приход і кіл (або філію та округ), а також додайте (електронною поштою) дозвіл одного з батьків на друк вашого листа.

Старійшина
Ларрі Р. Лоуренс
Сімдесятник

“Я, Нефій, був народжений від порядних батьків, отже мене навчили всьому тому, що знав мій батько” (1 Нефій 1:1).

ЯК Я НАВЧИВСЯ

Коли мені було шість років, мені було важко навчитися читати. Мій учитель сказав, що мені потрібно залишитися в першому класі на другий рік. Мій батько був стурбований, коли він почув про це. Тож кожного вечора після вечері він займався зі мною читанням. Щоб мене зацікавити, тато придумав для цього гру. Незабаром я почав розпізнавати слова, і тато мене щедро хвалив і заохочував. Ми провели години за читанням, і мої здібності покращилися.

Мій учитель прийняв рішення перевести мене в другий клас. Тато пишався мною. Він завжди цікавився моїми успіхами в школі. На Різдво він купив мені книжки, які, як він знав, мені сподобаються.

Через кілька місяців після того, як я закінчив середню школу, мій батько помер від раку. Він не дожив до того дня, коли я закінчив коледж і медичну школу, але прожив достатньо, щоб знати, що я пройнявся любов'ю до

ЧИТАТИ

читання. Це приносило йому почуття великого задоволення.

Я і моя сім'я не були членами Церкви. Якось, коли я навчався в медичній школі, то взяв у бібліотеці книгу під назвою *A Marvelous Work and a Wonder* [Чудова робота і диво]. Вона була написана апостолом на ім'я старійшина ЛеГранд Річардс. У книзі розповідалося все про Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я перечитував цю книгу знову й знову. Я вивчав її і молився про неї. Ця книга підготувала мене до того, щоб через кілька місяців я приєднався до Церкви.

Після свого хрищення я дізнався, що могу піти до храму і виконати хрищення за мого батька. Він здійснив величезний вплив на моє життя. Нарешті я міг зробити щось особливе, аби віддячити йому за все, що він для мене зробив.

Мені досі подобається читати. Дар від мого батька благословляє моє життя кожного дня, коли я читаю Писання і слова пророків. ■

ДРУГ -місіонер

Джейн Мак-Брайд Чоейт

Ґрунтується на справжніх подіях

“Запрошу[йте] всіх прийти до Христа” (УЗ 20:59).

Алекс попросив свого друга Джейка погратися в його домі в суботу. Їм було весело грати гоночними машинами, і тут Джейк помітив на стіні фотографію.

“Хто це?”—запитав він, вказуючи на фотографію Томаса С. Монсона.

“Це—Президент Монсон”,—сказав Алекс.

Джейк нічого не сказав.

“Ти ж знаєш, це—пророк нашої Церкви”,—сказав Алекс.

Джейк виглядав присоромленим. “Ми більше не ходимо до церкви”,—сказав він.

“Чому ви припинили ходити?”—запитав Алекс.

Джейк знизав плечима. “Я не знаю”.

“Хочеш піти зі мною в неділю?”—запитав Алекс. —Ми можемо піти до Початкового товариства разом. У мене такий гарний вчитель!”

Очі Джейка засяяли. “Мені треба спитати в мами, але, думаю, вона дозволить мені піти”,—сказав Джейк.

За обідом Алекс запитав свою маму: “Можна, Джейк піде зі мною завтра до Початкового товариства?”

“Нам треба запитати у мами Джейка,—сказала мама.—Якщо

вона скаже “так”, тоді, звичайно, він може піти”.

Трохи пізніше мама Джейка приїхала, щоб його забрати.

“А можна, щоб Джейк пішов завтра зі мною до Початкового товариства?”—запитав Алекс.

“Можна, мамо?—запитав Джейк.—Алекс каже, що Початкове товариство таке чудове.

Вони розповідають історії, співають пісні та дізнаються про людей у Писаннях”.

“Не знаю,—сказала мама Джейка, вагаючись.—Ми вже давно не були в Церкві”.

“Будь ласка, мамо!—сказав Джейк.—Я хочу піти!”

“Ми з радістю візьmemo Джейка”,—сказала мама Алекса.

“Ти точно хочеш піти?”—запитала мама Джейка.

“Точно!”—сказав Джейк.

“Тоді, мабуть, я не проти”—відповіла мама Джейка.

Джейк швидко обійняв маму. “Дякую”,—сказав він.

У неділю вранці сім’я Алекса заїхала за Джейком. На ньому був недільний одяг. Після причасних зборів хлопчики пішли до Початкового товариства. Коли вони зайшли до класу, учитель сказав: “Ми дуже раді, що ти прийшов, Джейку”.

Після зборів сім’я Алекса відвезла Джейка додому.

“Дякую, що взяли мене до Церкви”,—сказав Джейк.

Мама Алекса усміхнулася. “Будь ласка, Джейку. Сподіваємося, ти підеш з нами ще”,—сказала вона.

Того дня за вечерею Алекс запитав: “Можна мені запросити Джейка піти з нами до церкви наступної неділі?”

Мама кивнула. “Я збираюся взяти з тебе приклад і запросити також його маму піти з нами”,—сказала вона.

“Ти—гарний місіонер, Алекс”,—сказав тато.

Алекс був здивований. “Я просто був другом”,—сказав він.

“Бути місіонером і означає бути другом”,—сказала мама. ■

“Робота, яку ми здійснюємо, невимушено і природно ділячись євангелією з тими, про кого піклуємося і любимо, буде роботою і радістю [нашого життя]”.

Старійшина Девід Ф. Еванс, сімдесятник,
“Чи варто було докладати зусилля?”
Ліягона, трав. 2012, с. 106.

Наша сторінка

Ніколас М., 5 років,
Колумбія

Полководець Мороній,
Езра Б., 9 років, Філіппіни

Діти приходу Ла-Уерта, кіл Мірадор, Гвадалахара, Мексика,
готуються до свого виступу на причасних зборах.

Вічна сім'я,
Ніколь М.,
5 років,
Бразилія

Сотворіння,
Мелані М.,
6 років,
Бразилія

Алондрі Е., 5 років, з Гватемали, дуже
подобається Початкове товариство. Її улюблений
гімн—“Я Божеє дитя”. Вона знає, що Небесний
Батько любить її і що Церква істинна. Їй
подобається дитячий розділ Ліягони.

Генеральна конференція: зворотний відлік часу

Ви можете підготуватися до генеральної конференції, вирізавши смужки з написом, подані далі, і склеївши їх, щоб утворився ланцюг. Кожного дня за два тижні до конференції знімайте з ланцюга кільце і робіть те, що написано на цій смужці. Чим коротший ланцюг, тим ближче конференція!

1. Прочитайте про Ліягону Легія (див. 1 Нефій 16:10, 28, 29 та Алма 37:38–40). Яким чином слова пророків сьогодні схожі на Ліягону для сімей?
2. Знайдіть фотографії пророка і апостолів у *Ліягоні* за травень чи листопад або на сайті: lds.org/church/leaders і дізнайтеся їхні імена.
3. Уявіть, що на зборах Початкового товариства вас попросили розповісти про пророків. Що б ви сказали?
4. Заспівайте гімн "Ми вдячні, о Боже Всевишній" (Гімни, № 10).
5. Про яку євангельську тему ви б хотіли більше дізнатися під час конференції? Складіть список слів, на які ви будете звертати особливу увагу.
6. Моліться про допомогу, щоб під час конференції бути уважними і відчувати Дух. Ви також можете молитися за провідників Церкви, які будуть виступати.
7. Розкажіть вашим батькам або членам сім'ї, чому ви чекаєте на конференцію.
8. Прочитайте звернення царя Веніямина до свого народу (див. Мосія 2:1, 5, 9, 41). Чим те зібрання було схожим на генеральну конференцію?
9. Зробіть малюнок вашого улюбленого пророка з Писань.
10. Зробіть щоденник, де ви будете писати нотатки або робити малюнки до виступів під час конференції. Ви можете знайти готовий записник для конференції на сайті: lds.org/general-conference/children.
11. Заспівайте пісню "Йди за пророком" (Збірник дитячих пісень, сс. 58–59).
12. Прочитайте про праведних нефійців у 4 Нефій 1:12–13, 16. Що вони робили, коли зустрічалися разом?
13. Прочитайте історію "Друг-місіонер" на сторінці 60 цього номеру.
14. Обговоріть таку думку старійшини М. Рассела Балларда: "Якщо ви прислухаєтеся до сучасного пророка й апостолів і візьмете до уваги нашу пораду, ви не зіб'єтеся з дороги" ("Вони свідчили нам", *Ліягона*, лип. 2001, с. 116).

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему Початкового товариства на цей місяць.

Десять заповідей навчають мене любити Бога і Його дітей

У тебе був напружений день! Однокласник попросив у тебе списати домашнє завдання. Ти хотів бути чесним, тож сказав йому “ні”, але запропонував свою допомогу.

По дорозі додому зі школи ти побачив свою сусідку, яка намагалася підняти великий кошик з овочами, які щойно зібрала зі свого городу. Тобі вже хотілося додому, але ти підбіг і допоміг їй занести цей кошик в будинок.

Після вечері тато попросив тебе піти зробити домашнє завдання з математики. Математика—предмет складний, і тобі

не хотілося йти, але ти вирішив послухатися свого тата.

Перед сном ти почувався втомленими, але став на коліна і подякував Небесному Батькові за свої благословення.

Чи ти знаєш, що коли ти приймаєш усі ці правильні рішення, ти виконуєш Десять заповідей? Після того, як ізраїльтяни вийшли з Єгипту, вони потребували настанов від Господа. Через пророка Мойсея Господь дав людям 10 важливих заповідей для праведного життя. У десятих заповідях говориться про повагу до Бога, чесність, шанування наших

ПІСНЯ ТА УРИВОК З ПИСАНЬ

- “Вірність завітам”, *Збірник дитячих пісень*, с. 68–69.
- Учення і Завіти 42:29

батьків, дотримання святості Суботнього дня і важливість бути добрими сусідами. Ці правила настільки ж важливі сьогодні, як і тисячі років тому. Коли ми дотримуємося Господніх заповідей, ми вчимося любити і поважати Бога, бути добрими і люблячими до тих, хто нас оточує. ■

ЗРОБИ САМ(А)

Ти можеш знайти десять заповідей у Вихід 20. Чи можеш ти нарахувати всі десять? За бажанням, познач їх олівцем для Писань.

ВПРАВА ВП: ЖИТИ ЗА ЗАПОВІДЯМИ

Десять заповідей можна поділити на три важливі категорії: (1) пошана до Бога, (2) повага до батьків і сім'ї та (3) повага до інших.

Виріжте три написи, що знаходяться нижче. Ви можете приклеїти їх на банки чи пакети або ж розкласти на столі. Попросіть членів сім'ї написати на окремих аркушах паперу кілька добрих справ на дотримання якоїсь заповіді, які вони зробили або бачили, як хтось зробив протягом останнього тижня. Можливо, ви

виявили благоговіння під час молитви або, можливо, ваш брат допоміг вашим батькам приготувати вечерю.

Прочитайте один з аркушів, а тоді всією сім'єю вирішіть, до якої з трьох категорій підходить цей приклад. Покладіть цей аркуш в банку чи пакет, або ж поруч з відповідним написом на столі. Прочитайте решту аркушів і розкладіть їх за належними категоріями. Деякі справи можуть підходити під кілька різних категорій.

ПОШАНА ДО БОГА

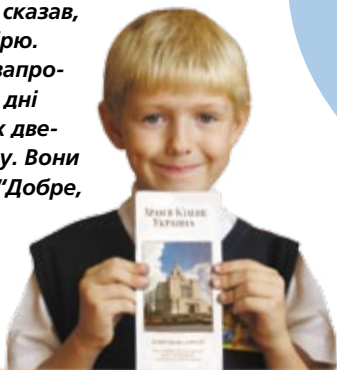
**ПОВАГА ДО
БАТЬКІВ І СІМ'Ї**

ПОВАГА ДО ІНШИХ

Чед Е. Фарес

Співробітник редакції
церковних журналів

У школі я запитав трьох своїх друзів, чи вірять вони в Бога. Вони сказали, що так. Я сказав, що теж вірю. Я дав їм запрошення на дні відкритих дверей храму. Вони сказали: "Добре, ми приїдемо".

Привіт! Я—Тимофій з Києва, Україна

Шестирічний Тимофій живе в Києві, столиці України і місті, де збудований перший в його країні храм. Тимофій радіє новому храму і ще багато чому. Він був особливо щасливим, коли в нього випали перші два зуби. Один із них йому допоміг виврати батько, коли вони були в бабусі, а другий випав сам.

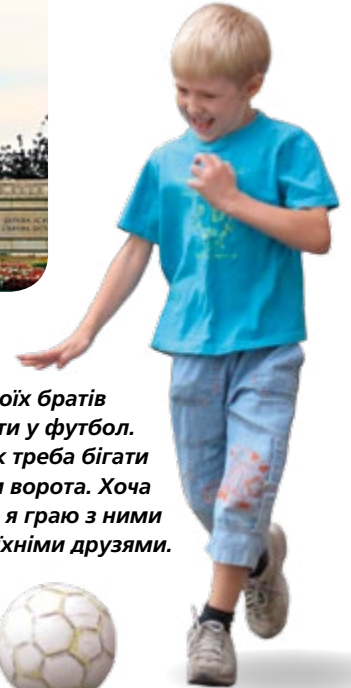
Цього року я почав займатися карате, тому що цим займаються мої тато і брати. Я навчився, як наносити сильні удари кулаком, захищати себе і піднімати важку вагу.

Нам з братами подобається будувати будинки, машини і маленьких чоловічків з конструктора.

Мої брати служили під час днів відкритих дверей храму. Я також хотів служити, але був надто малим. У дні відкритих дверей я двічі пройшовся з екскурсією по храму. Він мені дуже сподобався.

Влітку двоє моїх братів навчали мене грати у футбол. Вони пояснювали, як треба бігати по полю і захищати ворота. Хоча вони старші за мене, я граю з ними і їхніми друзями.

Мені подобаються мої маленькі машинки. Через те, що вони металеві, вони не ламаються і не бояться ударів. Їм уже кілька років, а на них всього кілька подряпин.

Я дуже люблю лягати спати зі своїми іграшками. Коли мої брати засинають, я ще трохи граюся зі своїми іграшками.

ІСУС ВІДВІДУЄ НЕФІЙЦІВ

Даяна Л. Мангум

Протягом трьох днів густа темрява вкривала землю нефійців. Не було ані проблеску сонячного світла, ані мигтіння зірки. Було так темно, що навіть свічки не можна було запалити.

Налякані нефійці чули грім, жажливі бурі і відчували, як під ними тряслася земля. В цій темряві багато людей плакали і волали. Вони шкодували, що не прийняли вчень пророка Нефія і не покаялися!

ЯК КВОЧКА ЗБИРАЄ СВОЇХ КУРЧАТОК

Ісус сказав нефійцям, що намагався зібрати їх як квочка для безпеки збирає своїх курчаток під крила. Він казав, що любить усіх їх і хотів би наглядати за ними та захищати.

Раптом по всій землі почувся голос: “Ось, Я є Ісус Христос, Син Бога. Я створив небеса, і землю, і все, що на них. Я був з Батьком від початку”.

Ісус сказав, що прийшов на землю, аби спасти світ від гріха. Він віддав Своє життя, а тепер воскрес. Він закликав усіх покаятися і отримати спасіння.

Нефійці були настільки вражені тим, що почули голос Ісуса, що протягом багатьох годин вони зберігали тишу, обдумуючи те, що вони почули.

На ранок знову стало світло і люди почали радіти. Багато людей зібралися навколо храму на землі Щедрій, щоб обговорити дивовижні справи, які відбувалися. Тоді вони почули з небес тихий голос. Голос змусив їхні серця запалитися, але вони не могли його зрозуміти.

Голос почувся знову, але і цього разу вони не змогли зрозуміти слів.

На третій раз голос сказав: “Ось Мій Улюблений Син, в Якому Я задоволений, в Якому Я прославив Своє ім’я—слухайте Його”.

Люди подивилися вгору і побачили Ісуса, Який спускався з небес, доки не став поруч з ними.

Нефійці впали на землю. Вони згадали слова пророків—що Ісус Христос явиться їм після Свого розп'яття і воскресіння.

Ісус дозволив кожній людині торкнутися Його рук і ніг, щоб відчуті сліди від цвяхів, якими Він був прибитий до хреста в Єрусалімі. Коли всі люди побачили і торкнулися слідів від ран,

вони пізнали, що Він є воскреслим Спасителем. Вони заволали: “Осанна!” і поклонялися Йому.

Ісус звернувся з проханням, щоб Нефій підійшов до Нього. Він дав Нефію та 11 іншим

НЕФІЙ

У Книзі Мормона є чотири пророки на ім'я Нефій. Нефій, який бачив воскреслого Ісуса і був Його учнем, жив через 600 років після Нефія, сина Легія.

праведним чоловікам владу навчати і христити після Його повернення на небеса. Ці 12 чоловіків стали учнями Церкви Ісуса Христа в Новому світі. ■

На основі 3 Нефій 8–12.

Гра у Початкове товариство

Трин Пекстон

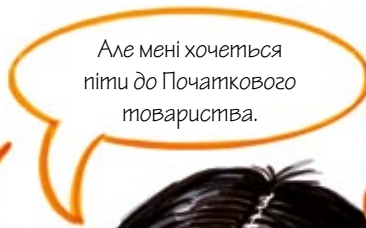
Грунтується на справжніх подіях

1. Софія відчула себе недобре, коли сідала до сніданку в неділю вранці.

Софія, мені шкода, але ти надто хвора, щоб іти сьогодні до церкви.

2. Софія почала плакати.

Але мені хочеться піти до Початкового товариства.

Можливо, ми і вдома зможемо зробити щось особливе.

3. Софія була засмучена. Вона пішла в свою кімнату і закрила обличчя ковдрою. Незабаром у неї з'явилася ідея.

А може ми пограємо сьогодні вдома у Початкове товариство?

4. Коли брати Софії збиралися до церкви, вона одягла і свою недільну сукню. Вона також одягла своїх ляльок і м'які іграшки в красиві сукні, щоб і вони могли піти до іграшкового Початкового товариства.

5. Після того, як решта сім'ї пішла в церкву, Софія і мама перетворили вітальню на кімнату для іграшкового Початкового товариства. Софія прикріпила на стіну картинки із зображенням Ісуса і дістала з книжкової полиці *Збірник дитячих пісень*. Вона також принесла кольорові олівці та Писання.

6. Софія сиділа на дивані зі своїми ляльками і м'якими іграшками. Мама сказала вступну молитву. Потім Софія з мамою заспівали пісні "Я Божее дитя" та "Люблю на храм дивитись".

7. Софія почувалася щасливо під час гри у Початкове товариство. Навіть її ляльки і м'які іграшки сиділи тихо.

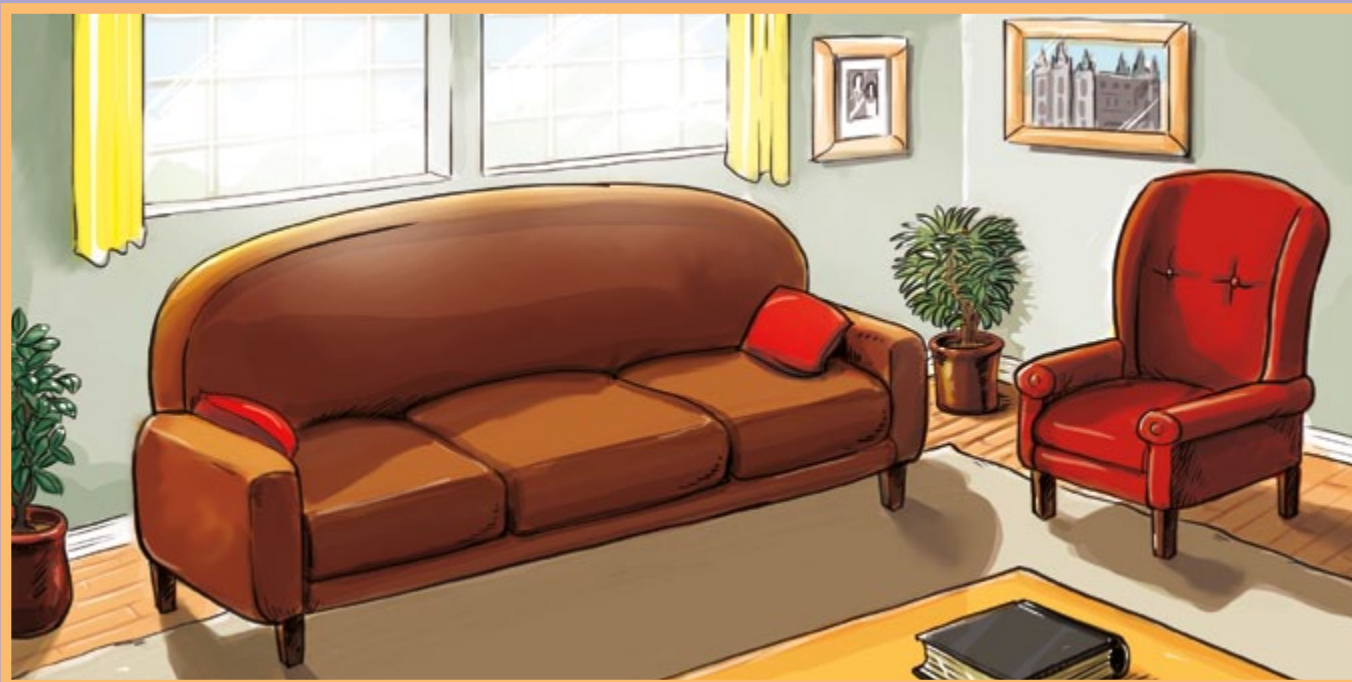
8. Після гри у Початкове товариство мама вклала Софію в ліжечко на денний сон.

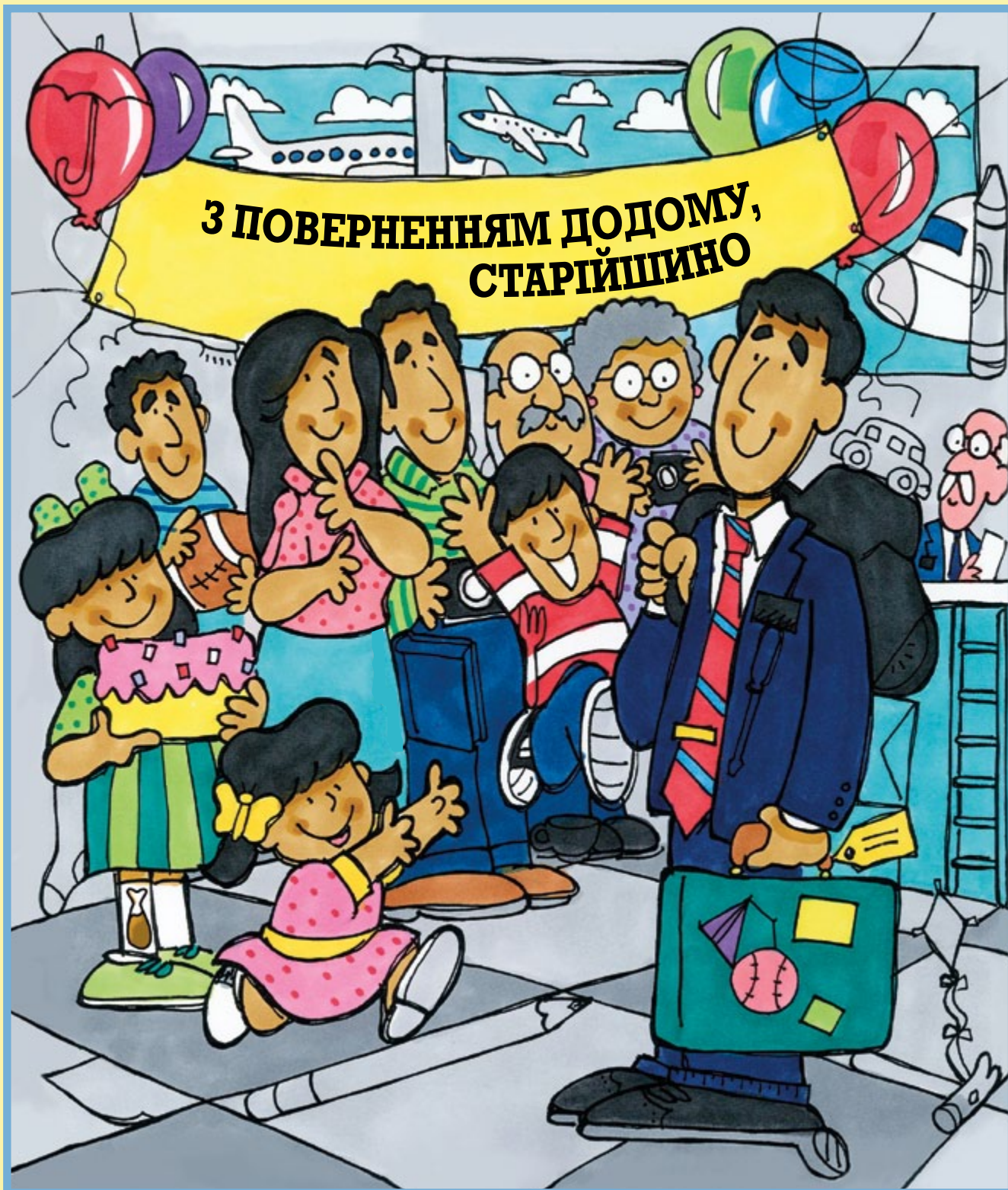
Дякую, що пограла зі мною у Початкове товариство. Але я не можу дочекатися, щоб наступного тижня піти до справжнього Початкового товариства!

ЩО НЕ ЗМІНИЛОСЯ?

Коли Софія була надто хворою, щоб іти до Початкового товариства, вони з мамою перетворили вітальню на кімнату для іграшкового Початкового товариства. Подивись, чи можеш ти знайти те, що залишилося незмінним на обох малюнках.

ІЛЮСТРАЦІЯ ВЕЛА ЧЕДВІКА БЕГЛІ

Вел Чедвік Беглі

Цей старійшина повертається додому після служіння Небесному Батькові в якості місіонера. Подивись на картинку і дізнайся, скільки захованих предметів ти можеш знайти, зокрема: бейсбольний м'яч, книгу,

салатницю, метелика, машину, восковий олівець, чашку, барабанну паличку, конверт, виделку, ключку для гольфа, молоток, повітряного змія, ніж, драбину, пензлик, олівець, аркуш паперу, лінійку, викрутку, шкарпетки, ложку, намет, зубну щітку, парасольку і шматок кавуна.

Сестри Товариства допомоги по всьому світу святкують 170-ту річницю свого Товариства

Лок Ї Чан

Церковні новини та події

Щоб відзначити 170-ту річницю з дня організації Товариства допомоги, сестри по всьому світу активно беруть участь у служінні та інших заходах, що допомагає їм бути залученими до роботи цього товариства.

У лютому генеральне президентство Товариства допомоги звернулося до сестер у всьому світі, запрошуючи їх взяти участь у восьми тривалих заходах, які проводяться у рамках святкування цієї річниці, що відзначалася в суботу, 17 березня 2012 р. Ці заходи можуть плануватися під керівництвом місцевих провідників священства.

На цей заклик відгукнулися сестри по всьому світу. Далі наведено стислу інформацію про деякі святкування, що відбувалися по всій Церкві.

Домініканська Республіка

Під час святкування у філії, що відбулося 17 березня, сестрам з Першої філії Примавера, округ Ла-Вега, Домініканська Республіка, нагадали про відданість жінок раннього періоду історії святих останніх днів та їхній безсмертний спадок.

Кожна сестра, яка брала участь в цьому святкуванні й була одягнена

за тодішньою модою піонерів, розповіла про якусь сторінку з історії Товариства допомоги. Марія Елена Ріхардо де Гомес, перший радник у президентстві Товариства допомоги, нагадала сестрам про їхню відповідальність готуватися до важких часів, як цього навчали сучасні пророки. Вона додала: “Велика сила Товариства допомоги Першої філії Примавера в тому, що всі ми різні, але об’єднані однією й тією ж самою евангелією”.

Фіджі

Дослухавшись до поради генерального президентства Товариства допомоги “організувати служіння в громаді”, Товариство допомоги приходу Самабула, Північний кіл Сува, Фіджі, запровадило тривалий проект, що називається “Приносити зміни: милосердя ніколи не минає”. Кожна сестра у приході поставила собі за мету: до кінця вересня 2012 р. послужити, виявити любов або доброту 170 разів—кожний раз іншій людині.

Приход також провів захід, щоб допомогти сестрам краще зрозуміти й цінувати життя й внесок усіх генеральних президентів Товариства допомоги, починаючи з Емми Сміт.

Гонконг

У Гонконзі сестри з колу Нью-Территорізі відзначили цю річницю Товариства допомоги розповідями про власні історії та історію Товариства допомоги.

Вони організували виставку, темою якої було “Прагнення милосердя”. На стендах були розміщені старі місіонерські фотографії, сімейні записи, малюнки та вироби ручної роботи, виготовлені на попередніх заходах Товариства допомоги, у т.ч. ліхтарики й павичі з маленьких паперових карток червоного кольору, вишивки, брелоки для ключів та гаманці.

Кенія

У філії Бамбурі, місія Найробі, Кенія, сестри з Товариства пожертвували гроші, які вони могли б витратити для проведення якогось заходу, на придбання кухонного посуду та інших потрібних для філії речей. Після ретельного прибирання місцевого будинку зборів сестри філії зібралися на деякий час, щоб згадати про створення у 1842 р. Товариства допомоги, для цього вони використали й обговорили матеріали з книги *Дочки у Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги*.

“Так чудово думати, що ми є частиною такої всесвітньої організації, якою є Товариство допомоги,—сказала Ірене Кіої, другий радник у президентстві Товариства допомоги.— Це є для мене запевненням, що [Товариство допомоги]

Товариство допомоги приходу Самабула, Північний кіл Сува, Фіджі, провело захід, щоб допомогти сестрам краще зрозуміти й цінувати життя й внесок усіх генеральних президентів Товариства допомоги, починаючи з Емми Сміт.

встановлено Богом, а не людьми”.

У філії Момбаса сестри дізнавалися про послідовниць Ісуса Христа з книги *Дочки у Моєму Царстві* та з Нового Завіту. Президент Товариства допомоги філії, Джаель Мвамбере, сказала: “Для Товариства допомоги філії Момбаса це наша перша річниця. Я сподіваюся, що усі ми почнемо з новими силами присвячувати себе виконанню своїх обов’язків у Товаристві допомоги. Ми, уже починаючи із сьогоднішнього дня, можемо турбуватися одна про одну, відвідувати церковні збори і допомагати нужденним”.

Республіка Маршаллові Острови

У суботу, 17 березня, сотні сестер з філії Аджелтейк, приходу

Лаура і приходу Лонг-Айленд-Маджуро з колу Маджуро, Маршаллові Острови, зустрілися в Рейроку, містечку поблизу Атолла Маджуро, о 4:30 ранку. І ось яка причина: вони пішки йшли півтори години, щоб дістатися будинку зборів Ділеп, демонструючи цим чесноту витерпіти до кінця. Пізніше вони зустрілися із сестрами приходу Ділеп та Ріта, які також пішки прийшли до цього будинку зборів, щоб разом зустрітися на духовних зборах і мати спільний сніданок. Потім сестри жартували, танцювали, після чого послушали виступ президента колу.

Іспанія

У приході Дос-Ерманас, кіл Севілья, Іспанія, було організовано

виставку, присвячену історії Товариства допомоги приходу, та показано особливий альбом з фотографіями, на яких знято сестер під час служіння й участі в різних заходах за весь цей період.

Марія Перес Санчес, перший радник у президентстві Товариства допомоги, сказала: “Можливість взяти участь у святкуванні цієї річниці дає мені відчути себе ближче до тих жінок-піонерів, які так багато пожертвували заради нас. І тепер, сьогодні, ми можемо продовжувати розпочату ними роботу”.

Сполучені Штати

У приході Гарднер, кіл Спрінгфілд, Массачусетс, сестри відсвяткували 170-ту річницю Товариства допомоги обідом, який пройшов 15 березня. Після нього були презентації від чотирьох сестер, кожна з яких говорила про якусь жінку, що позитивно вплинула на її життя. Кожна з них також принесла невеличкий стенд, на якому були супроводжуючі її виступ матеріали.

“Це був захід, що сприяв виявленню сили й гідності жінок,—сказала Дженніфер Віткомб, президент Товариства допомоги,—а також він заохотив нас помічати в кожній жінці її гідність, сильні сторони й те, що є для нас спільним”.

Хоч сама річниця вже й минула, але запрошення до сестер долучатися до служіння та інших святкових заходів залишається в силі увесь 2012 рік. ■

Програма “Руки допомоги” відкриває шлях для місіонерської роботи; новий кіл в Амапа, Бразилія

Мішель Са, за участю старійшини Фабіано Кавальєро

У суботу, 10 березня 2012 р., 21 людина увійшла у води хрищення. За останні роки це найчисленніша група людей у бразильських штатах Пара і Амапа, обидва з яких належать до Бразильської Белемської місії, що вирішили пройти обряд хрищення в один і той же день і стати “співгромадянами” святим (Ефесеянам 2:19) та ходити в “обновленні життя” (Римлянам 6:4).

Це хрищення відбулося невдовзі після того, як було оголошено, що округ Макапа стане колом, що й сталося 14 і 15 квітня.

Провідники, члени та

місіонери Церкви об’єднали зусилля в роботі, метою якої і є таке зростання. Робота за програмою “Руки допомоги” також стала знаряддям у місіонерській роботі, що проводилася нещодавно.

“Проекти за програмою “Руки допомоги”, які здійснювалися упродовж двох останніх років у штаті Амапа, вивели Церкву із зони невідомості, викликаючи у посадовців, преси та суспільства взагалі бажання ознайомитися з цією чудовою програмою та Церквою, яка її запроваджує”, — сказав Хосе Клаудіо Фуртадо Кампос, президент Бразильської Белемської місії.

Дійсно, ці проекти настільки допомогли у справах штату, що посадовці запровадили три нових свята у цьому регіоні: 6 квітня—День Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів; 30 липня—День спільних дій за програмою “Руки допомоги” і 23 вересня—День, присвячений документу “Сім’я: Проголошення світові”. Крім того, вдячність Церкві було висловлено старійшині Жаїро Масагарді, сімдесятнику, другому раднику у президентстві Бразильської території.

“Проекти за програмою “Руки допомоги” допомогли Церкві здобути більше довіри серед населення Амапи, — продовжив президент Кампос. — Коли наші місіонери представляють себе ..., люди їм кажуть, що вони вже чули про Церкву, бо дивилися сюжети по телебаченню, чули інформацію по радіо, а також читали в газеті. Вони дізналися багато хорошого про Церкву, і це часто дуже сприяє місіонерській роботі”.

Мішель Са—помічник директора, відповідального за зв’язки з громадськістю, кіл Макапа, Бразилія; старійшина Фабіано Кавальєро—місіонер повного дня, що служить у Бразильській Белемській місії. ■

У Макапі, Бразилія, 21 людина увійшла у води хрищення в суботу, 10 березня 2012 р., приблизно за один місяць до того, як округ Макапа, Бразилія, став колом. Ці нові члени Церкви зняті на цій фотографії разом з місіонерами з Бразильської Белемської місії. Напис “Estaca Masará” означає “Кіл Макапа”. Місцеві провідники і члени Церкви вважають, що зростанню й зміцненню Церкви в цій території великою мірою сприяла програма “Руки допомоги”.

ФОТОГРАФІЯ МІШЕЛЬ СА

Церковні провідники виступають на церемонії вручення дипломів на Гавайях, в Айдахо і Юті

Упродовж квітня церковні провідники їздили по церковних навчальних закладах на Гавайях, в Айдахо та Юті, США, щоб сказати слово поради випускникам.

7 квітня 2012 р. в Університеті Бригама Янга—Айдахо старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, порадив студентам “замінити страх вірою”.

“Я вважаю, що ми стоїмо на порозі нової ери зростання, процвітання й достатку,—сказав він.— Я настійливо раджу вам взяти на себе зобов’язання перед собою та Небесним Батьком, що ви присвятите своє життя і свій час, свої таланти побудові Церкви Ісуса Христа, очікуючи на Друге пришествя Спасителя”.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, відвідав Бізнес-коледж СОД у Солт-Лейк-Сіті, Юта, 13 квітня 2012 р., щоб звернутися з привітальним словом до студентів-випускників з усіх 50 штатів США і ще 67 країн світу.

Він наголосив, що студентам потрібно віддаватися служінню все їхнє життя. “Служіння стане для вас антидотом проти егоїзму й відчуття, що у вас є право мати все, що ви тільки захочете, а саме це все більше й більше вражає суспільства по всьому світу. ... Ваше служіння буде благословляти інших, але воно також буде захищати й вас”,—сказав він.

Наступного дня Елейн Ш. Дальтон, генеральний президент Товариства молодих жінок, дала такі поради студентам УБЯ—Гавайї: “Пам’ятайте, хто ви є”. “Сумлінно працюйте”. “Будьте підготовлені до важких часів”. “Багато мрійте”. “Переможці не завжди фінішують першими”.

“Біжіть марафон своєї віри й свого життя,—сказала вона.— Нехай вас не лякають пагорби, але й не прогледьте виникнення несприятливих умов. Ступайте твердо і впевнено знайте, що ви ніколи не буваєте самотні. ... Я справді вірю, що один чесотний юнак або одна молода

жінка, скеровані Духом, можуть змінювати світ”.

19 квітня 2012 р. студенти-випускники УБЯ у Прово, Юта, слухали старійшину Далліна Х. Оукса, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, який говорив про виклики світу, але він також сказав випускникам дивитися з вірою у майбутнє.

ФОТОГРАФІЮ ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНО УБЯ—ПРОВО

Студенти-випускники Університету Бригама Янга у Прово, Юта, США, 19 квітня 2012 р. слухають старійшину Далліна Х. Оукса, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

“Хоч серця людей і мертвіють від страху, ваше серце нехай не мертвіє. Завжди бувають важкі часи,—сказав старійшина Оукс.— Ми, покоління ваших попередників, пережили жахливі труднощі, і ви переживете. ... У нас є Спаситель, і Він навчив нас, що нам слід робити”.

Більш докладну інформацію про ці події та інші послання церковних провідників можна знайти у “Пророки і апостоли говорять сьогодні” на сайті prophets.lds.org ■

Поновлення карт СОД допомагає членам Церкви знаходити місце розташування церковних будівель

Нова версія карт СОД включає в себе безліч нових функцій, які дозволять членам Церкви легше знаходити членів Церкви в колах, будинки зборів, храми та інші церковні споруди.

Щоб мати доступ до нових карт СОД, зайдіть на сайт **LDS.org > Tools > Maps**. Він доступний 16 мовами: англійською, голландською, датською, іспанською, італійською, китайською, корейською, німецькою, норвезькою, португальською, російською, фінською, французькою, чеською, шведською, японською.

Деякі нові функції включають в себе підтвердження місцезнаходження будівлі сім'ї, численні варіанти відображення карти, розширену підтримку для iPad та планшетів, карти меж підрозділів,

Нові карти СОД включають в себе підтвердження місцезнаходження будівлі сім'ї, численні відображення карти, розширену підтримку для iPad та планшетів, карти меж підрозділів, функції встановлення місцезнаходження і розширені функції друку.

функції встановлення місцезнаходження і розширені функції друку.

Ті, хто користується цією новою версією, можуть знайти місця, де проводяться богослужіння СОД, подивитися напрямки, як туди доїхати, та роздрукувати цю інформацію, поділитися посиланнями на карту через соціальні мережі. Також, якщо члени Церкви мають аккаунт СОД, вони можуть подивитися інформацію, що стосується їхнього приходу і колу та навколишньої місцевості.

Членів Церкви запросили подавати в журнали фотографії з генеральних конференцій

Журнали *Ліягона* та *Ensign* просять членів Церкви взяти участь у найближчій генеральній конференції, у подальших генеральних конференціях, присилаючи фотографії, пов'язані з генеральною конференцією у місцевих територіях

відразу ж після завершення конференції. Ці фотографії будуть розглядатися як можливі для публікації у травневому та листопадовому номерах цих журналів.

Члени Церкви можуть надсилати свої фотороботи швидко й легко через сайт **LDS.org**, зайшовши на **Menu > Magazines** (або набравши **lds.org/magazine**), а потім клацнувши на **Submit Your Material** у правій колонці, де вказані журнали.

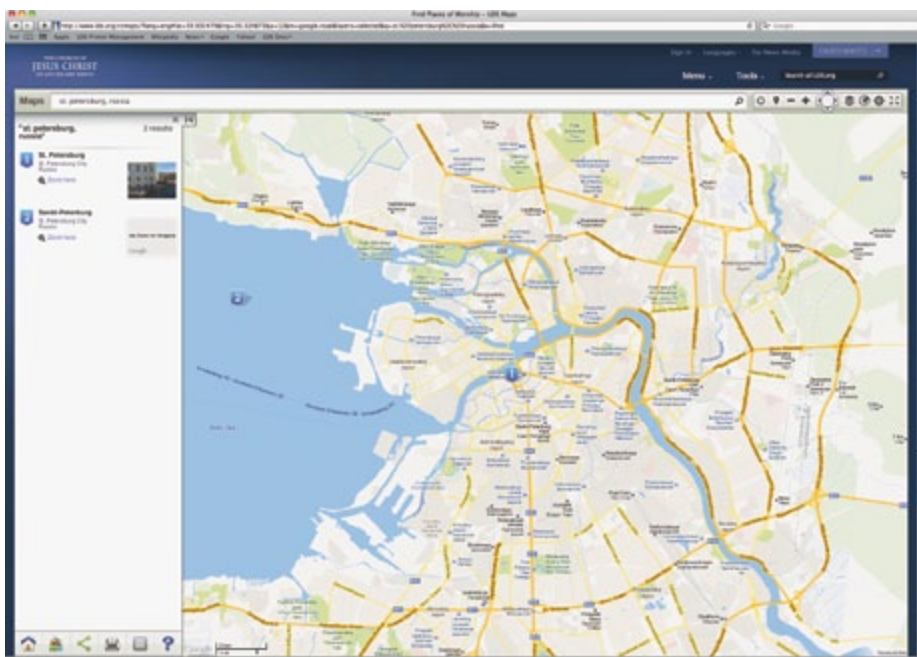
Сторінки журналів *Ліягона* і *Ensign* також мають розділи, що називаються "Submit Material", де члени Церкви можуть мати доступ до он-лайнних форм, щоб подати свої фотороботи.

Перш ніж відправляти свої фотороботи, члени Церкви повинні проглянути Image Guidelines. В інструкціях, що наводяться в "General Conference Photos", визначено, якого формату фотографії, якої її якості та змісту очікують редактори журналів, а також вказано, до якого часу слід подати фотографію на тему конференцій.

Випущено додаток для планшета журналу Ліягона

Церква розробила новий додаток до прототипу планшета для матеріалів журналу. Додаток СОД для *Ліягона* включає в себе номери журналу за жовтень 2011 р., листопад 2011 р. та травень 2012 р.—іншими словами, номери, що присвячені Книзі Мормона та темам двох останніх генеральних конференцій.

Журнал СОД *Ліягона* доступний англійською, іспанською та португальською мовами і пропонує більш інтерактивний—навіть багатонаправлений—досвід користування журналом; наприклад, користувачі можуть читати журнал, слухаючи аудіо-файл цього ж самого тексту. Цей додаток призначено для використання на базі будь-якої програми Android або Apple. ■

Через мале і просте

Мій син Тейлор (старійшина Малфорд) служить місію на острові Бора-Бора, в Таїті. Він повідомив мені, що недавно президент колу приїздив до Бора-Бора і розповів місіонерам, як він ходив до перукаря, який є членом Церкви, стригтись. Він запитав перукаря, чому в того серед інших журналів немає примірників журналу *Ліягона*, щоб його читали відвідувачі. Перукар пообіцяв, що наступного разу, коли він прийде стригтись, у нього тут вже будуть примірники *Ліягони*. Однак наступного разу президент колу прийшов до перукаря, але в нього, як і раніше *Ліягони* не було. Розчарований, він запитав перукаря, чому це так. Перукар пояснив: кожного разу, коли він викладав *Ліягону*, хтось читав її, ставив багато запитань, а потім запитував, чи не можна цей журнал взяти з собою. Перукар сказав, що в нього вже не залишилося жодного примірника, щоб роздавати, але додав, що багато людей, які брали журнал, мають бесіди з місіонерами.

Можете уявити, що могло б статися, якби кожний лікар, дантист і перукар, що є членом Церкви, клав би кілька номерів церковних журналів у кімнату для очікування для своїх пацієнтів і клієнтів? Церква рухається вперед, бо її члени допомагають в цьому малими і простими справами.

Бурделл Мулфорд, Юта, США

Будь ласка, надсилайте свої відгуки і пропозиції на адресу: liahona@ldschurch.org. Листи можуть бути відредаговані для більшої стислості і ясності подання інформації. ■

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось кілька прикладів:

“Розвивати віру в Христа”, с. 12:
У кінці статті старійшина Крістофферсон говорить про віру як принцип дії і сили. Сім’єю можна обговорити деякі з труднощів, з якими ви стикаєтеся, та деякі з цілей, які ви можете поставити, щоб їх подолати. Виберіть якусь одну мету, над досягненням якої будете працювати цього тижня, пам’ятаючи, що з допомогою Ісуса Христа ми в силі зробити все відповідно до Його волі та в Його час. На наступному домашньому сімейному вечорі ви можете обговорити прогрес вашої сім’ї у досягненні поставленої мети.

“Ділитися євангелією, ділячись собою”, с. 16: Розповідаючи історії з цієї статті, попросіть членів вашої сім’ї подумати про друзів та інших членів сім’ї, з якими можна було б поділитися євангелією. Обговоріть, як бути другом і вислуховувати з любов’ю, щоб коли випаде нагода принести своє свідчення, ви були підготовлені.

“Молитва за програмою “Особистий розвиток”, с. 58: Прочитайте про досвід Амалії в тому, як навчитися молитися і вранці, і ввечері. Можна прочитати, чого навчав Амулек в Алма 34:17–27 стосовно того, що ми повинні молитися. Можете запитати членів сім’ї, які думки у них викликали ці вірші про те, як і коли нам слід молитися. Завершіть своїм свідченням про силу молитви.

“Друг-місіонер”, с. 60: Прочитавши статтю, можна скласти список церковних заходів та зборів, які скоро мають відбутися і можуть викликати цікавість у когось із друзів конкретних членів сім’ї. Ви можете зіграти рольову сценку, зображуючи, як запросити друзів на один з цих заходів. Поговоріть про те, що означає бути справжнім другом, особливо для тих, хто не належить до Церкви. На завершення складіть план, як зв’язатися з якимось вашим другом і передати йому запрошення. ■

“Ми щаслива сім’я”

Домашній сімейний вечір, який нам запам’ятався найкраще, ми провели у важкий для нас час. Через зміни в керівництві моєму чоловікові доводилося тоді проходити через певні труднощі на роботі і в нього опустилися руки.

Ми вирішили того тижня присвятити домашній сімейний вечір йому. Кожний член сім’ї написав йому лист з подякою, вказавши, за що ми його любимо, і що ми віримо в нього. Потім ми зробили альбом з фотографіями нашої сім’ї у важливі моменти життя, наприклад: річниця, шлюб, зачаття, народження та інші події. Ми написали коментар до кожної фотографії, закінчуючи кожний з них словами “Бачиш, ми щаслива сім’я”. Наприкінці вечора ми з донькою заспівали пісню Початкового товариства “Щаслива сім’я”, в якій є схожа фраза (див. “Щаслива сім’я”, *Збірник дитячих пісень*, с. 104).

Під час домашнього сімейного вечора ми могли відчувати любов Спасителя до нас і любов, яку ми маємо одне до одного.

Я вдячна за натхненну заповідь проводити домашній сімейний вечір. Виконання її зміцнює нас, готуючи нас бути вічною сім’єю. ■

Кенія Дуарте дос Сантос, Бразилія

ЯКА МОЯ ЦІННІСТЬ?

Адам С. Олсон

Співробітник редакції церковних журналів

Після того, як протягом чотирьох років ми були без телебачення і ще шість років користувалися телевізорами, які вже були у вжитку, ми з дружиною нарешті вирішили придбати новий телевізор. Через те, що це річ недешева, ми ретельно порівнювали моделі, торгові марки, характеристики і ціни до того, як зрештою зробили покупку. Цікаво, що я вийшов з магазину не лише з телевізором, а і з важливим розумінням того, як визначається власна цінність.

Наш досвід показує, що наша цінність вимірюється за допомогою порівняння—з нашими братами і сестрами, однокласниками, однолітками і співробітниками. Однак визначення цінності шляхом порівняння має сенс лише тоді, коли купується телевізор; все ж у житті ми часто *робимо себе схожими* на телевізори.

Коли, аби визначити свою цінність, ми порівнюємо себе з іншими, це має стільки ж сенсу, як коли один телевізор дивиться на інші в магазині і бажає мати діагональ 40, а не 27 дюймів. Це не розумно, бо “хто ж із вас, коли журиється, зможе додати до зросту свого бодай ліктя одного?” (Матвій 6:27), або ж один дюйм до діагоналі вашого екрану? Апостол Павло застерігав, що люди “нерозумно самі себе міряють собою, і рівняють з собою себе” (2 Коринтянам 10:12).

Ми також не повинні особливо зважати на тих, хто робить порівняння за нас і каже, якою, на *їхню* думку, є наша цінність. І хоча продавець тримає контроль над ціною телевізора, він не визначає його цінності.

Ось що головне: саме покупець, який дивиться на ціну і дивиться на товар, вирішує,

*Покупець
вирішує, чи
вартий товар
своєї ціни.*

чи вартий він такої ціни. І в цьому житті є лише один Справжній Покупець.

Наш Спаситель Ісус Христос оцінив “товар”—тобто, нас—як колективно, так і кожного окремо. Він знав про глибину нечестя, яке буде пов’язане з людським родом¹. Він розумів жажливу, надзвичайну ціну, яку Йому доведеться заплатити “стражданням, яке примусило [Його], Самого Бога, найвеличнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом” (УЗ 19:18).

І знаючи все, *Він усе ж вирішив, що я був вартий [Його Спокути]*.

Не важливо, наскільки незначним я здаюся в порівнянні з іншими, не має значення, яку цінність бачать в мені інші люди, Ісус відчував, що я був гідний тієї ціни, яку Він мав сплатити.

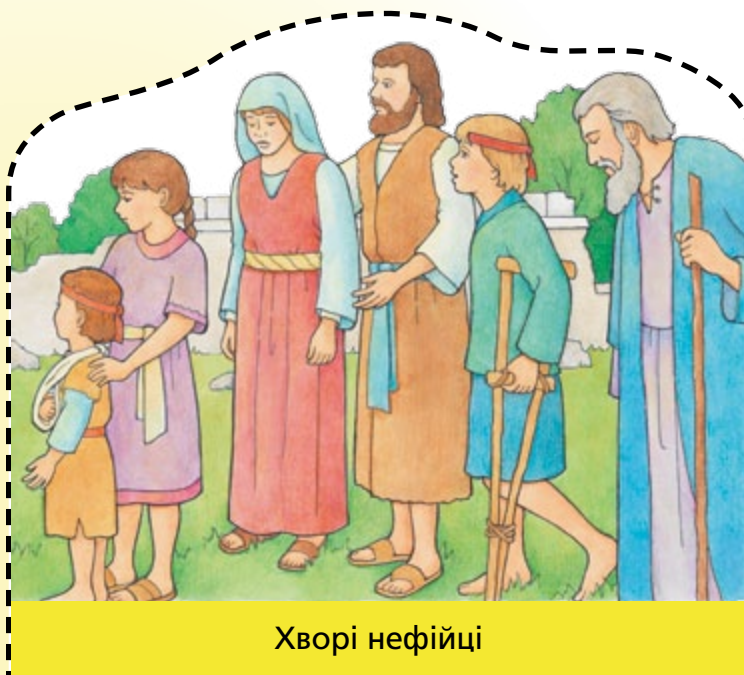
Напади на нашу особисту цінність є однією з тонких, але згубних тактик Сатани. Для мене важливо вірити, що Син Бога помер не лише за гріхи світу, а й за *мої* гріхи. Якщо ворог може змусити мене думати по-іншому, мої сумніви будуть заважати мені шукати милості в Спокуті Спасителя і заважатимуть повернутися в Його присутність.

Якщо ви сумніваєтеся у власній цінності, ідіть до Покупця, Який єдиний зробить правильну оцінку товару. “Ми можемо молитися з впевненістю, що відчуємо любов Спасителя до нас,—сказав президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві. ... Він любив нас ... настільки, що сплатив ціну за всі наші гріхи”².

Якщо ми маємо віру в цю любов, то дозволяємо Викупителю змінювати наше життя і забирати Свою покупку додому. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 412.
2. Генрі Б. Айрінг, “Дитина і учень”, *Ліягона*, трав. 2003, с. 31.

**Ісус зцілює хворих і
благословляє дітей**
3 Нефій 17

Цього року в багатьох номерах *Лягони* містяться фігурки персонажів з Книги Мормона. Щоб вони були достатньо міцними і ними було легко користуватися, виріжте фігурки, і приклейте або прикріпіть клейкою стрічкою до картону, невеличких паперових мішечків або паличок. Зберігайте кожен набір у конверті або мішечку разом із написом, що вкаже, де в Писаннях шукати історію, яка відповідає цим фігуркам.

Програма благополуччя і гуманітарні проекти, центри працевлаштування, офіси місії, центри сімейної історії, храми, центри для відвідувачів і багато-багато інших місць дають літнім місіонерам можливість для служіння. А літні люди можуть бути впевнені, що їхнє покликання йде від Господа через Його пророка. Господь знає відповідне місце для кожного місіонера, готового служити. Див. "Літні місіонери: відгукнутися на заклик пророка", с. 20.